

Hảo Thụ Thừa Song

Contents

Hảo Thụ Thừa Song	2
1. Chương 1-1	2
2. Chương 1: Trúc Mã Hảo Hữu	3
3. Chương 2: Hoan Hỉ Oan Gia	5
4. Chương 3: Tự Làm Tự Chịu	8
5. Chương 4: Cái Mông Gặp Nạn	11
6. Chương 5: Bí Ẩn Thân Thể (thượng)	13
7. Chương 6: Bí Mật Về Thân Thể (hạ)	15
8. Chương 7: Một Đêm Lớn Lên	17
9. Chương 8: Đến Lúc Xuất Phát	19
10. Chương 9: Bước Đầu Vào Nhân Thế	21
11. Chương 10: Xuân Triều Gợn Sóng	23
12. Chương 11: Trận Náo Động Lớn	25
13. Chương 12: Quan Quán Kỳ Ngộ	27
14. Chương 13: Người Lạ Chớ Gần	29
15. Chương 14: Mối Tình Đầu (thịt Tra)	31
16. Chương 15: Leng Keng Vào Tủ	34
17. Chương 16: Biến Thân Ngoài Ý Muốn	36
18. Chương 17: Nghi Thức Trưởng Thành	38
19. Chương 18: Nói Chuyện Cười Gả	41
20. Chương 19: Huỳnh Đệ Bất Hòa (thượng)	44
21. Chương 20: Huỳnh Đệ Bất Hòa (hạ)	46
22. Chương 21: Trăn Trở Của Tế Tự	48
23. Chương 22: Không Được Rời Đi (thịt Tra)	50
24. Chương 23: Mị Dược Hung Mãnh	53
25. Chương 24: Mị Thái Không Ngờ (tiền Hí)	55
26. Chương 25: Động Phòng Hoa Chúc – 1	58
27. Chương 26: Động Phòng Hoa Chúc – 2	60
28. Chương 27: Động Phòng Hoa Chúc – 3	63
29. Chương 28: Động Phòng Hoa Chúc – 4	65
30. Chương 29: Thu Dọn Tàn Cục	67
31. Chương 30: Tuyệt Không Tha Thứ	69
32. Chương 31: Lưng Gánh Hàm Oan	72
33. Chương 32: Nghi Ngờ Có Thai	74
34. Chương 33: Trung Khuyển Khó Làm	77
35. Chương 34: Dùng Sức Lăn Qua Lăn Lại	79
36. Chương 35: Tâm Đầu Ý Hợp	81
37. Chương 36: Thức Ngựa Phi Nhanh	84
38. Chương 37: Vui Quá Hóa Buồn	86
39. Chương 38: Con Đường Dừng Giả	88
40. Chương 39: Tâm Sự Với Nhau	90

Hảo Thụ Thừa Song

Giới thiệu

Vào một đêm mùa hè, bầu trời vang lên từng trận sấm sét, mưa to tầm tã tựa như muốn cọ rửa toàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hao-thu-thua-song>

1. Chương 1-1

Vào một đêm mùa hè, bầu trời vang lên từng trận sấm sét, mưa to tầm tã tựa như muốn cọ rửa toàn bộ thành trấn khiến mọi người đều đóng cửa không dám ra ngoài, loại thời tiết này cho dù là che dù cũng sẽ ướt sũng, làm gì có ai còn nguyện ý ra khỏi cửa nữa chứ.

Tuy vậy, Quan Thế Âm bồ tát lại không nhìn đến sắc mặt của ông trời mà hành sự, tại nhà Lưu viên ngoại ở Thành Đông, một phụ nhân với dung mạo xinh đẹp đang bước vào giai đoạn khó sinh.

Phụ nhân sinh sản, vốn dĩ đây cũng không phải là chuyện kỳ quái gì cho cam, thông thường chỉ cần một bà đỡ có kinh nghiệm, lại kêu thêm vài nha hoàn tay chân nhanh nhẹn, qua nửa canh giờ khó khăn lúc đầu liền có thể thuận lợi sinh con ra. Nhưng gia đình này lại hết sức kỳ quái, trong khuê phòng người đỡ đẻ không phải là bà đỡ hay nha hoàn mà là một người mặc bạch y, nam tử tuấn dật với vẻ mặt lãnh đạm, còn bà đỡ cùng bọn nha hoàn đều giống như đang ngủ mà xiêu xiêu vẹo vẹo ngã bên góc phòng, bất tỉnh nhân sự.

Đây là một sai sót trầm trọng trong thiên hạ, trình tiết đối với một nữ nhân so với sinh mệnh của mình còn quan trọng hơn, nếu như thân thể bị nam nhân khác nhìn thấy, tương lai còn có mặt mũi nào mà sống ở trên đời này nữa?

Thế nhưng nam nhân đang đỡ đẻ kia lại không biết hành vi của mình có gì không thích hợp, y không ngừng kích thích mấy huyệt vị trên người sản phụ, một bên dùng thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng khích lệ sản phụ lại dùng sức.

“Lập tức liền tốt rồi, người hít sâu, tiếp tục dùng sức.” Nghe được tiếng kêu thăm thiết của mỹ phụ, trong lòng nam tử tuấn dật liền thấy khẩn trương, thế nhưng vẻ mặt lại không hiện lên chút hoảng loạn nào. Đây là lần đầu tiên y đỡ đẻ cho nữ tử, mấu chốt là hài tử sắp sửa ra đời này là hi vọng của y và bộ tộc, y không thể tưởng tượng nếu như lại thất vọng thêm một lần nữa, bản thân mình làm sao mà chấp nhận nỗi đả kích này đây.

Những năm gần đây, y đi thăm Thần Châu, không ngừng tìm kiếm quẻ bói biểu hiện có thể sẽ tìm được tân sinh phù hợp với yêu cầu của y, thế nhưng mỗi lần đều là công dã tràng, hơn nữa hiện tại, y đã không có nhiều thời gian để đi tìm kiếm tiếp nữa, nếu hài tử này cũng không như hi vọng của y, vậy y chỉ có thể thẹn với sự chờ mong của toàn tộc, trở về tự sát.

“Liều tiên sinh... Ta... Ta đau quá...” Sản phụ đau đến mức đầu chảy đầy mồ hôi, hơi thở gần như là mong manh, cảm giác được mình đã dùng hết chút khí lực cuối cùng, sau đó nghe được thanh âm của nam tử tuy lạnh đậm nhưng trong đó lại lộ ra một tia cao hứng.

“Ra rồi.” Liều Mộ Ngôn cất cuống rốn, biến thành cả người đầy máu, hài tử oa oa khóc lớn được mặc vào tả lót sớm đã chuẩn bị tốt đặt ở bên cạnh, dường như y khó có thể che giấu cảm giác hưng phấn kinh hoàng ở trong lòng, ngay cả biểu tình lạnh đậm trước đây đều không duy trì được nữa, đôi tay ôm lấy hài tử đều có chút run rẩy.

“Liều tiên sinh, là nam. . . Hay là nữ?” Sản phụ cố giữ vững một tia thanh tỉnh cuối cùng, lên tinh thần hỏi.

“Là một nam hài, ngươi yên tâm, một lát sau khi bà đỡ tỉnh, liền thấy được tử thai ở bên cạnh, sẽ không có ai biết đến sự tồn tại của hài tử này. Ta sẽ chiếu cố nó thật tốt, nuôi dưỡng nó lớn khôn.” Liều Mộ Ngôn lần đầu tiên an ủi sản phụ, thế nhưng về vấn đề giới tính khác thường của hài tử, y lại phải nói dối, hài tử này đâu chỉ đơn thuần là một nam hài, mà thân thể đồng thời có bộ phận sinh dục của cả nam và nữ, cũng là hài tử mà y vẫn tâm tâm niệm niệm, không quản khó khăn để tìm kiếm.

Đương nhiên những chuyện này sản phụ không cần thiết phải biết, nàng chỉ cần biết rằng chính mình đã sinh ra được một nam hài khỏe mạnh, sau đó lại giao nó cho một người có thể tin tưởng được, không cần để hài tử lớn lên tại một địa ngục nhân gian, như vậy là đủ rồi.

Mỹ phụ suy yếu nỗ lực cười một chút, sau đó an tĩnh như đã ngủ mê man. Còn Liều Mộ Ngôn đưa giải dược cho những người bị hôn mê, nhân lúc bọn họ còn chưa tỉnh lại, ôm hài tử xuất ra khinh công tuyệt hảo rời khỏi căn phòng tràn đầy mùi máu tươi kia.

2. Chương 1: Trúc Mã Hảo Hữu

Từ nhỏ Liều Nghi Sinh đã cảm thấy phụ thân tế tự cao quý vô song đối với mình một chút cũng không tốt, tính tình của người rất lạnh đậm, đối với y lại nghiêm khắc, khi y còn rất nhỏ đã để cho y đi học cái này cái kia, cho tới bây giờ khi mình học giỏi cũng chưa từng khen ngợi qua, học không tốt một chút tránh không được sẽ bị phạt, giống như lần này vậy, bất quá y chỉ là vô ý làm vỡ hộp đựng bộ chế dược của phụ thân mà thôi, thế mà liền bị phụ thân phạt đứng chép gia quy, không chép đủ hai mươi lần liền không cho phép quay về ăn cơm chiều.

Y ủy ủy khuất khuất bĩu môi, không phải chỉ để xống mất mấy con bộ thôi sao, để y đi bắt về lần nữa là được rồi, cho y thời gian một nén nhang liền có thể khôi phục nguyên trạng, vì sao phải phạt y đứng chép gia quy cơ chứ, ai cũng biết y hận nhất chính là viết chữ, mỗi lần làm bài trên lớp đều là hai huynh đệ làm giúp y, huống chi lần này còn muốn chép hai mươi lần, trực tiếp phạt y ra ngoài phơi nắng chết còn sướng hơn.

Mắt thấy thái dương đều đã xuống núi, bụng không tự chủ được mà bắt đầu kháng nghị, sớm biết như vậy buổi trưa đã ăn nhiều hơn chút rồi, hiện tại vừa đói lại vừa mệt, hơn thế còn không thể ngồi xuống nghỉ ngơi, cũng không thể ăn tối, trên đời này nhất định không có người nào so với mình càng đáng thương hơn nữa đâu.

Thật là nhớ món bánh hoa quế do tộc trưởng Kỳ bá bá làm, mùi hương hoa quế thơm ngát động lòng người kết hợp với thạch trong suốt như thủy tinh, trơn trơn hút một cái liền trượt thẳng vào trong miệng, vừa thơm vừa ngọt lại không ngán, đó là món điểm tâm mà y thích nhất, mỗi lần đi tìm Kỳ Thạc Kỳ Canh chơi cùng, Kỳ bá bá sẽ làm cho y thật nhiều, lần nào cũng khiến y ăn không hết, đồng thời còn mang cho mấy khối cho phụ thân nữa.

Chỉ là mỗi lần phụ thân đều lạnh đậm ngay cả nhìn cũng không thèm liếc mắt qua một cái, chỉ nói mình không thích ăn ngọt, do đó đều để lại cho y.

Có bánh hoa quế ăn đương nhiên là rất tốt, nhưng phụ thân không thể ăn đến một mảnh tâm ý của Kỳ bá bá, y vẫn cảm thấy có chút đáng tiếc. Nếu như phụ thân chịu ăn thử một ngậm thôi nhất định cũng sẽ thích nó. Một món ngon như bánh hoa quế, có ai sẽ không thích cho được chứ?

Từ nhỏ có đôi khi Liễu Nghi Sinh rất hâm mộ huynh đệ Kỳ gia, bọn họ có một phụ thân tốt nhất trên thế giới, tộc trưởng Kỳ bá bá thân cao tướng lớn, nhìn qua cường tráng giống như một ngọn núi, hơn nữa thái độ làm người lại phóng khoáng hiền lành, yêu thích hài tử, sẽ luôn làm đồ ngon cho bọn y, dẫn bọn y ra thôn vào thành ngoạn, đầu như phụ thân của y không hiểu nhân tình, còn không cho y đi theo ra thôn ngoạn nữa chứ.

“Tiểu Liễu Nhi, xảy ra chuyện gì rồi?”

Liễu Nghi Sinh thấy một đôi song bào thai tướng mạo giống nhau như đúc, chỉ là màu tóc có chút bất đồng đang đi tới, cặp mắt liền tỏa sáng, hướng về phía một người cao hơn y một cái đầu trong hai người bọn họ liền phi người nhào qua, đó là một thiếu niên với mái tóc dài màu đen tuần lãng, ôm đầy cổ lòng chờ mong, vừa cọt vừa làm nũng nói: “Kỳ Thạc! Ta hảo đói hảo đói! Muốn ăn bánh hoa quế!”

Kỳ Thạc tuần lãng ôm lấy thân thể mềm mại của thiếu niên, sờ sờ đầu của y ôn nhu cười nói: “Chính là đến thăm ngươi có đói bụng không nè, mang theo cho ngươi chút điểm tâm đây.”

“Bánh hoa quế cũng không ở chỗ của Kỳ Thạc đâu!” Thiếu niên với mái tóc dài màu nâu đứng ở bên cạnh mắt húng, hăm hở cầm lấy cái rổ trong tay đựng đưa trước mũi Liễu Nghi Sinh, có chút ăn giấm nói.

“Kỳ Canh nhanh giao bánh hoa quế ra đây, sau đó đi chép gia quy giúp ta!” Liễu Nghi Sinh nhảy khỏi lòng Kỳ Thạc, chống nạnh quay về phía thiếu niên tóc nâu vênh mặt hất hàm sai khiến, “Phải chép cho giống nhau đó, nếu như để phụ thân ta phát hiện, ta liền thả tiểu trùng vào quần của ngươi!”

Liễu Nghi Sinh lớn lên tinh xảo xinh xắn, vẫn chưa tới thời kỳ đổi giọng nên thanh âm càng thêm nhuần nộn, cách nói bá đạo nhưng một chút cũng không khiến hắn cảm thấy bị xúc phạm, trái lại là có chút xinh đẹp, bộ dáng mày liễu dựng thẳng càng làm cho người khác cảm thấy đáng yêu. Kỳ Thạc cầm lấy cái rổ trong tay đệ đệ qua nháy mắt với hắn, ám chỉ hắn đừng oán trách việc phải chép gia quy.

“Tại sao lại là ta, mỗi lần đau khổ một mỗi đều là ta phải gánh chịu!” Kỳ Canh sờ mũi một cái, bất mãn lắm lắm, lại tự động tự giác cầm lấy giấy bút ở một bên, phi thường thuần thục đối thành tư thế cầm bút tay trái, rồng bay phượng múa viết.

Kỳ Canh chính là Liễu Nghi Sinh ngự dụng sao chép gia quy, gia quy của Liễu gia, trong cuộc đời ngắn ngủi của hắn chép không tới một nghìn lần ít nhất cũng có mấy trăm, đơn giản là đọc thuộc lâu lâu, có thể so với Liễu Nghi Sinh còn rành hơn. Hắn một chút cũng không lo lắng tay trái viết chữ sẽ xiêu xiêu vẹo vẹo, bởi vì chữ của Liễu Nghi Sinh, so với tay trái hắn viết ra không sai biệt lắm, cho dù có là tể tự đại nhân cũng chưa chắc có thể phát hiện ra được.

Bên này Kỳ Canh đáng thương phải đi làm cu li, bên kia Liễu Nghi Sinh đang phơi nắng chiều, dựa lên người Kỳ Thạc, ăn bánh hoa quế do hắn dứt tới.

Thân thể thiếu niên như không xương tựa vào người Kỳ Thạc, ngay cả ăn bánh hoa quế đều lười, tùy tiện để Kỳ Thạc tách bánh hoa quế thành từng khối từng khối, mỗi lần sẽ đưa một khối vào trong miệng, còn chưa có nuốt xuống hết một khối liền há mồm chờ khối tiếp theo.

“Đều là của ngươi, ăn chậm một chút. Ngươi nói thử xem đã làm sai chuyện gì mà khiến tể tự đại nhân phạt ngươi?” Kỳ Thạc cười hỏi, một bên trên tay càng không ngừng tách bánh, thấy y ăn có chút ngán liền đưa nước lên, quả nhiên là ôn nhu săn sóc đến ngây rồi.

“Hmm.” Cuối cùng cũng Liễu Nghi Sinh nuốt hết bánh hoa quế trong miệng, uống một hớp hắng giọng một cái, nhíu khuôn mặt nhỏ nhắn oán giận nói: “Có lẽ là tâm tình phụ thân không tốt, ta bắt quá chỉ làm hỏng cái hộp của ngươi, hai tiểu bộ cánh cứng liền bay ra ngoài. Thế nhưng ngươi lại dùng cách xử phạt thể xác để trừng phạt ta, Kỳ Thạc ngươi nói ta có phải là do phụ thân phạt được hay không, người đối với ta cũng không tốt như Kỳ bá bá vậy.”

“Có phải là bộ cánh cứng màu đỏ không? Ha ha đáng đời ngươi bị phạt là phải rồi a Tiểu Liễu Nhi ngu ngốc.” Kỳ Canh đang ở bên kia chép gia quy nghe được chân tướng câu chuyện, trắng trợn cười nhạo Liễu

Nghi Sinh.

“Hừ có người mới đáng đời đó!” Liễu Nghi Sinh tùy tay cầm lấy một cục đá nhỏ chọi về phía Kỳ Canh đang hả hê, may mà Kỳ Canh kịp tránh đi, nếu không thì cái mũi đã phải chịu hậu quả nặng nề rồi.

“Kỳ Canh nói không sai, ta từng nghe phụ thân nói về bộ cánh cứng màu đỏ, là do tể tự đại nhân ở trong núi hơn một tháng giăng bẫy mới tóm được một đôi đang ở ***, người đập một cái, toàn bộ tâm huyết của người đều trở nên uổng phí, lần tới còn không biết đến khi nào mới có cơ duyên gặp lại, người nói tể tự đại nhân phạt người chép gia quy có phải là rất nhẹ rồi hay không?” Kỳ Thạc kéo lấy Liễu Nghi Sinh ôm vào trong lòng, yêu thương thổi thổi lên cái mũi nho nhỏ của y.

“Giao phối là cái gì? Rất khó tìm sao?” Liễu Nghi Sinh mở to đôi mắt long lanh ngập nước, mang theo vẻ mặt không hiểu nhìn Kỳ Thạc.

“Giao phối là. . . Là chuyện sau này người trưởng thành rồi sẽ rõ. Một lát cầm lấy gia quy đã chép hảo về đưa cho tể tự đại nhân còn có xin lỗi nữa, biết chưa?” Kỳ Thạc mắt tự nhiên nhanh chóng nói lảng sang chuyện khác, hắn và Kỳ Canh chỉ mới đến tuổi vị thành niên, độ tuổi thiếu niên của kỳ lân so với con người có lâu hơn một chút, ít nhất đến 20 tuổi mới có thể ***, bởi vì bản năng nên so với bạn cùng chẳng lứa bọn họ sẽ hiểu rõ chuyện người lớn hơn đôi chút, nhưng nếu phải đàm luận, vẫn sẽ có chút không biết làm sao, huống chi đây còn là phải giải thích cho một thiếu niên chỉ có 12 tuổi.

“À, vậy sau này khi ta lớn lên cũng sẽ *** sao?” Không biết vì sao Liễu Nghi Sinh lại cảm thấy phi thường hưng phấn với cái từ ngữ mới mẻ này, quay đầu lại kiên nhẫn hỏi tiếp.

“Phốc.” Kỳ Canh sẽ không có chừng mực như Kỳ Thạc, nghe thấy vấn đề này, nhin không được liền chen miệng nói: “Người điêu ngoa bá đạo như vậy một chút đều không làm cho người khác yêu thích, mới sẽ không có người nguyện ý *** với người đâu!”

“Hừ người nói vậy!” Liễu Nghi Sinh bị Kỳ Canh đả kích như vậy, trong lòng không phục, ở trong ngực Kỳ Thạc cọ tới cọ lui nói: “Kỳ Thạc ca ca người nguyện ý *** với ta sao?”

Kỳ Thạc chỉ cảm thấy cả đầu đều là mồ hôi, thiếu niên mang theo vẻ mặt đơn thuần mong đợi nhìn hắn, chỉ có thể kiên trì lung tung đáp vài tiếng, sau đó nhanh chóng nói sang chuyện khác. Hắn hung hăng trừng mắt nhìn đệ đệ không đáng tin cậy kia, chỉ hy vọng Tiểu Liễu Nhi sẽ sớm quên cái chuyện *** này, bọn họ còn chưa tới tuổi thành niên, lỡ như bị tể tự đại nhân nghe được bọn họ dạy Tiểu Liễu Nhi loại chuyện của người lớn này, chắc chắn hai huynh đệ bọn họ còn có Tiểu Liễu Nhi sẽ bị đập cho một trận ra trò.

3. Chương 2: Hoan Hỉ Oan Gia

Buổi chiều do được ăn điểm tâm nên vẻ mặt Liễu Nghi Sinh rất thỏa mãn, y lau lau miệng, cầm lấy bản gia quy được Kỳ Canh chép hai mươi lần lên, làm bộ lật xem một chút, thấy chữ xấu xấu quả nhiên không sai biệt so với chính mình lắm, hài lòng gật đầu khích lệ nói: “Coi như người chép không tồi, ta phải về nhà dùng bữa tối đây, ngày mai lại tìm các người chơi tiếp.”

“Trừ bỏ ăn chính là chơi, người là tiểu trư sao?” Cánh tay trái của Kỳ Canh do chép quá nhiều nên có chút run rẩy, nói móc một chút. So với Kỳ Thạc, hắn càng thích khi dễ chế giễu Liễu Nghi Sinh, cũng không biết tại sao mỗi lần y tức giận nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn lại đến mắng hắn, trong lòng sẽ cảm thấy rất vui vẻ, bị y đánh một trận càng làm cho cả người thoải mái không chịu được.

“Hừ ta là tiểu trư vậy người có cái gì để mà đắc ý? Có bản lĩnh người đừng chơi với tiểu trư đi, không thôi người chính là trư bằng cẩu hữu!” Đường nhiên Liễu Nghi Sinh sẽ không chịu thua mà đáp trả lại. Cái câu trư bằng cẩu hữu này chính là một thành ngữ mới mà y vừa học được, hiện tại dùng để hình dung Kỳ Canh xấu xa thực sự là thích hợp nhất.

“Ta mới không phải trư cẩu, ta thể nhưng lại là. . .” Hắn vừa muốn thốt ra, đã bị Kỳ Thạc trừng mắt một cái ghen trở về. Phụ thân ngàn dặn vạn dặn không thể để thân phận bại lộ trước mặt Tiểu Liễu Nhi, thể

nhưng đường đường là thần thú kỳ lân lại bị đánh đồng với trư cầu, cho dù là ai cũng sẽ khó chịu, càng đừng nói chi đến Kỳ Canh ngay thẳng.

“Được rồi không được ầm ĩ nữa, cứ tiếp tục như vậy tế tự đại nhân sẽ đánh đòn người đó.” Kỳ Thạc xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn phần nộn cười nói, quả thực là hấn chịu không nổi với đôi hoan hỉ oan gia này, hai người ngoài miệng cũng không chịu thua người còn lại, ầm ĩ một hồi rồi cuộc cũng không ai chiếm được tiện nghi, thường thường sẽ mắng đối phương xong rồi cũng tự hạ thấp mình.

“Ngày mai không thể chơi, còn phải đi học đấy, đêm nay về hảo hảo xin lỗi tế tự đại nhân, nhớ kỹ phải ôn bài, không thôi sẽ lại bị tiên sinh đánh đòn bằng roi.” Vẫn là Kỳ Thạc ca ca ôn nhu thành thực, Liễu Nghi Sinh được sờ sờ đầu vài cái liền thuận khí, trừng mắt nhìn Kỳ Canh, vẫy tay một cái với Kỳ Thạc, sau đó trở về nhà.

“Phụ thân, con đã chép xong rồi, hai mươi lần không dư không thiếu đây, người đến đếm thử xem.” Liễu Nghi Sinh cẩn thận đưa tập lên để nam nhân đang uống trà đọc sách xem, nơm nớp lo sợ thỉnh thoảng giương mắt quan sát thần sắc của nam nhân, hi vọng người đừng nhìn ra là do người khác viết thay mình.

Nam nhân để sách xuống, tiện tay lật vài cái, chỉ khê hừ một tiếng ý bảo y có thể đi dùng bữa tối.

Liễu Nghi Sinh thở ra một hơi thở, hoàn hảo không có bị phụ thân phát hiện, không thôi hôm nay thật sự sẽ phải dựa vào mấy khối bánh hoa quế để sống sót qua cả đêm, có thể y sẽ chết đói cũng không chừng.

Liễu Mộ Ngôn âm thầm lắc đầu, nhìn dương tử đang ăn đến lang thôn hổ yết có chút bất đắc dĩ, Liễu Nghi Sinh đang trong thời kỳ tăng trưởng, mỗi ngày sức ăn cũng rất nhiều, thân không ngừng cao lên, bộ dáng cũng là trở mã đến càng ngày càng thanh tú, đã bớt đi vài phần tướng mạo tương tự như nữ hài khi còn bé, vùng chân mày đã dần dần sinh ra một ít anh khí của nam hài, càng ngày càng phát ra khí tức kiên cường hoạt bát.

Mười hai năm trước lúc ôm nó trở về, Liễu Mộ Ngôn không nghĩ tới hài tử này sẽ thông minh lanh lợi như vậy, bất luận là tri thức về được lý hay được vật, chỉ cần dạy nó một lần, nó đều có thể ghi nhớ không quên, trừ cái đó ra, thiên phú võ học của Liễu Nghi Sinh cũng không tồi, mới hơn mười tuổi cũng đã học được tuyệt đỉnh khinh công của y đến bảy tám phần.

Người thông minh đương nhiên là chuyện tốt, nhưng tính cách nghịch ngợm quái đản lại không được cho lắm. Y vốn cho là sau khi trải qua sự dạy dỗ của mình, hài tử này sẽ nhã nhặn, cũng có thể biết lễ phép phép tắc hơn được đôi chút. Nhưng thực sự là nó đã bị hai tiểu tử của Kỳ gia sủng đến vô pháp vô thiên, trừ chính mình ra, trên đời này cũng không có người thứ hai khống chế được nó.

“Phụ thân người đã ăn rồi sao? Đùi gà này thật là thơm a.” Chỉ thấy Liễu Nghi Sinh tay trái ôm một cái đùi gà, tay phải ôm một cái mán thầu, ăn đến đầy mặt đều là vế thỏa mãn, vừa ăn vừa bớt thời giờ quay đầu lại quan tâm phụ thân nhà mình.

“Có phải đã quên ăn không nói ngủ không nói rồi hay không? Ăn xong đi ôn bài, Kỳ Canh có thể chép gia quy cho con nhưng có thể giúp con học thuộc bài để trả cho tiên sinh sao?” Y cũng không thêm ngắc đầu nói, nhàn nhạt vạch trần lời nói dối của hài tử, trái lại Liễu Nghi Sinh lè lưỡi tiếp tục ăn, bởi vì cũng không có dũng khí để nhiều lời nữa.

Kỳ Thạc và Kỳ Canh vừa về đến nhà, phụ thân của bọn họ Kỳ Thiên Hữu cũng đã tự mình chuẩn bị xong bữa tối chờ nhi tử quay về dùng cơm, nhìn thấy phía sau không dẫn theo bé con xinh đẹp, không khỏi có chút thất vọng nói: “Sao Tiểu Liễu Nhi lại không về cùng? Không phải các con đã khi dễ người ta nên thằng bé mới không chịu đến đây ăn cơm chứ hả?”

“Phụ thân, một tháng ba mươi ngày Tiểu Liễu Nhi đã ăn cơm ở nhà của chúng ta hết hai mươi lăm ngày, thỉnh thoảng quay về nhà mình ăn cơm cũng là chuyện quá bình thường đi.” Kỳ Canh không còn gì để nói nữa.

“Y để bộ cánh cứng của tế tự đại nhân chạy mất, bị tế tự đại nhân phạt rồi, còn chưa chép phạt xong liền không cho ăn cơm tối.” Kỳ Thạc hảo tâm giải thích cho phụ thân mình.

“Cái gì! Lại dám dùng cách xử phạt thể xác với trẻ con như vậy! Không phải chỉ là một cặp trùng thôi sao, ta lại bồi y đi bắt là được! Nếu Tiểu Liễu Nhi đáng thương của ta không được ăn cơm là sẽ bị đói bụng đó, không được không được, ta phải nói với Mộ Ngôn một chút.” Kỳ Thiên Hữu ra vẻ muốn đứng dậy, nhưng bị đứa con lớn kéo lại.

“Phụ thân người lại muốn tìm đánh sao? Lần trước bị tể tự đại nhân đánh đến mặt mũi bầm dập còn chưa chịu nhớ hả?”

Kỳ Thiên Hữu xấu hổ đỏ mặt, cảm thấy mất mặt mũi trước hai nhi tử, sống chết mạnh miệng nói: “Đó là ta muốn nhường y, ta da dày thịt béo đã quen bị đánh, Mộ Ngôn tay chân tinh tế, ta chạm vào một chút không phải liền sẽ vỡ nát sao? Cho nên phụ thân các con mới không có động thủ.”

“Vâng, cho nên người cứ kiên nhẫn để tể tự đại đánh đi, chỉ vì vấn đề dạy dỗ Tiểu Liễu Nhi mà người đã bị tể tự đại nhân đánh mười mấy lần, còn có mấy lần là bởi vì tể tự đại nhân không chịu ăn bánh hoa quế của người, tể tự đại nhân đều đánh người đánh đến chán luôn đi?” Kỳ Canh nhin không được muốn cười nhạo phụ thân ngốc nghếch của mình, hẳn ái mộ tể tự đại nhân là chuyện ngay cả con chó trong thôn cũng đều nhìn ra, thế nhưng hết lần này tới lần khác cũng không chịu thừa nhận, tổng sẽ tìm các loại mượn cớ để đến nói chuyện với tể tự đại nhân, mỗi lần tìm lý do lại còn ngốc như vậy, thời điểm tâm tình của tể tự đại nhân tốt thì chỉ trào phúng hần vài câu, thời điểm tâm tình không tốt, trực tiếp đánh hần một trận cho hả giận mới thôi.

“Ha ha, nhi tử ăn đi ăn đi, các con cần phải nỗ lực chút, chờ khi Tiểu Liễu Nhi trưởng thành, ta sẽ cưới thằng bé về nhà chúng ta, để nó có thể hảo hảo cảm nhận sự ấm áp của gia đình, như vậy Mộ Ngôn liền không có cơ hội khi dễ nó nữa.”

Kỳ thực hần càng hy vọng sẽ cưới luôn phụ thân của Tiểu Liễu Nhi vào cửa, để y cũng có thể cảm nhận một chút sự ấm áp của gia đình, có thể hòa tan trái tim băng giá kia của y!

Dùng cơm tối xong, Kỳ Thiên Hữu rửa chén dọn nhà, nhìn hai thiếu niên trở mã cao ngất nhu thuận cầm sách lên ôn tập, nghiêm trang tìm cái cớ nói mình đi ra ngoài dạo một chút, dưới vẻ mặt khinh bỉ của hai đứa con trai mà ra khỏi cửa, tới tới lui lui một hồi, liền đi tới trước cửa Liễu gia.

Hôm nay nghe nhi tử kể hai con bọ cánh cứng đột trước Mộ Ngôn thiên tân vạn khổ mới bắt được đã bị xổng mất, hần nghĩ thâm bề ngoại Mộ Ngôn sẽ không biểu hiện ra cái gì, thế nhưng khẳng định trong lòng rất mất hứng, hần phải đi an ủi người nọ một chút, một con trùng thì đã tính là cái gì, đường đường là một thần thú như hần ra trận, đừng nói chỉ một con trùng, cho dù Mộ Ngôn muốn mười con, trăm con, đây còn không phải chỉ cần động động tay liền có. Trong lòng hần tràn ngập quan tâm cùng ái mộ Mộ Ngôn, nhưng đứng ở trước cửa sổ nhỏ của phòng ngủ, liền chùn chân mà không dám tiến tới gõ cửa.

Tính tình của Liễu Mộ Ngôn hần rõ ràng nhất, mấy mươi năm trước người nọ nói cuộc đời này không muốn có mối quan hệ nào khác giữa tộc trưởng cùng tể tự với hần, tất nhiên nói được thì làm được, mấy mươi năm qua quả nhiên là không có nửa phần quan hệ cá nhân với hần. Hần mặt dày không ngừng tạo ra các cơ hội tiếp xúc với người nọ, không phải là bị người nọ nói lời lạnh nhạt trào phúng, im lặng không lên tiếng phớt lờ, hoặc là dứt khoát quyền đấm cước đá. Hần thân là tộc trưởng, thực sự là ở trước mặt người nọ không hề có mặt mũi cùng tôn nghiêm.

Nhưng những cái này hần một chút cũng không thèm quan tâm, tựa hồ như được người trong lòng lạnh lùng liếc mắt một cái đối với hần đã là hạnh phúc lớn lao rồi...

“Liều bá bá! Sao người lại ở đây?” Liễu Nghi Sinh thấy ngoài cửa sổ có thân người đang khòm xuống, nhưng bởi vì cơ thể quá cường tráng, nên làm sao cũng đều không giấu được, trái lại xem ra có chút buồn cười, y sinh lòng hiếu kỳ lộ đầu ra ngoài cửa sổ nhìn, thế mà lại là tộc trưởng Kỳ bá bá.

“Khụ, Tiểu Liễu Nhi hả, Kỳ bá bá nghe nói con bị phụ thân phạt, còn không cho ăn tối, sợ con sẽ đói bụng, tới hỏi thăm con có sao không nha.” Kỳ Thiên Hữu ẩn thân thất bại, bị Liễu Nghi Sinh thấy được, lại không thể nói là mình tới thử vận khí để xem tể tự đại nhân có xuất môn hay không để cho mình có thể liếc nhìn vài cái, hần chỉ có thể đem tiểu oa nhi ra làm cái cớ.

“Con ăn xong rồi, phụ thân con tuy mạnh miệng nhưng cũng mềm lòng luyện tiếu con đói bụng đi.” Liễu Nghi Sinh thân nhiên cười nói, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đáng yêu khiến người khác muốn hung hăng

véo cho một cái. Trong lòng Kỳ Thiên Hữu nóng lên, thiếu chút nữa lão lệ tung hoành, tại sao phụ thân Tiểu Liễu Nhi không thể học nhi tử của mình mà đáng yêu thêm một chút, như vậy sẽ không đến nỗi mỗi ngày ăn xong bữa tối hẳn đều phải đến ngồi chồm hổm bên góc tường Liễu gia, một lần ngồi chồm hổm chính là vài chục năm rồi!

“Bá bá mang chút kẹo đậu phộng cho con, buổi tối có đói bụng thì cứ ăn cho đỡ thèm.” Hắn móc ra kẹo mang theo tùy thân đưa cho Tiểu Liễu Nhi, liền thấy hai mắt của hài tử này lập tức tỏa sáng, nhận lấy kẹo sau đó liền hưng hăng hôn một cái lên mặt Kỳ Thiên Hữu, vui vẻ nói: “Kỳ bá bá tốt nhất! Nếu như Kỳ bá bá là phụ thân của con, nhất định con sẽ hạnh phúc đến chết!”

“Vậy còn không phải quá dễ sao, hai đứa con trai nhà bá bá tùy con chọn, tùy tiện cưới đứa nào cũng được, con sẽ chính thức trở thành nhi tử của bá bá rồi.” Hắn bị thiếu niên hôn đến tâm sinh nhột nhạo, bắt đầu nói bậy, còn chưa nói được hai câu chợt nghe đến một thanh âm lạnh lùng phảng phất như ngày tuyết tháng chạp: “Là cơn gió nào đã thổi tộc trưởng tới trước cửa nhà ta vậy, hơn nữa còn ghé vào bệ cửa sổ nói những lời không đúng đắn với con của ta, tộc trưởng có dụng ý gì đây?”

“Ha ha, ha ha, Mộ Ngôn à, ta chính là vội tới đưa mấy khối kẹo cho Tiểu Liễu Nhi.” Kỳ Thiên Hữu gãi đầu cười ngây ngô, mỗi lần tể tự đại nhân liếc mắt đều xinh đẹp đến mức khiến cho người khác không thể dời tầm mắt, da thịt trắng hơn tuyết, mắt phượng hẹp dài, khí chất băng sơn, hẳn đều đã nhìn đến mấy mươi năm rồi, thế nhưng mỗi khi nhìn đến tim vẫn cứ đập thình thịch.

“Đưa xong rồi thì mời quay về, tộc trưởng đại nhân bận trăm công nghìn việc, ta cảm thấy so với tản bộ thì còn rất nhiều chuyện trọng yếu hơn cần phải xử lý.” Liễu Mộ Ngôn xoay người vào nhà, ngay cả một cái liếc mắt cũng không thèm cho Kỳ Thiên Hữu. Kỳ Thiên Hữu nhìn tấm lưng tinh tế tuyết trắng của người nọ, dưới ánh trăng sáng ngời người nọ hết như một tiên tử xuất trần mê hoặc lòng người, không khỏi trở nên ngây dại.

“Kỳ bá bá! Lau nước miếng đi kìa!” Liễu Nghi Sinh tri kỷ đưa khăn tay của mình dâng lên cho Kỳ bá bá mà y thích nhất, hơn nữa còn sẵn sóc giúp người lau nước miếng. Thật là, Kỳ bá bá đã lớn như vậy rồi sao còn giống hệt trẻ con vậy chứ, đúng là chơi vui thiệt nha, nhất định ngày mai phải kể cho Kỳ Thạc Kỳ Canh mới được.

“Ừm, vậy, Tiểu Liễu Nhi nè, Kỳ bá bá về đây, ngày mai sau khi tan học đến nhà Kỳ bá bá ăn cơm đi, bá bá sẽ làm món ngon cho con ăn.”

“Dạ dạ, Kỳ bá bá hẹn gặp lại.” Biết có đồ ăn ngon, thiếu niên cười tươi như hoa, phất phất tay với Kỳ Thiên Hữu, đã bắt đầu chờ mong coi tối mai sẽ được ăn cái gì. Liễu Nghi Sinh với tâm tính của thiếu niên, người lại đơn thuần, quả thật là đúng như Kỳ Canh nói, cả ngày chỉ biết ăn rồi chơi, bài kiểm tra ngày mai của tiên sinh một chữ cũng chưa từng xem qua.

4. Chương 3: Tự Làm Tự Chịu

Hài tử ở Kỳ Lâm Thôn cũng không nhiều lắm, đại khái toàn bộ nhân khẩu trong thôn xóm khoảng chừng một trăm người, trong đó đa số là thanh niên giống đực, chỉ có bốn năm giống cái, hơn nữa còn đều cùng thuộc thế hệ lớn tuổi. Bởi vì thiếu thốn giống cái, phần lớn giống đực đều có thể chọn kết hợp với giống đực làm bạn lứa để có thể chiếu cố lẫn nhau, đây là chuyện rất thường gặp ở Kỳ Lâm Thôn. Nhưng mà, hai giống đực kỳ lân sống cùng nhau thì không cách nào sinh con được, cho nên vào thế hệ này số lượng hài tử rất thưa thớt, thiếu niên ở tuổi đi học lại càng ít, tính luôn cả Liễu Nghi Sinh và huynh đệ Kỳ gia, bất quá cũng chỉ mới có bảy tám người mà thôi.

Dạy học là lão tiên sinh họ Mã, là một bầu bạn giống đực của Lý trưởng lão trong tộc. Ông râu tóc bạc phơ, tổng thích dùng tay vuốt chòm râu giăng bài, cũng không biết đã bao nhiêu tuổi, chỉ biết là hắn đọc bài rất chậm, cái gì mà chi hồ giả dã (trợ từ dùng trong văn ngôn, để diễn tả bài văn hoặc lời nói không rõ ràng) các thiếu niên đều không thích nghe.

Cái nhóm thiếu niên không thích nghe đương nhiên là do Liễu Nghi Sinh cầm đầu. Tuổi so với các học sinh khác đều nhỏ hơn một chút, lực chú ý luôn luôn khó có thể tập trung, hơn nữa tiên sinh dạy gì đó đối với y mà nói vừa tối nghĩa vừa khó hiểu, không hề hiểu học được những thứ này có ích lợi gì, cho nên vô luận thường ngày buổi tối ngủ có bao nhiêu ngon, chỉ cần nghe được giọng của Mã tiên sinh, lập tức liền buồn ngủ trở lại. Y cũng không quản tiên sinh thấy được sẽ quở trách mình, mí mắt khẽ nhắm, gục xuống bàn liền đi gặp Chu Công. Vừa mơ thấy cùng huynh đệ Kỳ gia đi ra ngoài chơi đùa, đã bị Kỳ Thạc ngồi bên người đẩy vài cái.

“Đừng quấy rầy, còn chưa tỉnh ngủ mà!” Tiểu thiếu gia tính tình không tốt, bực bội cái người đã phá hỏng giấc ngủ của mình, mở mắt ra lại thấy Mã tiên sinh thối râu bạc cầm tức nhìn y.

“Liễu Nghi Sinh, người nhanh đọc cho ta nghe bài học hôm qua, đọc được rồi ngủ tiếp cũng không muộn.”

Liễu Nghi Sinh ngủ mơ mơ màng màng, trong óc loạn thành một đoàn tương hồ, lúc này đừng nói là muốn y trả bài, khả năng nhận thức cũng không được vài người. Đầu óc của y vừa chuyển, không chuyển ra được một kết quả, căn bản không nhớ ra hôm qua đã học cái gì.

Tiên sinh nhìn chằm chằm theo dõi y, phỏng chừng là không nghe y đọc xong thì sẽ không bỏ qua, Kỳ Thạc ở bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở: “Nữ Oa vá trời.”

Nữ Oa vá trời: Theo căn cứ lịch sử Tam Hoàng Bổn Ký ghi chép, Ở trên thiên cung, thủy thần Cộng Công làm phản đem quân thiên ma đánh thiên giới. Hỏa thần Chúc Dung bèn đem quân ra đánh, cuối cùng đã dẹp được loạn tặc. Cộng Công đã bị Chúc Dung đánh bại, Cộng Công đụng vào vách Bát Chu Sơn ở phía tây. Núi này vốn là một cây trụ chống trời, đã bị Cộng Công húc làm gãy. Trụ trời bị gãy sụp, nước của thiên hà rơi xuống trần gian. Nhìn thấy cảnh nước sôi lửa bỏng, Nữ Oa thương tâm không nỡ nhìn nhân dân lâm vào cảnh cực khổ, bà bèn quyết tâm vá lại bầu trời. Nữ Oa đã bay lên khắp nơi thiên, tìm đá ngũ sắc để vá trời. Sau khi đã tìm đủ viên đá ngũ sắc, bà đã lấy đá ngũ sắc vá lại bầu trời. Từ lúc đó nước trên thiên cung không còn chảy xuống trần gian gây họa dân chúng.

Nữ Oa? Nữ Oa là cái gì? Ông không chịu nhắc cho xong, càng nhắc khiến Liễu Nghi Sinh càng hồ đồ, nhưng lại nghĩ không ra biện pháp ứng phó, há mồm nói: “Nữ Oa.”

“Nữ Oa làm sao?” Mã tiên sinh truy vấn.

“Nữ Oa. . . Ta lớn như vậy, còn chưa từng thấy Nữ Oa, sao ta biết được Nữ Oa sẽ làm cái gì?” Lời này của Liễu Nghi Sinh vừa nói ra, trong lớp liền cười lăn cười lộn. Ngay cả Kỳ Thạc đều nhịn không được mà bật cười, phản ứng của mọi người khiến mặt của Liễu Nghi Sinh đỏ rần, vốn dĩ y chính là không có học vấn, cổ văn trúc trắc như vậy trong mười câu đã có chín câu rườy đọc không hiểu, Mã tiên sinh còn thích chia vào y để châm chọc.

“Nói lời vô ích!” Mã tiên sinh tức giận đến râu mép đều thối lên, cầm thước nhỏ lên gõ một cái lên đầu Liễu Nghi Sinh: “Nữ Oa nương nương từ lúc vạn năm trước vá trời xong đã an nghỉ, chuyện xưa ta đã dạy của nàng hôm qua cho các người, xem ra người là một chút cũng không nghe vào đi!”

“Ui đau.” Liễu Nghi Sinh ôm đầu, bị đánh đến cực kỳ ủy khuất, Kỳ Thạc cũng thật là, Nữ Oa Nữ Oa gì mà lại không chịu nói cho rõ, hại y bị tiên sinh đánh.

“Tiểu nhi không biết trời cao đất rộng! Còn biết đau hả? Biết đau sao lại không chịu học tập cho giỏi đi! Tuy rằng tuổi người còn nhỏ, nhưng thiên tư không ngu ngốc, chỉ cần dụng tâm làm gì có đạo lý không học được, hiện tại mỗi ngày đi học chỉ lo ngủ, bàn có thoải mái được như giường nhà người sao? Nếu lần tới còn không thuộc bài, ta cần phải nói với tể tự đại nhân, để y hảo hảo quản giáo người!”

Mã tiên sinh giáo huấn đến khi sáng khoái, mới để cho y ngồi xuống, trong lớp lại vang lên tiếng đọc chăm chăm. Văng cổ chi thì, tứ cực phế, cửu châu liệt, thiên bất kiềm phục, bất chu tái”. (Vào thời xa xưa, bốn phía hoang vu, chín châu tách ra, ngày dài gấp đôi, lại không tuần hoàn)

Liễu Nghi Sinh bị mắng, đương nhiên râu rĩ không vui, Kỳ Thạc sờ sờ đầu nhỏ bị thước đánh vào của y, thấp giọng nói: “Không phải hôm qua đã nhắc người ôn bài rồi sao, sao ngay cả tiên sinh dạy cái gì cũng không nhớ vậy?”

Liều Nghi Sinh không nói chuyện, y chu cái miệng nhỏ nhắn ở trong lòng tràn đầy không phục, trong bụng đang cân nhắc làm sao mà đòi lại mặt mũi từ Mã tiên sinh. Từ nhỏ y đã quen được nuông chiều, ngoại trừ Liều Mộ Ngôn cũng không có bị bắt luận kẻ nào đánh qua mắng qua, ngay cả tộc trưởng bá bá đều là đối với y yêu thương có thừa, bây giờ bị cười nhạo chửi mắng rước mặt mọi người, còn bị đánh đầu, tiểu tiểu tâm linh bị tổn thương trầm trọng.

Lại nói tiếp, Tiểu Liều Nghi Sinh cái khác không có, chữ ý xấu thì không thiếu. Buổi trưa sau khi tan học, y về nhà lấy một thứ thần bí, cũng không nói cho Kỳ Thạc và Kỳ Canh là cái gì, chỉ để cho bọn họ chờ xem kịch vui.

Sau khi Mã tiên sinh vào lớp, vừa ngồi lên ghế của mình, liền lập tức ai ai kêu to nhảy dựng lên, làm khó cho ông tuổi đã có một bó nhưng lại phải có động tác cấp tốc như vậy, như là trên đệm có mấy trăm con sâu cắn vào người ông, nhảy nhảy, liền té xuống đất, đỡ lưng già la lên thảm thiết, hình như là bị trật rồi.

Liều Nghi Sinh ngồi ở bên cạnh ôm bụng cười to, con sâu này là sủng vật gần đây của y, chỉ cần bị cắn một ngụm liền giống như bị cắn mấy trăm cái mà khắp nơi nổi mẩn, vừa ngứa vừa đau, tư vị rất tiêu hồn.

“Tiểu Liều Nhi, người thăm.” Huynh đệ Kỳ gia đều biết là vật nhỏ không biết trời cao đất rộng này giờ trò quỷ rồi, Kỳ Canh càng thẳng thắn hơn mà nói: “Tể tự đại nhân sẽ biến cái móng của người thành nở hoa luôn.”

“Ha ha, tại sao chứ, phụ thân lại không biết là ta làm.”

“Hiện tại đã biết.” Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Liều Mộ Ngôn không biết từ nơi nào đột nhiên vang lên, nghĩ đến là có người thấy lão tiên sinh ngã xuống, nhanh chóng đi mời đại phu duy nhất trong tộc là Liều Mộ Ngôn.

Thật là trùng hợp, lần đầu tiên Liều Mộ Ngôn nghe được Liều Nghi Sinh chưa đánh đã khai. Hiện tại y không có thời gian xử lý cái đứa nhỏ trong vòng ba ngày không quay hư nhà sập ngói kia, bồi thuốc giúp Mã tiên sinh mới là chuyện chính cần phải làm.

Hiện tại Liều Nghi Sinh như là chuột nhìn thấy mèo, bắp chân liền run lên, nếu không phải có huynh đệ Kỳ gia đỡ y, đã có thể run lên cầm cập. Y biết lúc này phụ thân thật sự tức giận, hơn nữa không phải chỉ có phạt đứng, chép gia quy, không ăn cơm chiều liền có thể giải quyết được.

Mấy năm nay y gây ra không ít chuyện rắc rối, hiểu rất rõ sự tức giận của Liều Mộ Ngôn nên rất có kinh nghiệm. Nếu như Liều Mộ Ngôn mắng y ngay tại chỗ, như vậy nói rõ cơn tức không phải quá nghiêm trọng, làm nũng, lại nhận thêm chút cảnh cáo liền qua cửa. Nếu như Liều Mộ Ngôn đánh y ngay tại chỗ, đó cũng coi như là nhẹ rồi, sau khi đánh xong cơn tức liền bay mất. Nhưng nếu như là ở mặt ngoài đường như không có việc gì, một chút cũng không nhìn ra được cảm giác tức giận, như vậy đơn giản chính là sự yên lặng trước cơn bão, an toàn trước đợt long trời lở đất.

“Sao. . . Sao bây giờ. . .” Dù sao Liều Nghi Sinh vẫn chỉ là thiếu niên, có bản năng e ngại đối với phụ thân lãnh nhược băng sương nên cũng chẳng có gì là lạ. Đôi môi phấn nộn của y run rẩy, trong hốc mắt càng sợ đến chứa đầy nước mắt.

“Ai bảo người...” Vốn dĩ Kỳ Canh còn muốn cười trên nỗi đau của người khác thêm vài câu, thấy y thật muốn rơi lệ, trong lòng liền nhuyến, nhất thời dừng lại không nói nữa, đổi đề tài đề nghị nói:

“Tiểu Liều Nhi đừng khóc, trái lại một lát cứ về nhà với tể tự đại nhân, ta về nhà tìm phụ thân tới cứu người.”

“Hức hức, Kỳ bá bá đến có tác dụng gì, không phải cũng sẽ bị phụ thân ta đánh thôi sao.” Lúc này Liều Nghi Sinh là thật sự cảm giác tương lai của mình quá u ám, y đã lớn như vậy rồi, thế mà lại sắp sửa bị phụ thân đánh đòn, nghĩ tới da đầu liền tê dại, không tự chủ nắm lấy quần áo của hai huynh đệ, giống như là nắm lấy cọng rơm cứu mệnh.

“Tể tự đại nhân đánh phụ thân của ta, sẽ không có thời gian đánh người a Tiểu Liều Nhi ngu ngốc, khi về nhà người đi chậm một chút, tận lực kéo dài đến khi phụ thân ta tới, bây giờ chúng ta phải đi gọi người.” Vẫn là Kỳ Thạc nói mới có chút đáng tin, Liều Nghi Sinh nín khóc, ngấm lại cũng không còn biện pháp khác, cứ coi như là có còn hơn không đi.

5. Chương 4: Cái Mông Gặp Nạn

Tiên sinh bị thương nên vô pháp đi dạy, các học sinh đang trong lớp đều bị đuổi về nhà. Liễu Mộ Ngôn sử dụng được tốt nhất cho Mã tiên sinh, ông được bầu bạn là một trưởng lão đức cao vọng trọng trong tộc đi về nhà.

“Chó con không hiểu chuyện khiến Mã tiên sinh bị thương, mong rằng Mã tiên sinh đại nhân đại lượng, khi ta về nhà sẽ hảo hảo giáo dục lại nó.” Ngay cả lúc xin lỗi Liễu Mộ Ngôn đều mang đến cảm giác không kém người khác một bậc, nhưng trưởng lão cùng Mã tiên sinh đều biết rõ tể tự đại nhân có thể lên tiếng nói ra lời nhận lỗi này thế nhưng chính là lần đầu tiên, trưởng lão vội đáp: “Không sao, không sao, hài tử nghịch ngợm rất chi là thường tình nha.” Nói rồi đỡ lấy Mã tiên sinh đi ra ngoài.

Trong phòng học rộng lớn chỉ còn lại hai cha con Liễu Mộ Ngôn cùng Liễu Nghi Sinh. Liễu Nghi Sinh cúi đầu không dám nhìn sắc mặt của phụ thân, cũng không cần phụ thân nói, bước tiểu bước chân theo đuôi Liễu Mộ Ngôn về nhà, dọc theo đường đi nắm lấy tay áo thì thào, chỉ mong Kỳ Thạc Kỳ Canh nhanh chóng mang Kỳ bá bá tới cứu mình, không thôi y cũng không dám chắc cái mông của mình sẽ không phải gặp nạn đâu!

Liễu Mộ Ngôn mang theo sắc mặt tái nhợt vào phòng, ngồi xuống ghế thái sư y (ghế bành), không nói được một lời mà nhìn vào Liễu Nghi Sinh đang cúi đầu. Vốn dĩ y cho là hài tử này chỉ do được chiều chuộng quá mức nên mới sinh hư, cho nên tính cách không tốt, không nghĩ tới nó lại có thể không hiểu chuyện như thế, ngay cả chuyện thương tổn đến tộc nhân đều có thể làm ra được. Trong lòng y vô cùng tức giận, trái lại nét mặt chính là gió êm sóng lặng.

Chỉ là loại ánh mắt này khiến cho Liễu Nghi Sinh cảm thấy áp lực thực lớn, y biết lần này mình làm có chút quá phạm, nhưng không nghĩ tới phụ thân sẽ tức giận như vậy, tức giận đến đều lườm mắng mình, y sợ hãi cắn môi, lại không dám giương mắt, trong lòng không ngừng suy nghĩ đến chuyện sẽ bị phụ trừng phạt như thế nào, đối với hành vi xúc động nhất thời khi dễ lão sư của mình cũng hối hận không ngớt.

Mặc dù y tùy hứng nghịch ngợm, nhưng cũng không phải là người không hiểu chuyện. Mới vừa rồi bởi vì hoảng sợ chiếm đầy nội tâm, không có kiêng dè cân nhắc kỹ lưỡng về hậu quả của chuyện mình làm, hiện tại nhớ lại, bộ dáng lão tiên sinh đã cao tuổi như vậy bởi vì bị y khi dễ đau đến độ đầu đầy mồ hôi, chính mình cũng cảm thấy bản thân thập phần xấu xa, với lại cho dù lão sư có phê bình y, cũng chưa từng để y phải chịu đau như vậy, đã biết vậy mà chính mình còn đi trêu chọc ông, sợ là sau này cũng không còn mặt mũi nào mà đi gặp lão sư nữa rồi.

“Phụ thân con sai rồi, người mắng con đánh con đi.” Ánh mắt của Liễu Mộ Ngôn chính là có thể đông đá nam tử bình thường lại thành băng, Liễu Nghi Sinh mới chỉ là thiếu niên cho nên đương nhiên sẽ chịu không nổi, hốt mất y rừng rưng, phịch một tiếng quỳ xuống đất, xin phụ thân trừng phạt y.

“Ta đánh con để làm cái gì, con không thích đến trường, trêu chọc lão sư, không bằng sau này không cần đi học nữa, con cũng đừng ngây ngốc tại Kỳ Lân Thôn làm chi, thích đi chỗ nào thì đi, không ai quản con, con thích làm xằng bậy như thế nào đều có thể.” Ngữ khí của Liễu Mộ Ngôn lãnh đạm không giống như đang nói chuyện với nhi tử của mình, mà trái lại giống như đang nói với một người qua đường xa lạ nào đó.

Câu nói này khiến Liễu Nghi Sinh thực sự sợ hãi. Cho dù phụ thân có đối với y lãnh đạm như thế nào đi chăng nữa, người cũng chưa từng có ý tứ sẽ không quan tâm tới mình, dường như y cảm giác được mình bị phụ thân vứt bỏ, người không đánh cũng không mắng mình, nhưng lại muốn đuổi mình đi.

Thế nhưng y có thể đi tới nơi nào đây, từ nhỏ y đã lớn lên ngay tại Kỳ Lân Thôn, hoàn toàn không biết chút gì về thế giới bên ngoài cả, mặc dù đã từng nghe người ta nói qua, thế giới này rất rộng lớn, trừ thôn xóm của bọn họ ra, còn có các thành trấn khác, nhưng rồi đi nơi này là chuyện y hoàn toàn không có cách nào tưởng tượng được. Y tình nguyện sau này ngoan ngoãn đi học học thuộc bài chép gia quy, không bao giờ làm ra những chuyện xằng bậy để không khiến cho phụ thân muốn đuổi mình ra ngoài nữa, như vậy nhất định y sẽ sống không nổi, cũng sẽ không có khả năng nhìn thấy hai huynh đệ Kỳ Thạc Kỳ Canh, còn có hoa hoa cỏ cỏ cùng những tiểu trùng tử y nuôi, đều sẽ không còn cơ hội được gặp lại.

Liễu Nghi Sinh oa oa khóc lớn, chưa từng ủy khuất đến mức khóc như thế, lúc này chỉ cần Liễu Mộ Ngôn thu hồi lời nói lạnh khốc vô tình vừa rồi, muốn y làm cái gì cũng đều có thể.

Thiếu niên xinh đẹp khóc đến lê hoa đài vũ, cho dù là người có ý chí sắt đá tới đâu cũng sẽ bị cảm động, nhưng Liễu Mộ Ngôn đâu chỉ có ý chí sắt đá, cho dù có nói tim của y được làm từ băng tuyết cũng không quá đáng. Y lặng lẽ nhìn Liễu Nghi Sinh khóc nháo, không khuyên can cũng không thêm nói tới, một chút ý tứ thu hồi lời vừa nói cũng không có.

Liễu Nghi Sinh khóc ngất, cảm thấy bản thân khóc như vậy có tác dụng gì đâu, hẳn là mình nên biểu thị ra một chút quyết tâm biết sai. Y xoa xoa nước mắt, còn đang nức nở, liền lột quần vĩnh cái mông nhỏ trắng noãn kebe, ghé vào trên bàn thấp nói: “Phụ. . . Phụ thân. . . Con biết sai rồi, người đánh con. . . Hức hức. . . Đánh con đi.”

“Phụ thân người đi nhanh chút, sắp đến rồi.” Lúc này, hai huynh đệ Kỳ Thạc Kỳ Canh đơn giản là vừa lòi vừa kéo Kỳ Thiên Hữu tới, ba người thở hồng hộc vừa định vào cửa, ai ngờ vừa tới liền thấy cửa đang rộng mở, chỉ thấy vẻ mặt khóc thảm thiết của Liễu Nghi cùng với hạ thân quang lỏa, nằm chờ tể tự đại nhân đến đánh, nhưng tể tự đại nhân chỉ là nhìn y, vẫn chưa có hành động gì cả.

Điều khiến phụ tử ba người không thể tiếp tục đặt chân bước vào không phải là hành động dối dãi thô bạo với Liễu Nghi Sinh trong tưởng tượng, mà chính là lần đầu tiên Kỳ Thạc và Kỳ Canh thấy Liễu Nghi Sinh không mặc quần, hơn nữa liếc mắt liền phát hiện nam hài này cũng không quá giống với mình, không phải đơn thuần chỉ có bộ phận sinh dục của giống đực, mà còn có nhiều hơn bọn họ một bộ phận, cho tới bây giờ hai người cũng chưa từng được thấy qua, đó là một vật phần nộn, kỳ quái gì đó.

Tại sao Tiểu Liễu Nhi thân là nam hài lại không giống với bọn họ? Không phải y cũng là nam hài sao? Chẳng lẽ y chính là giống cái trong truyền thuyết? Thế hệ này của Kỳ Lâm Thôn đã không còn giống cái, cho nên đối với việc giống cái lớn lên thành bộ dạng gì bọn họ đều không biết, chỉ là thông qua hình ảnh coi được mang máng mà có chút khái niệm mơ hồ thôi. Nhưng nếu nói Tiểu Liễu Nhi là giống cái lại không hẳn vậy, bởi vì y cũng có bộ phận sinh dục giống như giống đực bọn họ, hai huynh đệ triệt để hoang mang không hiểu.

Kỳ Thạc Kỳ Canh vẫn là thiếu niên chưa trải sự đời, bị cảnh tượng trước mắt khiến cho chấn kinh, Kỳ Thiên Hữu cùng Mộ Ngôn lại không thể nào giống tiểu hài tử được. Kỳ Thiên Hữu hét lớn một tiếng, túm lấy hai huynh đệ không để cho bọn họ nhìn chằm chằm vào cái mông của Tiểu Liễu Nhi, Liễu Mộ Ngôn cũng lạnh tay lẹ mắt mà xông tới nắm lấy quần Liễu Nghi Sinh kéo lên.

“Không được tiến vào, rút ra ngoài cài cửa lại.” Cho dù là đối với tộc trưởng, Liễu Mộ Ngôn nói chuyện cũng không mang theo một tia khách khí.

“Vâng vâng, chúng ta lập tức rút ngay đây.” Kỳ Thiên Hữu biết khẳng định hai hài tử sẽ có một bụng nghi vấn, bọn họ vẫn cho rằng Liễu Nghi Sinh cũng giống như Liễu Mộ Ngôn, mặc dù là thân thể của nhân loại, nhưng cũng là nam tính giống như bọn họ, hôm nay trong lúc vô ý bọn họ thấy được hạ thể của đứa nhỏ kia, nhất định sẽ muốn hấn giải thích, hấn có thể làm bộ không biết chuyện này có được không a?

Cửa được đóng lại, Liễu Nghi Sinh bị hành vi không đánh mà còn kéo quần lên giúp y của phụ thân khiến cho khó hiểu, rốt cuộc chờ đợi một hơi vì đã qua được một kiếp. Chỉ ít phụ thân đã chấp nhận chạm vào y mà không phải là bộ dáng muốn cự tuyệt cách xa y ngàn dặm. Quả nhiên bọn người Kỳ bá bá quá vô dụng, ngay cả cửa bọn họ chưa kịp vào đã bị phụ thân đuổi đi rồi.

“Phụ thân, người đừng đuổi Tiểu Liễu Nhi có được hay không?” Y được Liễu Mộ Ngôn ôm vào trong lòng, đặt ra câu hỏi nhút nhát lại cẩn thận, thỉnh thoảng còn giương mắt lên nhìn lên Liễu Mộ Ngôn.

“Không đánh, Tiểu Liễu Nhi đã trưởng thành, sau này không thể tùy tiện cởi quần cho người khác xem có biết chưa?” Liễu Mộ Ngôn bị tình huống ngoài ý muốn vừa này triệt để dập tắt lửa giận. Nguyên bản y đã thương lượng thỏa đáng với Kỳ Thiên Hữu, sau khi Tiểu Liễu Nhi thành niên, mới nói cho hai huynh đệ Kỳ gia biết chân tướng thân thể của Tiểu Liễu Nhi, đến lúc đó vô luận là ai trong hai huynh đệ đã bồi dưỡng nên cảm tình với Tiểu Liễu Nhi, vô luận thân thể của Tiểu Liễu Nhi có ra sao, đều có thể tiếp thu nó, hiện tại đột nhiên chân tướng bị phá vỡ, không biết hai huynh đệ sẽ bị tác động đến mức nào, hi vọng đừng ảnh hưởng đến toàn bộ kế hoạch của y, bằng không hết thấy những chuyện y làm đều đổ sông đổ biển.

“Không cời không cời, con đều nghe lời phụ thân, chỉ cần phụ thân đừng đuổi con ra ngoài là được.” Liễu Nghi Sinh gật đầu như giã tỏi, không cời quần là có thể tha thứ cho mình, như vậy đây chính là chuyện đơn giản nhất trên đời, y chớp chớp mắt hỏi: “Như vậy sau này con còn có thể đi học lại sao?”

“Sau này nếu còn tiếp tục nghịch ngợm nữa phụ thân sẽ thật sự không cần con, cho nên phải cố gắng học tập.” Nhìn hài tử từ nhỏ đã không rời khỏi bên người mình, hao tổn vô số tâm huyết nuôi dưỡng đến lớn khôn, nói không có cảm tình như vậy khẳng định là gạt người. Thân thể mềm nhuyễn phần nộn của hài tử làm nũng ở trong lòng mình, trong chớp mắt tâm của Liễu Mộ Ngôn cũng có chút nóng lên. Y dùng ngón tay giúp Liễu Nghi Sinh lau khô nước mắt, chọc vào cái mũi nhỏ nói: “Ngày mai đi cùng phụ thân đến xin lỗi Mã tiên sinh, đêm nay không được ngủ, phải suy nghĩ thật kỹ làm sao mới có thể xin lỗi thành khẩn nhất.”

Liễu Nghi Sinh nín khóc mỉm cười, nằm trong lòng phụ thân cũng rất ấm áp nha, tuy rằng y còn chưa nghĩ ra vì sao bỗng nhiên hôm nay Liễu Mộ Ngôn lại không trách phạt cùng đánh đòn mình, nhưng chỉ cần phụ thân không đuổi y đi, hết thấy đều không còn trọng yếu nữa rồi. Lần này thực sự là Liễu Nghi Sinh tiểu bằng hữu bị gạt mình rồi, y âm thầm suy nghĩ, sau này mình không dám khi dễ lão sư cùng tộc nhân của y, không bao giờ gây ra chuyện rắc rối chọc cho phụ thân mất hứng nữa.

6. Chương 5: Bí Ẩn Thân Thể (thượng)

“Phụ thân, người nói nói đi, có phải người có chuyện gì gạt tui con hay không.” Kỳ Thiên Hữu cùng hai đứa con trai vừa vào tới cửa nhà, còn chưa kịp ngồi nóng đít đã bị hai đứa con trai xấu xa dùng ánh mắt thăm vắn, không sai, chính là cái loại ánh mắt đó đó đó!

“Ồm, nhi tử à, chuyện này, kỳ thực nói ra rất dài dòng a.” Kỳ Thiên Hữu cũng không biết nên bắt đầu giải thích từ đâu. Mười mấy năm trước, Liễu Mộ Ngôn mang theo Tiểu Liễu Nhi với thân thể đặc thù về, với mục đích chính là muốn chờ y lớn lên, gả cho nam thanh niên trong tộc, vì bộ tộc Kỳ Lâm khai chi tán nghiệp.

Ba đứa nhỏ cùng nhau lớn lên, cảm tình tốt, hẳn cùng Liễu Mộ Ngôn đều vui ra mặt, bởi vì Kỳ Lâm chọn bạn đời đều dựa theo nguyên tắc tự do, cha mẹ cũng không thể nào can thiệp được. Hiện tại tình cảm giữa hai huynh đệ và Tiểu Liễu Nhi càng thêm tốt, tương lai một người trong đó càng có khả năng thành thân với Tiểu Liễu Nhi, những cái này đều nằm trong kế hoạch của hắn và Liễu Mộ Ngôn.

Đối với giới tính của Tiểu Liễu Nhi, họ vẫn lén gạt bọn nhỏ, chủ yếu là sợ Tiểu Liễu Nhi biết mình không giống với những người khác sẽ thầm cảm thấy tự ti. Liễu Mộ Ngôn vẫn muốn bồi dưỡng Liễu Nghi Sinh thành người nối nghiệp của mình, làm tể tự thừa kế của bộ tộc Kỳ Lâm, sao lại có thể để y thấy thiếu tự tin về bản thân mình, cảm giác mình là một quái vật cho được?

Chỉ có thể chờ đến sau này khi y lớn lên, các phương diện đều trở nên thành thực, biết gánh vác sứ mệnh của mình, đến lúc đó sẽ nói thẳng ra chuyện thân thể của y, như vậy hài tử cũng có thể càng thêm lý trí mà tiếp thu chuyện này.

Đối với huynh đệ Kỳ Thạc và Kỳ Canh, ở trong mắt của Kỳ Thiên Hữu, hai thiếu niên này vẫn chỉ là hài tử. Thời gian để Kỳ Lâm trưởng thành sẽ dài hơn so với nhân loại, phải hơn hai mươi tuổi mới tới thời kỳ động dục, hiện tại vẫn còn quá sớm để nói cho bọn nhỏ biết những chuyện này, không chỉ tạo thành bất lợi rất lớn với bọn nhỏ, còn có thể khiến cho thiếu niên đang ở thời kỳ phản nghịch hiểu lầm rằng chuyện hôn nhân đại sự của mình đã bị sắp đặt sẵn, như vậy cũng chẳng tốt lành gì cho cam.

Huống chi, Liễu Mộ Ngôn và Kỳ Thiên Hữu cũng không thể đảm bảo rằng hai huynh đệ sẽ có khả năng tiếp thu Tiểu Liễu Nhi với thân thể của một người song tính. Ở Kỳ Lâm Thôn, tình huống nam nam kết nghĩa vợ chồng cũng là chuyện thường gặp, đột nhiên lại nảy ra một cái giới tính mà hai người không hề biết tới, ai cũng không chắc có thể sẽ ảnh hưởng tới tình cảm đơn thuần giữa ba đứa nhỏ hay không.

Nhưng hôm nay lại bị bắt gặp ngoài ý muốn, khiến cho hắn phải vắt hết óc làm sao giải thích với các con về giới tính của Tiểu Liễu Nhi

“Vậy người cứ nói ngắn gọn là được. Tại sao lại muốn lừa bọn con rằng Tiểu Liễu Nhi cũng là nam hài như tụi con chứ?” Kỳ Canh không có kiên trì được như Kỳ Thạc, nhìn thấy bộ dáng phụ thân muốn nói lại thôi, hắn vỗ bàn một cái biểu thị rất nóng nảy.

“Ầy chuyện này vốn định để sau khi các con trưởng thành mới nói, hiện tại các con buộc phụ thân nói thì ta cũng không có biện pháp, bắt quá các con phải hứa với phụ thân, tất cả những chuyện ngày hôm nay phụ thân nói ra, đều không thể để Tiểu Liễu Nhi biết được, bằng không phụ thân tình nguyện bị các con đánh cũng sẽ không nói ra đâu.” Kỳ Thiên Hữu cứng cổ nói khiến hai đứa con trai không biết nên khóc hay nên cười. Hắn đã bị té tự đại nhân đánh đến ngu đầu luôn rồi, hễ cứ động một chút là muốn bị đánh.

Có bí mật gì sao, có thể nói cho bọn họ nhưng lại không thể để Tiểu Liễu Nhi biết? Hai huynh đệ càng thêm hiếu kỳ với chuyện của Tiểu Liễu Nhi, trịnh trọng gật đầu đáp ứng với Kỳ Thiên Hữu khẳng định rằng sẽ không để lộ ra ngoài, lúc này Kỳ Thiên Hữu mới uống chút nước trà thấm giọng, bắt đầu kể ra chân tướng.

“Các con cũng biết đó, vốn dĩ bộ tộc Kỳ Lâm của chúng ta là thần thú thượng cổ, bởi vì đại chiến với Ma Thần nên thần lực bị hao tổn, thế là ở nhân gian nghỉ ngơi dưỡng sức, dần dần liền tạo thành thói quen sinh hoạt giống như nhân loại.”

“Phụ thân người nói lời ít mà ý nhiều đi, người cần gì mà phải nhắc tới cái chuyện thượng cổ gì gì đó...” Kỳ Canh không kiên nhẫn sau khi nghe được câu đầu tiên liền trợn trắng mắt.

“Bình tĩnh bình tĩnh đừng nóng, phụ thân nói như thế tự nhiên là có nguyên nhân của người.” Vẫn là Kỳ Thạc tri kỷ, hắn trấn an đệ đệ xong ý bảo Kỳ Thiên Hữu nói tiếp.

“Ta cũng không phải là muốn kể lại chuyện thời thượng cổ, chính là muốn nói cho các con biết bộ tộc của chúng ta bởi vì thần lực bị tổn thương, năng lực sinh dục bị giảm xuống trên diện rộng, mười mấy giống được mới có thể sinh ra một giống cái, khi đến thế hệ của ta, ngay cả một nữ hài cũng không có. Cho nên hầu như toàn bộ thôn xóm đều là nam tử cùng nam tử sống chung một chỗ tạo thành gia đình.”

“Không phải giống cái đều là lão nãi nãi mặt đầy nếp nhăn sao. . .” Ở trong ấn tượng của hai huynh đệ, không phải giống cái nào cũng giống như lão nãi nãi hủ, bởi vì thế hệ này của Kỳ Thiên Hữu đã không còn giống cái, trách không được cho tới giờ hai hài tử đều chưa từng nhìn thấy một giống cái trưởng thành xinh đẹp nào cả.

“Nói lời vô ích! Trước đây khi lão nãi nãi còn trẻ tuổi vẫn rất xinh đẹp đó thôi!” Kỳ Thiên Hữu gõ lên đầu mỗi tiểu nhi tử một cái, quả nhiên các con đối với giống cái ngay cả một điểm nhận thức cũng chưa có, không biết có thể tiếp thu được thân thể của Tiểu Liễu Nhi hay không đây.

“Như vậy có phải Tiểu Liễu Nhi là giống cái không? Tại sao lại có thứ đó giống bọn con chứ? Hay là do thân thể của nhân loại khác với tộc nhân Kỳ Lâm?” Kỳ Thạc nhớ tới khí quan xinh xắn, còn chưa phát dục hoàn toàn vừa nhìn thấy bên dưới cánh hông trắng nõn, liền cảm thấy vô cùng hiếu kỳ.

Nam hài luôn luôn có bản năng hướng tới vấn đề giới tính, bọn họ cũng đã từng xem lén qua tranh ảnh, biết được hạ thể của giống cái như một đóa hoa nhỏ, cái này không sai biệt lắm với chỗ đó của Tiểu Liễu Nhi, phần phần nộn nộn thập phần đáng yêu xinh xắn, so với hạ thể mọc đầy mao của mình hoàn toàn khác nhau một trời một vực.

“Đây chính là điều ta muốn nói.” Kỳ Thiên Hữu lại nâng chung trà lên, phát hiện trong chén trà đã trống không, Kỳ Canh lập tức hiểu chuyện rót thêm trà cho phụ thân, miễn cho lão nhân gia khô họng lại không chịu nói tiếp.

Uống xong trà nóng, Kỳ Thiên Hữu hài lòng nói tiếp: “Mới nãy vừa nói đến chuyện nam tử sống cùng nam tử, loại kết hợp này lại không có cách nào sinh ra đời sau, Mộ Ngôn sợ nếu cứ tiếp tục như vậy bộ tộc của chúng ta thật sẽ không còn người kế thừa, buộc nam tử trong tộc phải ra khỏi thôn đi tìm nữ tử nhân loại kết hợp, thế nhưng những nữ tử này lại không thể nào thụ thai được.”

“Vậy làm sao mà có được chúng con? Là ấp từ trứng ra sao?” Kỳ Canh dù bận nhưng vẫn ung dung ngồi nghe chuyện xưa, chợt phát hiện, dựa vào cách nói này của phụ thân, hắn và Kỳ Thạc là được nhặt về sao,

hay là đi ra từ trứng, không thôi cũng không còn cách nào khác để giải thích chuyện trong tộc không có giống cái, nam tử lại không thể sinh dục, nữ tử nhân loại cũng không có thể sinh con.

“Hai thằng nhóc này a! Nếu cứ nhảy vào hòng nữa là ta sẽ không nói tiếp đâu!” Tâm tình của Kỳ Thiên Hữu vừa mới tốt lên đã bị thằng con phá hỏng, chuyện xưa rẽ sang một hướng mà hắn không muốn nhắc tới nhất, đơn giản đây chính là đau đớn hắc khắc cốt ghi tâm suốt cuộc đời này, đồng thời thời gian có hiệu lực là vô hạn, lực phá hoại đến bây giờ vẫn còn kéo dài.

“Bọn con không ngắt lời nữa, phụ thân người tiếp tục đi.” Kỳ Thạc liếc mắt một cái nhìn Kỳ Canh, cười bưng trà lên giúp Kỳ Thiên Hữu vượt lồng.

7. Chương 6: Bí Mật Về Thân Thể (hạ)

Cuối cùng thì cơn tức của Kỳ Thiên Hữu cũng đã được giảm bớt đôi chút, hắn thở ra một hơi thật dài rồi nói tiếp, “Mộ Ngôn đã kiên nhẫn thí nghiệm, phát hiện trong nhân loại có một số người, bọn họ vừa là nam tử, lại có đặc tính của nữ tử, nếu như giống đực kỳ lân *** cùng bọn họ, liền có thể sinh hạ ra kỳ lân với huyết thống thuần khiết. Thế nhưng song tính nhân trong xã hội loài người bị coi là một điểm gở, đa số vừa sinh ra đã bị cha mẹ bỏ rơi có khi còn đưa vào rừng sâu, cho dù là nuôi lớn cũng chỉ giấu trong nhà để không bị người ngoài biết được, bởi vậy việc chúng ta muốn tìm song tính nhân càng thêm khó khăn hơn.”

“Cho nên Tiểu Liễu Nhi chính là song tính nhân theo lời của phụ thân nói đi? Y là người mà tể tự đại nhân cố ý tìm đến từ xã hội loài người?” Kỳ Thạc dựa vào lời nói của phụ thân mà phân tích ra tình huống rõ ràng, cao giọng xác nhận.

Bọn họ tuổi tác vẫn còn nhỏ, cũng không đặt trọng điểm vào vấn đề sinh dục, đối với chuyện Liễu Nghi Sinh có thể sinh con hay không cũng không có hứng thú, bởi vậy chỉ hỏi về thân thể của y.

“Ừm, không sai biệt lắm, tình huống cụ thể như thế nào thì ta cũng không quá rõ ràng. Sau khi Mộ Ngôn mang Tiểu Liễu Nhi về, vẫn cẩn thận tỉ mỉ dạy dỗ. Sợ nó cảm thấy tự ti vì thân thể của mình, cho nên vẫn chưa nói cho nó biết tình hình thực tế, cho nên nó vẫn cho rằng tất cả mọi người cũng giống như nó vậy. Hai đứa con không được bởi vì đã biết chuyện này mà coi thường Tiểu Liễu Nhi, từ nhỏ nó bị phụ mẫu vứt bỏ đã đủ thê thảm, không nói cho các con biết cũng vì không muốn để hai con không hiểu chuyện mà khi dễ nó rồi không chơi với nó nữa.”

Kỳ Thiên Hữu nói hăng say, đối với hai tử kia hắn luôn yêu thương đến tận đáy lòng, tương lai còn phải làm con dâu của hắn nữa đó, hiện tại nói chân tướng cho hai tử cũng là vì hi vọng bọn họ có thể ở cùng nhau như trước đây, chăm sóc thương yêu Tiểu Liễu Nhi.

“Thì ra thân thể của Tiểu Liễu Nhi thê thảm như thế a.” Kỳ Thạc nghe Kỳ Thiên Hữu nói xong như có điều suy nghĩ, hắn cau mày lại rồi hỏi tiếp: “Phụ thân, con thấy có chút kỳ quái, vì sao người lại sợ sau khi con và Kỳ Canh biết được thân thể của Tiểu Liễu Nhi sẽ ghét bỏ y không thích y nữa vậy?”

“Không sai, phụ thân, đừng nói Tiểu Liễu Nhi là song tính nhân, cho dù là tiểu miêu tiểu cẩu, bọn con cũng nguyện ý làm bạn với y, chẳng phải bọn con cũng không giống như người thường sao, sao có thể bởi vì cảm thấy người tiên bất đồng mà coi thường họ cho được?” Kỳ Canh cũng cảm thấy phụ thân của mình và tể tự đại nhân là lo thừa, ở trong mắt thiếu niên đơn thuần chỉ có bạn bè hợp ý hay không, huống chi Liễu Nghi Sinh đã ở bên cạnh bọn họ từ nhỏ đến lớn, tình cảm trúc mã như vắn đã đóng thuyền, sao lại có thể vì thân thể bất đồng mà không chơi đùa cùng y nữa.

Mà ngược lại, sau khi biết được bí mật thân thể của Tiểu Liễu Nhi hai huynh đệ cũng không bị dả kích quá lớn, trái lại ở trong lòng bọn họ đã khắc sâu thân thể khốn khổ của Liễu Nghi Sinh, gieo nên mầm móng cần phải bảo hộ và thương yêu nhiều hơn nữa, cái này về sau hãy nói, hiện tại không đề cập tới.

“Khụ, vậy là tốt rồi, các con coi như chuyện hôm nay cũng chưa từng phát sinh qua, sau này phải đối tốt với Tiểu Liễu Nhi, biết chưa?” Kỳ Thiên Hữu biết con trai của mình đơn thuần lại phóng khoáng, sẽ không bởi

vì nguyên nhân thân thể mà cư xử trái phép với người khác, làm bạn bè có thể là không có chuyện gì, thế nhưng nếu để cho một người trong bọn chúng thành thân với Tiểu Liễu Nhi, có thể suy nghĩ của hai đứa sẽ không còn giống với hiện tại. Đương nhiên bây giờ còn chưa phải thời cơ tốt để nói về chuyện này, chờ đến khi bọn nhỏ lớn hơn chút nữa rồi hãy nói.

“Phụ thân con còn có một vấn đề, nếu như thể hệ này đã không có giống cái, vậy tại con đây, còn có A Đại của Trương gia, Tiểu Vũ của Lý gia đều là từ đâu mà tới nhà? Nhà bọn họ có hai phụ thân đây thôi, sao chúng con chỉ có một mình phụ thân.” Kỳ Thạc có chút không hiểu hỏi.

“A Đại cùng Tiểu Vũ a, bọn họ đều hài tử được nhận nuôi từ nhân loại, cũng không phải là kỳ lân, còn các con...” Kỳ Thiên Hữu áp ứng, con người loạn chuyển, hai ngón tay dựng thẳng lên lắc lư nói: “Các con là do phụ thân nhặt được từ trong động kỳ lân, không biết tại sao vận khí của phụ thân lại tốt như vậy, chỉ một lần liền nhặt được hai đứa.”

Kỳ Thạc Kỳ Canh không nói gì nhìn về mặt Kỳ Thiên Hữu cười đến mắt tự nhiên, sao hắn có thể ngu ngốc mà đi tin tưởng những lời nói dối vụng về như thế, một lần liền nhặt được hai đứa, nếu như có thể dễ nhặt như vậy, tể tự đại nhân còn cần thiên tân vạn khổ thu dưỡng hài tử từ nhân loại sao? Thật không biết chỉ số thông minh của phụ thân mình thấp như vậy sao có thể lên làm tộc trưởng cho được... Bọn họ đều thấy xấu hổ thay người.

“Không muốn nói thì quên đi, ngược lại tại con đi hỏi tể tự đại nhân là được.” Cái người phụ thân này cho dù muốn cho một mặt mũi cũng không được mà!

Kỳ Thiên Hữu thấy nhi tử nói muốn đi hỏi Liễu Mộ Ngôn về thân thể của mình, thật sự là bị dọa cho hết hồn. Chuyện này vẫn là chướng ngại giữa hắn và Liễu Mộ Ngôn trong suốt thời gian qua, mấy năm nay hắn không ngừng nỗ lực, cho dù Liễu Mộ Ngôn đối với hắn lạnh như băng, nhưng hắn tin tưởng một ngày nào đó khi hắn có thể cảm hóa được người kia, người nọ sẽ buông bỏ được quá khứ, bị hắn cảm hóa như một vũng nước mùa xuân yếu đuối tựa vào ngực mình, nếu như hôm nay bị hai thằng nhóc này dậm mắm thêm muối, chẳng phải là ước nguyện của hắn sẽ vĩnh viễn không có ngày đạt thành hay sao.

“Đừng a hai đứa đừng làm vậy mà, nếu tại con đi hỏi không phải là Mộ Ngôn liền biết được ta đã nói cho các người biết về chuyện của Tiểu Liễu Nhi rồi sao? Phụ thân đã đáp ứng che giấu bí mật với y rồi, hai đứa đây là muốn để phụ thân biến thành người không tuân thủ chữ tín sao?” Kỳ Thiên Hữu trong cái khó ló cái khôn ngụy biện ra được một cái cớ.

“Vậy người cũng đừng lấy lý do nhặt được để lừa bịp bọn con chứ!” Kỳ Canh đã chịu không nổi mà rống với phụ thân gốc ghéch.

“Ồm, ta, ta...” Kỳ Thiên Hữu nuốt một ngụm nước bọt, bị ánh mắt bức bách của hai nhi tử trừng đến độ đều chảy mồ hôi lạnh, lại sợ bọn họ sẽ thực sự đi hỏi Liễu Mộ Ngôn, lau mồ hôi lấp bắp nói: “Mẫu thân của các con, cũng, cũng giống với Tiểu Liễu Nhi, nhưng mà ta với y chỉ có nhân duyên mỏng manh, sau khi y sinh ra trứng của hai đứa xong cũng không có xuất hiện thêm lần nào nữa, cho nên đừng dây dưa cái vấn đề này, phụ thân còn không hiểu rõ y bằng các người đâu a.”

Lời này của hắn thật sự là không có nửa phần gian dối, chuyện năm đó hắn mơ mơ màng màng không rõ đầu đuôi tuyệt đối là người bị hại, hiện tại hai tiểu hồn dẫn muốn chọt đến nỗi đau của hắn, hắn cũng không biết nên giải thích từ đâu cho tốt.

“Phụ thân người kiên cường một chút, bọn con không có mẫu thân cũng không sao cả, người đừng khóc a.” Kỳ Thạc nhìn Kỳ Thiên Hữu gấp đến độ sắp khóc lên, thật sự là không đành lòng hỏi nữa. Làm một phụ thân tuổi đã cao bị hai nhi tử truy hỏi đến mức phát khóc, thực sự là, thực sự là quá mất mặt!

“Hỗn đản! Ai khóc chứ! Đó là do lão tử nóng quá nên bị đổ mồ hôi thôi!” Kỳ Thiên Hữu cảm thấy khẳng định là đời trước của mình đã tạo nghiệt gì đó, không thôi sao có thể sinh ra hai hồn tiểu tử không có tôn ti trật tự, một chút cũng đều không biết kính già yêu trẻ là gì kia chứ? Nhầm rồi, bọn họ không kính già, chỉ yêu trẻ thôi!

8. Chương 7: Một Đêm Lớn Lên

Thu qua xuân tới, Kỳ Lân Thôn vô ưu vô lự mỗi ngày trôi qua đều phi thường nhanh, trong lúc lơ đãng liền vượt qua vài năm, hoa cỏ xanh biếc trong vùng rừng núi đã phát triển nhiều khác biệt hơn so với trước đây, nhưng đều là ngày càng thêm tươi mới, càng thêm hoạt bát tràn đầy sức sống.

Vạn vật đều đã trưởng thành, Liễu Nghi Sinh và huynh đệ Kỳ gia cũng không ngoại lệ. Bốn năm trước vẫn còn là một thiếu niên xanh non mơn mớn, giờ đây đã trở mã đến thon dài cao ngất, tư thế oai hùng hiên ngang, giống như một cây non cường tráng.

Mười sáu tuổi gương mặt của Liễu Nghi Sinh vẫn là tinh xảo như vậy, làn da vẫn giống như có thể véo ra nước, nhưng ánh mắt cũng không còn long lanh như trước đây khiến cho người khác run rẩy, trái lại mắt phượng hẹp dài càng phát ra sắc bén bức người, khi mắt hứng trúng người một cái là có thể khiến cho người khác mềm nhũn chân, kết hợp với hàng mi dài, có thể nói là một công tử mây kiếm mắt sáng, phong lưu tuấn tú.

Con người khi đã trưởng thành, tự nhiên cũng sẽ càng hiểu chuyện thành thực hơn trước đây. Trong 4 năm qua, Liễu Mộ Ngôn ngày càng quản giáo y nghiêm ngặt hơn, ngoại trừ luyện võ học được, còn dạy y tu thân dưỡng tính, chậm rãi tiếp xúc với việc thân là một người thừa kế của tể tự hãn là sẽ phải làm những chuyện gì. Bốn năm trước bị Liễu Mộ Ngôn tuyên bố muốn đuổi Liễu Nghi Sinh ra khỏi thôn khiến y không dám lại tiếp tục nghịch ngợm tùy hứng, cho dù là học chữ có khô khan không thú vị đến đâu đi chăng nữa, y cũng không dám ngỗ nghịch chống đối với Liễu Mộ Ngôn, cẩn thận học tập chưa từng có nửa phần chậm trễ.

Dần dà, thiếu niên ngây ngô ngày nào đã lột bỏ lớp khí chất trẻ con khờ dại, không hề quậy phá vô pháp vô thiên không có chừng mực, nhìn qua càng ngày càng giống phụ thân Liễu Mộ Ngôn của y. Chỉ là ở bên trong, y vẫn là một Tiểu Liễu Nhi kiêu căng bốc đồng, nhưng sự kiêu căng của y chỉ tùy tiện bày ra trước mặt của huynh đệ Kỳ gia, ở trước mặt Liễu Mộ Ngôn lại không dám lộ ra tí xú nào cả, chỉ sợ Liễu Mộ Ngôn lại nói y chẳng biết phép tắc, làm sao có thể trở thành tể tự được người người kính trọng.

Liễu Nghi Sinh đã mười sáu tuổi, còn hai huynh đệ Kỳ Thạc và Kỳ Canh đã trở thành nam tử sắp bước vào tuổi hai mươi. Thân hình của loài Kỳ Lân vốn dĩ sẽ cường tráng hơn người thường nhiều lắm, mà hai huynh đệ lại là huyết mạch của tộc trưởng, có thể nói là thanh niên cao lớn đẹp trai nhất Kỳ Lân Thôn, chỉ còn chờ đến khi tiếp nhận nghi lễ trưởng thành liền có thể biến thân và đính hôn, chân chính trở thành người lớn.

Kỳ Thạc với mái tóc màu đen vẫn ôn nhu hết như khi còn bé vậy, hắc tóc đen mắt đen, khí chất ôn hòa, thời điểm nhìn người khác dường như đang truyền đạt vô hạn nhu tình ẩn ý, không khỏi làm cho họ sinh lòng hảo cảm. Mà Kỳ Canh với mái tóc nâu so với Kỳ Thạc thì cuồng dã không ít, thậm chí vóc người càng cường tráng hơn ca ca một chút. Tính cách của hắc tộc vàng xao động không kiên nhẫn, lại thích trêu chọc cãi nhau với Liễu Nghi Sinh, chọc Liễu Nghi Sinh đến nóng nảy hoặc rượt chạy trốn chết, mỗi lần đều là Kỳ Thạc hòa giải cho bọn họ.

Đối với Kỳ Canh Liễu Nghi Sinh hạ chân không chút lưu tình, đối với người khác y cũng không thể kiêu căng như vậy, không thôi sẽ bị tể tự đại nhân chỉ trích là y không hiểu chuyện không ra hồn, khó có thể gánh vác trọng trách. Vốn là một hài tử rộng rãi hoạt bát từ từ biến thành một thiếu niên thành thực chu đáo với người ngoài, tựa như thời gian đã nhuộm dần y thành một con người thành thực từ đầu tới chân, chỉ có hai huynh đệ sớm chiều ở chung mới biết đứa nhỏ kia có bao nhiêu không sợ trời không sợ đất chuyên gây rắc rối.

Lúc này, Liễu Mộ Ngôn giao cho Liễu Nghi Sinh một nhiệm vụ quan trọng. Ba tháng sau là lễ trưởng thành của huynh đệ Kỳ Thạc Kỳ Canh, sau khi trải qua nghi thức, liền đại biểu cho việc hai người họ đã chân chính trưởng thành, đồng thời vào đêm tổ chức lễ trưởng thành phải bọn họ phải hoàn tất lần biến thân đầu tiên, tất cả nghi thức đều phải do tể tự của Kỳ Lân tộc chỉ đạo hoàn thành.

Liễu Nghi Sinh còn chưa từng tham gia qua lễ trưởng thành của người khác, bởi vì vào thời điểm một nam thanh niên trong tộc thành niên, y vẫn còn quá nhỏ. Thật vất vả mới nghênh đón được hai nam tử, trong tộc vô cùng coi trọng lễ trưởng thành của Kỳ Thạc Kỳ Canh. Đây cũng là lần đầu tiên Liễu Nghi Sinh có

thể học tập và thực hành nhiệm vụ mà một tế tự phải hoàn thành, Liễu Mộ Ngôn đã sớm giảng giải cho y sẽ xảy ra chuyện gì vào ngày hôm đó, đồng thời đã cho y bắt đầu bố trí Kỳ Lân động trước ba tháng.

Thì ra, lễ trưởng thành của Kỳ Lân tộc đều phải hoàn thành trong Kỳ Lân động, thân là tế tự Liễu Mộ Ngôn phải tìm cho đủ 81 loại thủy tinh rực rỡ mang năng lượng tượng trưng cho thần thú thành niên, bố trí vào những vị trí đã được xác định rõ ràng, để thủy tinh năng lượng sinh dưỡng trong Kỳ Lân động ba tháng, vào ngày lễ trưởng thành thủy tinh năng lượng sẽ mở ra thần lực được giấu ở sâu bên trong thân thể Kỳ Lân, từ đó sức mạnh của Kỳ Lân thành niên sẽ được tăng lên gấp bội, đồng thời căn cứ vào thuộc tính bất đồng mà nắm giữ những năng lực bất đồng.

Thu thập thủy tinh là một công việc cực khổ, Liễu Nghi Sinh không cần phải đi tìm kiếm chung quanh, chỉ cần tiến hành phân loại dựa trên nhan sắc và ngũ hành của hơn một nghìn viên thủy tinh bất đồng do Liễu Mộ Ngôn giao cho y, rồi sau đó đặt vào những vị trí tương ứng trong Kỳ Lân động, chỉ là công việc này rườm rà lại không thú vị, gần đây mỗi ngày y đều bận làm chuyện này, vừa thấy thủy tinh đã cảm thấy phiền, một chút cũng không cảm nhận được cảm giác vui vẻ thoải mái từ những ánh sáng rực rỡ muôn màu muôn sắc của thủy tinh như người ở bên ngoài.

Kỳ Thạc Kỳ Canh biết y không thích làm chuyện này, bắt đắc dĩ bọn họ không hiểu được phải bố trí Kỳ Lân động như thế nào trước lễ trưởng thành, chỉ có thể sau khi hoàn thành công việc của mình rồi đến Kỳ Lân động bồi y nói chuyện phiếm giải buồn.

“Tiểu Liễu Nhi, thủy tinh thực sự có năng lượng chứ? Ta xem cũng chỉ thấy là một viên đá tương đối xinh đẹp mà thôi.” Kỳ Canh ngồi dưới đất nhìn ngón tay trắng nõn mảnh khảnh của thiếu niên cầm lấy một viên thủy tinh màu tím tím mĩ quan sát, thủy tinh phản chiếu lại khuôn mặt tinh xảo của y khiến nó càng thêm sinh động rực rỡ, trông qua cứ như một tiên nhân hạ phàm không vướng bụi trần lấp lánh rực rỡ.

“Người khó hiểu cái gì, đã sắp trưởng thành rồi, chỉ biết phát triển tứ chi mà không phát triển đầu óc, ngoại trừ đi tìm ta trêu chọc còn có thể làm cái gì nữa?” Liễu Nghi Sinh liếc mắt nhìn Kỳ Canh, ánh mắt y hẹp dài hữu thần, thời điểm liếc người khác mang đến cảm giác nói không ra lời, tựa như trong ánh mắt này ngoại trừ ghét bỏ, dường như còn có thiên ngôn vạn ngữ.

Nhưng trên thực tế, Liễu Nghi Sinh thật sự chỉ là đang ghét bỏ hấn mà thôi.

“Ta sao mà chỉ biết phát triển tứ chi chứ không phát triển đầu óc? Người không có nghe nói sao, Trương đại bá đều khen ta là thợ săn tài giỏi nhất trong thế hệ trẻ a.” Kỳ Canh không phục kêu lên.

“Ta đây có thể làm chứng cho Kỳ Canh, quả thực Trương đại bá có khen khả năng săn bắn của hấn cho ta nghe, làm bấy rập vô cùng khôn khéo, rất có phong phạm của người lúc còn trẻ.” Kỳ Thạc ở một bên cười nói, chứng minh thay đệ đệ.

Ở Kỳ Lân Thôn, hài tử qua mười tám đều phải học tập một loại kỹ năng, đồng thời coi kỹ năng này như một công việc của mình. Điểm này không mấy khác biệt với nhân loại, có vài người lựa chọn làm nông dân, có vài người lựa chọn làm ngư dân. Mà Kỳ Canh thể trạng hơn người chọn làm thợ săn, theo Trương đại bá là thợ săn bắn tốt nhất trong thôn mỗi ngày lên núi săn thú, như là được phóng thích mà đi đến không biết trời đất.

Mà Kỳ Thạc với học vấn tương đối tốt một chút đi theo Mã tiên sinh chỉnh lý sách vở, đồng thời phụ trợ ông biên soạn sách.

“Vâng, bấy rập của ngươi vô cùng khôn khéo, chỉ là ngươi muốn bắt thỏ, nếu như lỡ bắt nhầm một con hồ ly, ngươi liền thả hồ ly chạy, muốn ôm cây đợi thỏ, chờ đến khi thỏ đụng vào bấy rập của ngươi mới bằng lòng thu hồi bấy rập. Để ta đếm một chút, ngươi săn thú một tháng, đã thả mất 3 con hồ ly 5 con hoẵng bấy con nai con, không nói tới những tiểu động vật khác đếm cũng không hết.” Liễu Nghi Sinh âm thầm mỉm cười, tận hết sức lực cười nhạo Kỳ Canh, thiếu niên cười rộ lên, trên gương mặt có hai cái lúm đồng tiền mở nhật, nhìn thấy càng khiến cho cho lòng người ngọt ngào, hết như cảm giác được ăn kẹo.

“Thế nhưng ta có nguyên tắc của một thợ săn, đặt ra mục tiêu rồi thì phải dùng cảm tiến tới, những thu hoạch khác ngoài ý muốn nếu không phải đúng như ta mong muốn, đương nhiên ta không thể làm lấy đó làm thành tựu.” Kỳ Canh kiêu ngạo giải thích. Hấn thấy, săn thú là một nghệ thuật, làm sao có thể đụng trúng con gì liền bắt con đó? Mỗi ngày đặt ra mục tiêu con mồi bất đồng cho mình, sau đó căn cứ vào tập

tính của con mới để bố trí thật tốt bấy rập tương ứng, chờ đến khi con mới tự mình chui đầu vào lưới là lúc hắn cảm thấy thành tựu nhất, mà thành tựu của hắn lại bị Tiểu Liễu Nhi cười nhạo, thật là làm cho người khác thấy khó chịu mà.

“Ha ha, sao Trương bá bá lại nói với ta, đời này chưa từng thấy qua hài tử nào không có đầu óc như Kỳ Canh người vậy.” Liễu Nghi Sinh và Kỳ Thạc ôm bụng cười to, Kỳ Canh quơ tay ra sức giải thích, đỏ mặt tía tai.

9. Chương 8: Đến Lúc Xuất Phát

“Gần đây Tiểu Liễu Nhi cũng đã rất khổ cực rồi, lẽ trưởng thành của chúng ta nhưng đều để người bận rộn.” Kỳ Thạc đau lòng y mỗi ngày đều phải vội vàng vàng tại Kỳ Lâm động buồn chết người này, khuôn mặt nhỏ nhắn đều đã gây đi mấy phần.

“Phụ thân mới là thật sự khổ cực, người phải đi tìm lâu như vậy mới tìm được nhiều thủy tinh đến thế.” Liễu Nghi Sinh nhớ đến Liễu Mộ Ngôn, liền cảm thấy căn bản chút khổ cực của mình này cũng không tính là gì.

“Lại nói, sau khi hai người các người trưởng thành rồi, có phải sẽ không thể chơi đùa với ta như trước đây nữa hay không?” Còn quan trọng hơn cả công việc của mình, Liễu Nghi Sinh càng lo lắng chính là ba người bọn họ sẽ bởi vì chênh lệch tuổi tác mà trở nên xa cách.

“Chỉ sợ là, sau khi trưởng thành, Kỳ Canh phải tiếp nhận công việc của Trương bá bá, mỗi ngày lên núi săn thú, mà ta cũng phải trở thành lão sư, ban ngày sẽ không có biện pháp đều dành cùng một chỗ giống với trước đây.” Kỳ Thạc nghĩ tới chuyện này, cũng cảm thấy có chút phiền muộn. Trưởng thành liền đại biểu cho trách nhiệm, bây giờ công việc chỉ mang tính chất học tập, làm mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi đều chỉ cần nói với sư phụ của mình một tiếng là được, thế nhưng sau khi trưởng thành rồi, hết thảy trách nhiệm đều là của mình.

“Được rồi ca, dù sao cách thời điểm trưởng thành còn tới tận ba tháng lận, không bằng chúng ta dẫn theo Tiểu Liễu Nhi ra ngoài chơi đi? Sau này cũng chưa chắc sẽ còn cơ hội như thế nữa đâu.” Kỳ Canh cũng không đa sầu đa cảm, tính cách của hắn rất thẳng thắn, muốn nói cái gì liền nói, muốn làm cái gì liền làm.

“Ra ngoài chơi đùa? Đến thôn ở ngoại thành sao?” Lập tức ánh mắt của Liễu Nghi Sinh ngời sáng. Y đã lớn đến chừng này còn chưa được ra khỏi Kỳ Lâm Thôn, thế nhưng nghe huynh đệ Kỳ gia còn có đại thúc luôn ra ngoài mua hàng kể qua về thế giới bên ngoài, nơi đó có thật nhiều đồ chơi mới mẻ kỳ lạ ngay cả bản thân mình nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới. Thế nhưng phụ thân sẽ không cho y đi ra ngoài đâu, nghĩ đến Liễu Mộ Ngôn lạnh như băng, không có chút khả năng có thể thương lượng được, vẻ mặt của y liền không tự chủ mà ảm đạm xuống.

“Liễu Nhi đừng sợ, để phụ thân của chúng ta nói với tể tự đại nhân đi.” Kỳ Thạc suy nghĩ đơn giản, Kỳ Thiên Hữu tốt xấu gì cũng là người đứng đầu một tộc, tể tự đại nhân không thể ngay cả chút mặt mũi cũng không chịu cho người đi.

“...” Liễu Nghi Sinh lắc đầu, cảm thấy để cho Kỳ bá bá đi còn không bằng tự mình nói nữa. Ai mà không biết ngoại trừ chuyện nghiêm trọng, phụ thân mình ngay cả một chút sắc mặt tốt cũng không thềm cho Kỳ bá bá, y đã suy nghĩ nhiều năm như vậy cũng không biết sao lại thành ra như vậy.

“Dù sao thì cứ giao chuyện này cho chúng ta, người cứ phụ trách hoàn thành việc mà tể tự đại nhân giao cho đi, đến lúc đó sẽ không hậu cố chi ưu (Ý nói nỗi lo lắng về gia đình, thân nhân, những nỗi lo lắng cá nhân sau lưng người làm việc lớn), có thể xin phép đi ra ngoài chơi rồi.” Kỳ Canh vỗ ngực bảo đảm nói. Kỳ thực trong lòng hắn nghĩ là, nếu như phụ thân ra mặt cũng vô dụng, bọn họ sẽ trộm dẫn Tiểu Liễu Nhi đi ra ngoài, chỉ cần không bị bắt gặp là được, đến khi ra khỏi Kỳ Lâm Thôn rồi còn có ai có thể đuổi theo bọn họ được nữa?

Liều Nghi Sinh miễn cưỡng gật đầu, trong lòng vẫn là thập phần mong đợi. Nhất định là trấn Đại Thành phi thường vui, nói không chừng còn có thể ăn được những món chưa từng thấy qua, hiện tại y đã không kịp chờ đợi muốn sải cánh bay đi ra ngoài chơi rồi.

“Cho nên, để hài tử đi ra ngoài thả lỏng một chút đi Mộ Ngôn, mấy năm nay hài tử Tiểu Liều Nhi này bị người quản giáo cũng không còn hoạt bát như lúc bé nữa, chờ sau khi Kỳ Thạc Kỳ Canh trưởng thành, càng không có ai bồi nó chơi đùa, người cũng có thể lý giải tâm lý của hài tử một chút chứ hả.” Kỳ Thiên Hữu được hài tử nhờ vả, kiên trì đè nén áp lực do bị ánh mắt Liều Mộ Ngôn đông thành băng mà cầu tình.

Liều Mộ Ngôn như là không nghe được hắn nói cái gì, tiếp tục chơi đùa dụng cụ trong tay, chỉ thấy trong dụng cụ là hai con bọ cánh cứng đỏ tươi, nhưng không phải là con mà bốn năm trước Liều Nghi Sinh làm xổng mất.

“Mộ Ngôn, tiểu hài tử thì phải có bộ dáng của tiểu hài tử, người đối xử với nó như vậy, sau khi nó lớn lên sẽ ghi hận người.” Rõ ràng thời tiết đã không còn nóng bức, nhưng khi Kỳ Thiên Hữu nói chuyện với Liều Mộ Ngôn lại đổ mồ hôi như mưa.

“Hơn nữa, qua không lâu sau, Tiểu Liều Nhi liền có thể lập gia đình, bộ người muốn trước khi lập gia đình nó cũng chưa từng đi ra ngoài qua một lần luôn sao? Cũng không phải là nữ tử suốt ngày cứ ở trong khuê phòng, cửa lớn không ra cửa sau không bước là chuyện tốt sao.” Kỳ Thiên Hữu cảm thấy nhờ chuyện mỗi ngày được thao luyện với Mộ Ngôn mà bản lĩnh quyết đoán của mình đã đạt được tiến bộ nhảy vọt. Hiện tại cho dù là Liều Mộ Ngôn một chữ không đáp, hắn đều có thể thao thao bất tuyệt nói đến vài canh giờ, ngay cả nước cũng không cần uống!

Hình như cái câu “lập gia đình” kia khiến Liều Mộ Ngôn nổi lên phản ứng, y ngẩng đầu lãnh đạm liếc nhìn Kỳ Thiên Hữu, chỉ với một cái liếc mắt nhàn nhạt cũng đã đủ khiến cho bụng dưới của Kỳ Thiên Hữu căng thẳng, ngồi nghiêm chỉnh, lão lệ tung hoành. Đã bao lâu rồi mình chưa được Mộ Ngôn liếc nhìn qua! Ánh mắt của Mộ Ngôn thật mê người thật khiến cho người khác động tâm! Sao đã qua nhiều năm như vậy mà hắn ngay cả một chút cũng không có biến hóa, vẫn là cao quý lãnh diễm lại mỹ lệ giống hệt như mấy mươi năm trước!

“Lời người nói cũng không phải hoàn toàn là vô ích, đi ra ngoài chơi với Kỳ Thạc Kỳ Canh, nhưng thật ra có thể gia tăng cảm tình.” Liều Mộ Ngôn như có điều suy nghĩ nói.

“Đúng vậy đúng vậy, nhất định sẽ gia tăng cảm tình, nhớ năm đó không phải lúc người theo ta đòi đi ra ngoài chơi...” Tộc trưởng đại nhân hưng phấn lên liền nói đến không ngừng, phun ra liền không thu lại được, lần này nói ra lời không nên nói, bị Liều Mộ Ngôn lạnh lùng trừng mắt, như vậy mới chịu ngừng lại.

“Ta không muốn nói tới chuyện trước kia, việc để ba người chúng nó đi ra ngoài chơi ta đáp ứng, người rút đi, không tiễn.” Liều Mộ Ngôn không lưu luyến chút nào đứng dậy trở vào buồng trong. Nhìn dáng dấp nhỏ bé và bóng lưng tuyết trắng của người nọ, tộc trưởng đại nhân ảo não muốn tự vả vào mặt mình vài cái, cho người miệng tiện! Không chịu đi nói mấy chuyện hay ho, không thể nói đến mười câu, thì cũng không dưới năm câu!

“Phụ thân nói thật sao? Người thực sự đồng ý cho con đi ra ngoài chơi?” Quả thực Liều Nghi Sinh không thể tin vào chính tai mình nữa, không ngờ phụ thân của y lại cho phép mình đi chơi, hơn nữa còn giúp y chuẩn bị hành lý. Nhưng y nhớ tới chuyện còn chưa bố trí xong nghi thức trong Kỳ Lân động, vội hỏi: “Con đi rồi, vậy công việc của phụ thân phải giao cho ai đây?”

Liều Mộ Ngôn sờ sờ đầu của y, hiện tại thiếu niên chỉ kém mình có nửa cái đầu, tuy rằng trên mặt vẫn còn vài tia non nớt cuối cùng chưa có thối lui, nhưng dù nhìn thế nào cũng ra dáng một đại hài tử.

“Con có trách nhiệm như vậy khiến phụ thân rất cao hứng. Lần này cho con đi, không chỉ là để con chơi đùa, còn phải học tập thêm tri thức. Làm một tế tự, phải hiểu biết rất nhiều chuyện, đi thăm thú nhiều một chút cũng là một phương pháp tốt để trau dồi tri thức và kinh nghiệm. Con đi theo bọn Kỳ Thạc, nhìn nhiều học nhiều, đã biết chưa? Chỉ là nhất định phải nhớ kỹ sau bảy ngày liền phải về, còn phải chuẩn bị cho những nghi thức của lễ trưởng thành cho bọn họ nữa.”

“Dạ! Cảm ơn phụ thân!” Liều Nghi Sinh hưng phấn ôm lấy Liều Mộ Ngôn một chút, bình thường y cũng không dám thân thiết với phụ thân như vậy đâu, nhưng hôm nay y rất cao hứng, thế là cũng không thêm

quan tâm tới, ôm lấy Liễu Mộ Ngôn như lúc làm nũng với Kỳ Thạc. Đầu tiên là thân thể của Liễu Mộ Ngôn cứng đờ, rồi sau đó không thể nhịn được mà cười cười, vỗ vỗ lên lưng của nhi tử.

Hôm sau là ngày đi rồi, cho nên Liễu Nghi Sinh liền kích động cả đêm không ngủ, lăn qua lộn lại tưởng tượng ra trấn Đại Thành là như thế nào? Sẽ có bao nhiêu thức ăn ngon cùng với trò chơi vui đang chờ y, càng nghĩ càng ngủ không được, Liễu Nghi Sinh dứt khoát không thêm ngủ luôn, rời giường nhìn ánh trăng chậm rãi lặn xuống phía tây, mà thái dương từ từ mọc lung lộn ra ở hướng đông.

“Đã chuẩn bị xong chưa? Chúng ta xuất phát thôi.” Kỳ Thạc Kỳ Canh cũng đã chuẩn bị xong hành lý, trời vừa mới tờ mờ sáng đã đến cửa Liễu gia đón bé con của bọn họ.

Liễu Nghi Sinh cảm thấy toàn thân mình tràn đầy năng lượng, nhìn y không giống như là muốn đi chơi, trái lại càng giống như đang tràn đầy tinh lực muốn đi mạo hiểm, hăng hái bừng bừng.

10. Chương 9: Bước Đầu Vào Nhân Thế

Kỳ Lân Thôn nằm ở một nơi chim hót hoa thôn, đây là một thôn trấn chứa đầy linh khí. Tổ tiên Kỳ Lân lựa chọn kỹ càng nơi này để thành lập thôn xóm để không bị nhân loại quấy rối, thiết lập kết giới chung quanh Kỳ Lân Thôn, người thường không thể xông vào.

Sau khi ra khỏi kết giới lại đi về phía nam hơn nửa ngày mới có thể tiến gần đến một thành thị náo nhiệt, là Du Châu.

Liễu Nghi Sinh cảm thấy mình đã lớn tới chừng này rồi còn chưa từng gặp qua nhiều người như vậy, những người này ăn mặc đủ loại kiểu dáng, cười nói rộn ràng trên đường cái, thỉnh thoảng ghé vào nói vài câu với những người chủ của các gian hàng nho nhỏ, cò kè mặc cả, lấy tiền ra mua vài thứ mà mình ưng ý.

Thật ra nam tử ở nơi này không khác với Kỳ Lân Thôn cho lắm. Chỉ nhiều hơn ở cái búi tóc, cô nương mặc các loại váy đủ mọi màu sắc, đây là trang phục Liễu Nghi Sinh chưa từng thấy qua.

“Kỳ Thạc Kỳ Thạc, chẳng lẽ cái người trên mặt tô son điểm phấn, trong tay cầm quạt thơm, chính là giống cái sao? Sao so với nhóm Hoa Nãi Nãi trong thôn chúng ta thì ít nết hơn nhiều lắm.” Liễu Nghi Sinh cũng có thể đoán được, có thể đây chính là giống cái. Chỉ là từ nhỏ y đã sống ở Kỳ Lân Thôn, không biết nữ nhân trẻ tuổi có bộ dáng như thế nào.

“Ừm, đây đều là nữ tử trẻ tuổi, bất quá bọn họ lớn lên thực xấu, còn không có đẹp được như Tiểu Liễu Nhi.” Kỳ Thạc chính là nói lời thật lòng, tuy rằng khuôn mặt Tiểu Liễu Nhi anh tuấn nhưng ngũ quan không có chỗ nào không tinh tế, so với những nữ tử lợm thuộm kia thì mạnh mẽ hơn nhiều lắm.

“Các người mau nhìn, ở đó có xiếc kia!” Liễu Nghi Sinh cứ như một cái dây cung đột ngột chuyển hướng, hai huynh đệ bất đắc dĩ đuổi theo đằng sau y. Thì ra ở chỗ đám người vây quanh có một đoàn xiếc đang biểu diễn phun lửa. Thúc thúc đi mua hàng từng hình dung cho Liễu Nghi Sinh rằng trong thành thị có một đoàn xiếc, sẽ làm ra rất nhiều động tác thần kỳ, tỷ như đập vỡ tảng đá lớn trên ngực, phun lửa nuốt lửa, thậm chí bịt mắt phóng đao, mọi thứ đều mới mẻ chơi thật vui.

“Các công tử tiểu thư, huynh đệ Lữ gia ta mới đến vùng đất trù phú này, trên người không có quá nhiều tiền bạc, chỉ có chiều ăn lửa gia truyền này, hôm nay đệ đệ ta sẽ biểu diễn để mọi người chiêm ngưỡng một phen, chỉ mong các công tử tiểu thư có thể cảm thấy hài lòng a, mọi người có tiền quyền tiền, không tiền thì cho một tràng pháo tay, hai huynh đệ ta vô cùng cảm kích.” Một nam nhân với khuôn mặt phổ thông, dáng người thấp bé gõ bát một vòng để nhận tiền thưởng, sau đó xoay người ra hiệu với một nam tử cao to có thân hình vạm vỡ.

Chỉ thấy tay nam tử kia cầm một cây gậy, uống một hớp rượu phun lên gậy, sau đó hít sâu một hơi, nhổ lên trên cây gậy đó, giống như là trong miệng hắn thật sự có lửa, sau một lúc trên cây gậy phừng cháy lên ngọn lửa đỏ rực.

Những người vây quanh xem xiếc phát sinh tiếng kinh hô, đều tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

“Ha ha, các vị công tử tiểu thư, đệ đệ ta trời sinh là phụ thể của Hỏa thần, chiêu phun lửa cũng chưa là gì cả, kỳ kỳ nhất chính là hần có thể nuốt lửa, mọi người khen thưởng một chút, đệ đệ ta mới có tâm tình biểu diễn cho mọi người xem.”

Đoàn người thấy vào bát hần vài đồng bạc vụn. Nam tử nhỏ con nở nụ cười giả dối, lại ra hiệu cho nam tử cao lớn, nam tử kia mở miệng thật to, hơn nữa còn thật sự đưa cây đuốc đang cháy vào trong miệng, hai môi khép lại, giống như lửa đang thiêu đốt ở bên trong, chờ đến khi hần rút ra, ngọn lửa kia vẫn đang cháy sáng.

Người quan sát đều tròn mắt há mồm, không tự chủ được liếc mắt thấy tiền thưởng vào trong cái bát của nam tử nhỏ con. Nam tử nhỏ con thu thập được kha khá, cười đến ngoác miệng.

“Hỏa Kỳ Lân.” Kỳ Thạc cau mày khẽ nói một tiếng. Trong thiên hạ, chỉ có Hỏa Kỳ Lân mới có thể làm được những chuyện như thao túng ngọn lửa, nhìn lại người đệ đệ với thân hình cao to và khí chất kia, rất giống với một Hỏa Kỳ Lân, thế nhưng hần lại không giống như là người trong tộc bọn họ, nhìn phi thường kỳ quái.

“Hỏa Kỳ Lân là cái gì?” Liễu Nghi Sinh quay đầu nghi ngờ liếc mắt nhìn Kỳ Thạc.

“À không có gì, ta chỉ tùy tiện nói một chút. Tiểu Liễu Nhi nè sau khi xem người khác biểu diễn xong phải khen thưởng đó, đi nào.” Kỳ Thạc vội nói sang chuyện khác, đưa cho Liễu Nghi Sinh mấy đồng bạc vụn để y đi qua tặng cho người kia. Liễu Nghi Sinh mang tâm tính thiếu niên, mấy năm nay lại phải kiềm chế bản tính, bây giờ đi ra chơi cùng người tín nhiệm nhất, vẫn là biểu lộ không sót cá tính của thiếu niên, quả nhiên đã bị dời đi lực chú ý, hăng hái bừng bừng đuổi theo ca ca cầm bát.

“Kỳ Thạc, người nọ đúng là Hỏa Kỳ Lân, có cộng hưởng với năng lực của ta, tuy rằng không quá rõ ràng.” Kỳ Canh thấy Tiểu Liễu Nhi đi rồi mới lên tiếng. Bản thể của hần cũng là một Hỏa Kỳ Lân, bây giờ còn chưa trưởng thành, cho nên phần lớn năng lực đều bị phong bế, chỉ có thể mơ hồ cảm nhận được chuyển động của hỏa hạch bên trong cơ thể.

Còn bản thể của Kỳ Thạc là Băng Kỳ Lân, không có cách nào cảm giác được loại cộng hưởng này, nhưng nhờ vào tri thức phong phú của hần cũng có thể kết luận chắc hần người nọ là đồng loại, chỉ là không biết vì sao lại lưu lạc ở bên ngoài, còn thâm hiểm đến mức cần phải dựa vào việc làm xiếc ngoài giang hồ để mưu sinh.

Bất quá Kỳ Lân vốn là một chủng tộc có tính độc lập rất mạnh, bọn họ có thể tự do lựa chọn cách sống cho mình, có thể là do sở thích của tộc nhân kia, người khác cũng không thể nào can thiệp vào được, chờ khi Liễu Nghi Sinh trở về bọn họ cũng không thảo luận tiếp về vấn đề này nữa.

“Ta đói bụng, đi ăn cái gì đi, ta vừa mới nhìn thấy bên cạnh có bán kẹo hồ lô, ta muốn ăn mười cây!” Từ nhỏ Liễu Nghi Sinh đã phải sống ở trong thôn, quả thực là chuột sa hũ nếp, mà kẹo hồ lô này khi còn bé y đã ăn rồi, vẫn là thức thức mua hàng mang về cho y, y còn nhớ rõ bên ngoài của kẹo hồ lô ngọt ngọt, ở trong thì chua chua, so với bánh hoa quế Kỳ bá bá làm còn ngon hơn nữa.

Kỳ Thạc theo thói quen thổi vào mũi y, cưng chiều nói: “Được, thích ăn bao nhiêu liền mua bấy nhiêu.”

Lúc này mặt trời đã sắp xuống núi, những quầy hàng đã bắt đầu thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đóng cửa. Tay trái Liễu Nghi Sinh cầm ba xâu, tay phải cầm hai xâu kẹo hồ lô, cũng không biết tương ăn của mình có bao nhiêu bất nhã, đây mặt đều dính toàn là đường với đường, ăn giống hệt như một con mèo hoa.

“Tiểu Liễu Nhi bộ dáng này của ngươi nếu để té tự đại nhân thấy được nhất định sẽ la người mất.” Kỳ Thạc kéo y qua một bên, bắt đắc dĩ lấy tay lau miệng cho y, Liễu Nghi Sinh rất sợ ngón tay sẽ lau hết đường dính trên mặt, đầu lưỡi phản hồng duỗi ra, muốn liếm sạch phần đường bên khóe môi, mà cái liếm này, liếm liếm đến ngón tay của Kỳ Thạc.

Trong chớp mắt, ngón tay như là bị sét đánh giống nhau mà trở nên tê dại, rõ ràng chỉ là bị liếm một chút ở đầu ngón tay mà thôi, một cổ nhiệt lưu lại theo đầu ngón tay lan tràn đến toàn thân, thẳng tắp tập hợp lại ở tim, khiến hần ngay cả nhịp tim đều ngừng nửa nhịp.

Nhất định là hắn bị cái gì rồi, sao lại nhìn thấy đầu lưỡi của Tiểu Liễu Nhi, bị y liếm một chút thì tim của hắn liền đập nhanh như thế, khí huyết dâng trào, muốn chơi đùa với cái miệng nhỏ nhắn cùng đầu lưỡi phần nộn của y vậy kia?

Trong lòng Kỳ Thạc rạo rức, nhưng Kỳ Canh lại đang nhìn chung quanh, không lưu ý tới nội tâm đang cuộn trào mãnh liệt lần đầu tiên của ca ca mình.

“Trời sắp tối rồi, bên kia có một khách ***, chúng ta đến đó ở một đêm, ngày mai vẫn còn chợ, đi dạo nữa cũng không muộn.” Kỳ Canh tìm được một khách ***, Kỳ Thạc thu hồi suy nghĩ, gật đầu dẫn theo Liễu Nghi Sinh còn đang ăn kẹo hồ lô đi về phía khách ***.

11. Chương 10: Xuân Triều Gợn Sóng

Lão bản của khách *** thấy ba tiểu ca tuần tú tiến vào, nhìn dáng dấp trang phục đều giống như là quý công tử nhà giàu, vui vẻ ra mặt nói: “Các công tử muốn nghỉ trọ hay là ở trọ?”

“Một gian phòng hảo hạng, giường lớn một chút.” Kỳ Canh phân phó với chủ quầy. Hắn cũng không muốn để buổi tối Tiểu Liễu Nhi lẻ loi ngủ một mình một phòng, khi còn bé ba người cũng đã từng ngủ cùng một giường, cho nên khi Kỳ Canh phân phó như là một chuyện rất hiển nhiên.

“Vậy. . .” Chủ quầy quan sát ba người, tiểu công tử ở chính giữa thì hoàn hảo, hai công tử lớn lên thập phần giống nhau này đáng người khôi ngô vạm vỡ, chỉ với hai người bọn họ nếu muốn tìm giường lớn đã không phải là chuyện đơn giản rồi, huống chi đây là ba người ngủ cùng nhau.

“Chủ quầy gặp khó xử?” Kỳ Thạc thấy chủ quầy muốn nói lại thôi liền hỏi.

“Không giấu gì các công tử, giường của tiểu *** đều là giường đơn, nếu như có trường hợp vài người ngủ cùng một phòng, cũng chỉ có cách nằm ngủ dưới đất mà thôi. Ba người các ngài muốn ngủ cùng giường, có lẽ sẽ có chút khó.”

“Như vậy sao, ta ngủ với Kỳ Thạc, Kỳ Canh tự đi ngủ ở giường khác đi.” Tròng mắt Liễu Nghi Sinh khê động, thốt ra một câu bình tĩnh.

“Tại sao. . . Được rồi, ai hiếm lạ muốn ngủ chung với người chứ.” Ban đầu Kỳ Canh muốn phản bác đề nghị của y, nhưng chỉ cần hắn phản bác một cái, nhất định Tiểu Liễu Nhi xấu miệng sẽ chê cười hắn có phải đặc biệt mong muốn ngủ cùng với y hay không, nói không chừng còn có thể muốn hắn cầu y, hắn mới không cho vật nhỏ này có cơ hội tốt để cười nhạo mình đâu.

Chủ quầy như được đại xá, thái độ hết sức tốt kêu người chuẩn bị hai gian phòng sạch sẽ cho bọn họ, đồng thời nhớ món ăn bọn họ gọi, sau đó liền lui ra ngoài.

“Cái giường này khá mềm mại a, nhưng đúng là có chút nhỏ, Kỳ Thạc nè có khi nào buổi tối người sẽ lăn xuống hay không đây?” Liễu Nghi Sinh vào phòng mới biết được chủ quầy không có gạt người, y cũng hoài nghi cái giường này có đủ để cho y cùng Kỳ Thạc ngủ không nữa.

“Không có việc gì, buổi tối lúc ngủ người dựa gần vào ta một chút, ta ôm Tiểu Liễu Nhi cũng sẽ không rớt xuống giường đâu.” Kỳ Thạc cười cười nói.

Màn đêm buông xuống, ba người đi ngủ, chạy một ngày đường, lại chơi đùa náo loạn nửa ngày, cho dù là sinh long hoạt hổ như Liễu Nghi Sinh cũng không chịu nổi, dùng xong bữa tối liền nằm vật xuống muốn ngủ.

Trước đây y chỉ ngủ một mình, bỗng nhiên có thêm một người ngủ chung với y, ban đầu còn có chút không quen, có chút không biết được tại sao tay chân cứ loạn choạng không yên.

Kỳ Thạc lấy một tay gối dưới cổ y, tay kia ôm lấy y ôn nhu nói: “Ca ôm người, ngủ đi.”

Vừa nói xong, liền nghe thấy tiếng hô hấp nặng nề, nghĩ đến Liễu Nghi Sinh vừa mới tìm được vị trí thoải mái lại hiếm khi mà không không được tự nhiên, chỉ trong chốc lát sau liền đi gặp Chu công.

“Tiểu Liễu Nhi?” Kỳ Thạc ôm lấy thân thể của thiếu niên, vị đạo nhẹ nhàng khoan khoái sâu kín chui vào chóp mũi, nhìn hàng lông mi vừa dày vừa dài của y, sống mũi thẳng tắp xinh đẹp, còn có đôi môi mỏng mỏng, hồng hồng, đột nhiên Kỳ Thạc lại nhớ đến cảm giác tê dại khi ngón tay bị đầu lưỡi liếm vào khi này. Rõ ràng là vô cùng quen thuộc, khuôn mặt đã nhìn từ nhỏ đến lớn, thế mà dưới ánh trăng mờ lung lại sinh ra chút xa lạ, khí tức khiến cho người khác mê muội không thể dời tầm mắt?

Hắn lén lút vươn tay ra khẽ vuốt ve môi của Liễu Nghi Sinh, đôi môi mềm mại so với ngón tay thô ráp chẳng biết là non mịn hơn biết bao nhiêu lần, đầu ngón tay dễ dàng mở nó ra, có chút ẩm ướt, lại thập phần ấm áp, Kỳ Thạc như bị giật mình một chút rồi rút tay về, tim đập loạn thành thịch, rõ ràng đến hắn cũng đều có thể nghe được thanh âm trái tim của hắn nhảy có bao nhiêu sinh động bao nhiêu không quy luật.

Còn ba tháng nữa Kỳ Thạc sẽ trưởng thành, hắn từng nghe phụ thân nói qua, sau khi thành niên giống đực sẽ có xúc động muốn ***, lẽ nào hiện tại cái loại cảm giác tim đập loạn nhịp này của hắn chính là xúc động muốn ***? Mà đối tượng hắn động tâm, muốn *** chẳng lẽ lại là Tiểu Liễu Nhi hay sao?

Tuy rằng Kỳ Thiên Hữu vẫn hay nói giỡn tùy tiện hai huynh đệ bọn họ ai lấy Tiểu Liễu Nhi về nhà đều được, thế nhưng hắn phát thệ, trước ngày hôm nay, hắn đối với Tiểu Liễu Nhi chính là thương yêu chiều chuộng như đệ đệ ruột, không hề có chút xúc động lúng túng và kích thích như hiện tại, tựa như máu huyết trong cơ thể đều nghịch lưu, nóng hừng hực nhưng lại không biết làm sao.

Thân thể Tiểu Liễu Nhi rất ấm, như cái bếp lò nhỏ cuộn ở trong ***g ngực hắn, ngủ say mê mệt cũng không xoay người. Kỳ Thạc vươn một tay ra giúp y nhét chăn lại, muốn hôn một cái lên trán y rồi ngủ, tựa như khi còn bé, hôn nhẹ lên trán là một lễ nghi chúc ngủ ngon rất bình thường.

Đôi môi khẽ chạm vào cái trán trơn bóng, nhưng vẫn còn thiếu thiếu cái gì đó, hắn còn muốn hôn nhẹ lên mí mắt Tiểu Liễu Nhi, ánh mắt hữu thần khi ngủ càng thêm nhu thuận, nhưng lúc tỉnh lại, lại phát ra sự sắc bén của chủ nhân, không giống như khi còn bé mang theo một đôi mắt ngập nước nói khóc liền khóc; hôn xong mí mắt, Kỳ Thạc càng không thể vẫn hồi mà đi hôn chóp mũi, khuôn mặt, thậm chí vành tai khéo léo tinh xảo.

Hắn còn dùng ngón tay khiêu khích qua cái địa phương kia, chỗ kia không thể hôn được, phụ thân đã nói, chỉ có sau khi thành thân mới có thể hôn môi và làm chuyện quá trớn hơn, nếu không thì chính là không tôn kính bầu bạn của mình, sẽ làm cho đối phương mất hứng. Đương nhiên là hắn không muốn để cho Tiểu Liễu Nhi mất hứng rồi, bất quá hắn chưa bao giờ nghiêm túc suy nghĩ về chuyện Kỳ Thiên Hữu từng kiến nghị, lấy Tiểu Liễu Nhi về nhà làm vợ, không phải mỗi ngày đều có thể ôm y hôn y nhìn y, muốn hôn chỗ nào liền hôn chỗ đó sao?

Được rồi, Tiểu Liễu Nhi còn có một thân thể đặc biệt thần bí, là có thể giúp giống đực Kỳ Lâm sinh cực cứng. Chỉ là hiện tại Tiểu Liễu Nhi còn chưa hoàn toàn trưởng thành, sinh cực cứng thật sự là có chút kỳ quái. Kỳ Thạc tưởng tượng thấy bụng Liễu Nghi Sinh lớn lên, trên tay còn ôm bé con của hai người bọn họ, bộ dáng luống cuống tay chân, phì cười một tiếng. Siết chặt lấy thiếu niên đang ôm trong lòng, đêm nay Kỳ Thạc ngủ ngon đến không gì sánh được, hiện tại hắn đã gần hai mươi tuổi, nhưng đây là lần đầu tiên cảm thấy ngủ ngon đến như vậy, thì ra Tiểu Liễu Nhi còn có công hiệu an thần, sau này cần phải ôm y nhiều hơn một chút mới được.

Cả đêm ba người đều ngủ không tồi, ngày hôm sau quét sạch chợ sáng trùng trùng điệp điệp, ăn những món điểm tâm cho tới bây giờ cũng chưa từng được ăn qua, sau khi ăn xong, đi dạo qua những quầy hàng bán thân chưa kịp ghé vào cửa hôm qua.

Liễu Nghi Sinh nghỉ ngơi được một lát rồi, tự nhiên là tinh thần phấn chấn nhìn đông nhìn tây, thấy cái này cũng ngạc nhiên, cái kia cũng đẹp, kết quả chính là vừa mất một đồng đồ vật, được Kỳ Thạc và Kỳ Canh vác hết, y như đại thiếu gia mà hai tay trống trơn điên cuồng mua sắm, khiến Kỳ Thạc trả tiền đến chóp mắt cũng không kịp.

“Ca, sao ta có cảm giác không phải chúng ta dẫn Tiểu Liễu Nhi đi ra ngoài chơi, mà là đi làm tiểu người hầu của y vậy nha?” Trên tay Kỳ Canh ôm một con búp bê cao chừng nửa thân người, phàn nàn với Kỳ Thạc.

“Khó khăn lắm y mới được ra ngoài một lần, thấy cái gì cũng lạ, một lát trước tiên chúng ta về khách *** để đồ lại sau đó hãy đi ăn.” Kỳ Thạc khoan dung cười cười đáp.

Liễu Nghi Sinh mà đã mua sắm nhiệt tình thì sẽ không có chừng mực, cho nên, lại đang dừng lại mua hàng trước một cửa tiệm bán quạt giấy.

12. Chương 11: Trận Náo Động Lớn

“Vị công tử này, ngài đến xem quạt của nhà ta đi, đây là do họa sĩ nổi danh nhất đề từ đây, ngài nhìn này núi này non này chim này trùng, có phải là bức họa được vẽ đến rất sống động không?” Người bán quạt thấy một tiểu công tử tuấn mỹ có hứng thú với quạt của hắn, nỗ lực chào mời thuyết phục.

Liễu Nghi Sinh là bị cái từ “bức họa đệ nhất thiên hạ” lóng lánh kia hấp dẫn, cầm xem cây quạt trông rất sống động theo như lời hắn đề cử, trong bức họa là cảnh nước chảy xuống từ núi bên dưới có chim có cá khá tục khí, không thể hiểu được tại sao lại dùng từ lóa mắt để hình dung cây quạt này, với lại, phần đề từ bên cạnh, cũng chỉ viết đẹp hơn Liễu Nghi Sinh hắn một chút, ngay cả một phần vạn chữ của Kỳ Thạc Kỳ Canh cũng không bằng. Như vậy còn dám tự xưng là đệ nhất thiên hạ? Là kiến thức của y nông cạn hay là lão bản này quá không tự lượng sức.

“Lão bản tranh này không được đẹp lắm, người xem núi này, vẽ không hề chân thực, nước này cũng không hề có linh khí, còn có đây, nữ nhân này, xấu thành như vậy còn không biết xấu hổ mà vẽ lên trên quạt, uống phí một cây quạt tốt như vậy.” Liễu Nghi Sinh nói trực tiếp như vậy, sắc mặt của lão bản cũng trực tiếp lúc đỏ lúc trắng.

“Vị công tử này, là mắt người có vấn đề, muốn đến đây bồi xấu cây quạt của ta, đương nhiên sẽ không nhìn thấy cái đẹp như những người khác, muốn tổn hại tới sinh ý của ta, sao có thể không phúc hậu như vậy chứ.” Tiểu lão bản thâm nghĩ, thiếu gia này nhìn qua ngọc thụ lâm phong, sao có thể không biết điều như vậy, cho dù mình nói khoác cũng không phải là một chuyện hết sức thường tình sao? Nhà hắn bán quạt vốn cũng không phải thành phẩm đặc biệt xuất sắc gì, sao một món hàng thượng phẩm có thể bán ở một sạp nhỏ như vậy cho được? Huống chi, cho dù không phải thượng phẩm, cũng là hắn đã bỏ tiền ra mời họa sĩ vẽ, người thường làm gì có thể tùy tiện tiện vẽ ra được?

Trước sạp nhỏ, ba thanh niên anh tuấn bất phàm, là hình ảnh rất hiếm khi thấy ở trên phố. Thấy hình như công tử trẻ tuổi đẹp mắt nhất đang tranh cãi với một người bán quạt, chung quanh đã có người đứng lại hứng thú muốn xem náo nhiệt.

“Đóa hoa này của người, mắt của ai đều cũng xem không vào, hai người đứng sau ta này, tùy tiện vẽ vài nét đều có thể hơn hẳn bức họa này của người, người có tin hay không?” Liễu Nghi Sinh mỉm cười đến tràn đầy tự tin, y thật sự muốn để Kỳ Thạc Kỳ Canh biểu diễn tài năng một chút, chủ yếu là để cho lão bản thấy cái gì gọi là bức họa kiệt tác, thuận tiện để hai người bọn họ vẽ một bức làm lễ vật cũng không sai. Lại nói tiếp, chữ Kỳ Canh là do từ nhỏ giúp mình chép vô số lần gia quy mà luyện ra được, chữ hắn tà mị mà phóng khoáng, rầm rộ, còn Kỳ Thạc am hiểu tranh thủy mặc, bức họa do hắn vẽ ra, đường đường hoàng hoàng, tinh tế ôn nhu.

“Ui cha công tử này, người cũng không sợ nói nhanh quá cần trúng lười nha, hai vị này của nhà người, nếu thật có thể trong một canh giờ vẽ ra chỗ nào cũng đẹp hơn so với bức họa kiệt tác của ta, những cây quạt chỗ ta tùy tiện người chọn, ta đều tặng không.” Lão bản bán quạt không tin, hắn tin chắc Liễu Nghi Sinh tới đây là để đập đổ chiêu bài của hắn. Hắn nhìn Liễu Nghi Sinh, bất quá cũng chỉ là một thiếu gia nhà giàu, mà hai người phía sau mang theo bao lớn bao nhỏ rõ ràng chính là người hầu. Thế đạo này, cho dù gia thế có hiển hách, cũng không thể tùy tiện tìm ra một thị vệ bảo tiêu có tài năng vẽ tranh kinh người nha.

“Lão bản à tất cả quạt của người ta đều thấy chóng mắt, nếu không cứ như vậy đi, nếu như người thắng, ta sẽ mua toàn bộ quạt của người chia cho những người ở đây, nếu như ta thắng, người liền, ân ừm liền hạ chiêu bài “Quạt đệ nhất thiên hạ” xuống đi, ta nhìn có chút chóng mắt.”

Kỳ Thạc và Kỳ Canh nhìn Tiểu Liễu Nhi trong khoảnh khắc đã đánh cuộc với người ta, mà người trở tài lại là hai người bọn họ, không khỏi đổ mồ hôi. Công phu gây rắc rối của Tiểu Liễu Nhi thực sự là đến chỗ nào cũng đều là một dạng!

“Lo lắng làm cái gì, chỉ là vẽ tranh thôi, mặt trước vẽ tranh mặt sau đề từ, vẽ không tốt ta sẽ ăn luôn các người!” Liễu Nghi Sinh đưa một cây quạt trơn qua, trên mặt mặc dù cười, nhưng ý tứ uy hiếp hàm xúc mười phần.

“Được rồi, nếu Tiểu Liễu Nhi đã đưa ta ra đánh cược, hai huynh đệ ta không bày ra chút công phu, để Tiểu Liễu Nhi thật sự đến cần chúng ta đi.” Kỳ Thạc cười cười tiếp nhận cây quạt, dùng bút mặc lão bản đưa cho bắt đầu vẽ tranh.

Lần này thật đúng là rắc rối, trong khoảng thời gian ngắn làm sao mà Kỳ Thạc quyết định được chủ đề cho bức họa đây. Hắn liếc nhìn về phía Liễu Nghi Sinh, nhắm mắt nhớ tới thùy nhan (gương mặt lúc ngủ) của y, phát vài nét bút, xóa đi vài nét hồng, liền phác thảo ra một thiếu niên công tử dựa vào cây liễu bên hồ sen chớp mắt.

Thiếu niên kia nhìn qua tuấn dật bất phàm, cho dù là đang từ từ nhắm hai mắt lại nghỉ ngơi, đều có vẻ điềm tĩnh sinh động, mơ hồ còn lộ ra một chút hoạt bát, khiến mọi người nhìn thấy đều sinh lòng yêu thích.

Sau khi Kỳ Canh càn quét với bút mực xong, bay qua chiếc quạt, viết lên vài dòng ở mặt sau: “Tây giang nguyệt: Liễu xanh hoa đỏ xuân về, thích hợp để say để chơi để ngủ. Kiếp phù du trộm được nửa ngày rảnh rồi, giấc mộng bên bờ ao sen.” [trộm chút lời của cổ nhân, lại tự mình tăng tăng giảm giảm một chút, hi vọng đừng quá khắt khe với ta. . . Chợt cúc hoa!]

Hồi thứ nhất, khó khăn lắm mới qua hơn nửa canh giờ, không ngờ hai nam tử cư nhiên đã hoàn thành một bức tranh thượng phẩm, còn kết hợp với lời đề từ hết sức tài hoa, lão bản tiệm quạt cũng không cần nhờ tới quần chúng đánh giá, tài hoa đẹp dễ đến thế, muốn hắn không phục đều không được.

“Tùy tùng của công tử đúng là nhân trung chi long [nhân tài kiệt xuất phi phàm], nói vậy tranh cùng chữ của công tử lại càng thêm đáng giá a.” Lão bản vội nói lời tán dương, tài nghệ không bằng người, không mềm nhẹ lại sợ là sập nhỏ cũng sẽ bị đập luôn.

“Bọn họ không phải tùy tùng, mà là ca của ta, còn có chữ của ta a, hi hi, cũng tạm thôi hà.” Liễu Nghi Sinh gãi gãi đầu hiếm khi khiêm nhường được một lần, thuận lợi viết lên tên của mình lên một góc quạt, trực tiếp khiến tròng mắt của lão bản đều rớt xuống, trời ạ! Không cần, không cần hủy đi một tuyệt tác như thế chứ!

“Được rồi, người giữ đúng lời hứa mà tháo chiếc bài xuống đi, cây quạt này ta liền cầm đi, đa tạ lão bản.” Đoàn người thấy không còn cái gì nào nhiệt để xem nữa, dần dần tản đi, Liễu Nghi Sinh ra sức huênh hoang, trên mặt ngời sáng, cầm cây quạt được hai huynh đệ vẽ ra đi rêu rao khắp nơi, ngược lại nhìn qua thực giống như một đại thiếu gia chơi bởi lâu lóng, đến nỗi hai người phía sau, càng giống như là thị vệ bảo tiêu cùng tiểu đệ.

“Chơi đến cao hứng sao? Trước đi cất đồ vào khách *** đã, sau đó lại đi ra ngoài ăn cơm, ở đây có một tửu lầu rất nổi danh, món gà ăn mày ở trong đó có thể nói là tuyệt nhất.” Kỳ Thạc cảm thấy nếu cứ để cho Liễu Nghi Sinh huênh hoang như thế cũng không phải là biện pháp tốt, bọn họ chỉ mới trở tài vẽ vẽ một chút, nháy mắt trời đã chuyển tối, những ngày vui vẻ luôn trôi qua rất nhanh.

“Nói đến, quả thực ta cũng đã đói bụng.” Liễu Nghi Sinh học công tử phong lưu xoay một cái liền thu quạt lại, cảm thấy phi thường hài lòng về những gì đã trải qua trong ngày hôm nay.

Trở lại khách *** để đồ vật lại, ba người đang thương lượng xem buổi tối nên đi đâu chơi, Kỳ Canh liền giành đưa ra đề nghị trước.

“Tiểu Liễu Nhi, chúng ta dẫn người đi trải nghiệm thực tế nha.” Kỳ Canh cười như kẻ trộm, tốt xấu gì hắn cũng đã sắp trưởng thành, chỉ là vẫn nghe nói về chỗ đó mà chưa từng đi, lúc này dẫn Tiểu Liễu Nhi đi ra ngoài chơi, trong tâm lý đã muốn tự mình đi kiến thức một chút về chỗ đó.

“Không được, Tiểu Liễu Nhi vẫn còn nhỏ, người cũng đừng làm hư hắn.” Kỳ Thạc vừa nghe liền biết đệ đang đánh cái chủ ý lệch lạc gì. Hắn theo bản năng đã đem Tiểu Liễu Nhi trở thành người nhà mà bảo vệ,

đêm qua hẳn mới phát hiện mình sản sinh ra dục vọng với Liễu Nghi Sinh, làm sao mà hôm nay có thể dẫn người yêu mình đến cái địa phương đó chơi được.

“Ca người đừng có hồ đồ vậy a, Tiểu Liễu Nhi cũng đã mười sáu tuổi, sao lại không thể đi. Tiểu Liễu Nhi tự người nói người xem có muốn đi hay không?” Ngược lại Kỳ Canh mang theo vẻ mặt mong đợi hỏi Liễu Nghi Sinh.

“Đi chỗ nào a. . . Người không nói thì làm sao ta biết được.” Liễu Nghi Sinh nghe xong cũng không nói nữa, đã nói cả nửa ngày, vẫn là không có nói cho y biết rốt cuộc là muốn đi đâu, vậy làm sao y quyết định được là sẽ đi hay không a?

“Ặc, chính là, tiểu quan quán người biết không?” Dù sao Kỳ Canh cũng chưa từng đi tới cái loại địa phương này, cho nên không có cách nào giải thích tường tận cho Liễu Nghi Sinh.

“Ồ đó có món gọi là gà ăn mày không?” Liễu Nghi Sinh tròn mắt nghiêm túc hỏi.

“Chắc là, phải có chứ.” Kỳ Canh sờ mũi một cái, hẳn từng nghe Vương đại thúc nói qua về cái nơi trắng hoa này, loại địa phương đó muốn cái gì liền có cái đó, chỉ là một món gà ăn mày sao lại không có cho được chứ hả?

“Vậy còn chờ gì nữa, đi thôi!” Liễu Nghi Sinh bị Kỳ Canh ca ôm vai đi theo hướng lão bản khách điểm đã chỉ dẫn, trong lòng Kỳ Thạc gấp gáp, cũng chỉ có thể đi theo bọn họ. Hẳn biết tật xấu của Tiểu Liễu Nhi, càng không cho y làm y càng phải nếm thử, nếu y muốn ăn món gà ăn mày như thế, vậy hẳn cũng chỉ có thể đi theo y, đến tiểu quan quán, ăn gà ăn mày thôi...

13. Chương 12: Quan Quán Kỳ Ngộ

Đương thời, tất cả các triều đại, từ vương tôn quý tộc, cho tới bách tính bình dân, đều yêu thích nam phong, ngay cả hoàng đế trong cung đều có vài nam phi tử, đừng nói chi đến tiểu quan quán Mị Cúc Lâu của Du Châu, có thể so với thanh lâu Ngọc Xuân Viện nức tiếng còn muốn náo nhiệt hơn, nghe nói tiểu quan ở đây lớn lên đẹp không tả xiết, còn có thể viết văn ngâm thơ, tinh thông mọi thứ như tình (tình trong ***) kỳ thi họa.

Căn bản Kỳ Canh không cần nhắc sẽ dẫn Liễu Nghi Sinh đến Ngọc Xuân Viện, hẳn không hề có khái niệm gì về giống cái cả, nghĩ đến cái loại nữ tử nhu nhược thì da đầu liền tê dại, nhưng tiểu quan quán là có thể đi, dù sao mọi người đều là nam tử, cũng bớt được vài phần xấu hổ.

Lúc này vận khí của bọn họ thật sự tốt, hôm nay Mị Cúc Lâu đang chọn hoa khô, chọn hoa khô là tiết mục được Mị Cúc Lâu ém lại, mỗi tháng một lần, do ân khách tặng hoa cho công tử mà mình ngưỡng mộ nhất, công tử nào được số hoa tối đa, đó chính là hoa khô của tháng, còn có thể tự do chọn ra nam tử trong số người đã tặng hoa cho hẳn mà nguyện ý bồi ngủ, phong lưu một đêm.

Mà nếu muốn phong lưu, đương nhiên là sẽ không bồi ngủ đơn giản như vậy, cho nên nếu muốn đi tặng hoa thì phải chuẩn bị sẵn một khoản tiền lớn để dâng lên. Dù sao hoa khô cũng không phải người thường muốn âu yếm là có thể âu yếm được đâu.

Ba người Kỳ Thạc bị cảnh tượng náo nhiệt trước mắt dọa sợ, thanh âm rộn rộn ràng ràng trong đại sảnh thậm chí ngay cả chỗ ngồi cũng đều tìm không được, có thật nhiều người đều đứng giống như bọn họ. Bọn họ không biết quy tắc, chỉ thấy trên đài thay phiên xuất hiện đám công tử trẻ tuổi với khí chất bất đồng, không phải hát hay đánh đàn, mà chính là khiêu vũ, nam tử dưới đài đều như điên cuồng theo mà liêu mạng hướng về phía trước tặng hoa.

“Các công tử, người hiện tại đang khiêu vũ là A Phù, cũng là hoa khô của tháng trước, các người có cần mua hoa để tặng hay không?” Có một người cầm giỏ hoa đến chào hàng, ba nam tử xa lạ trước mắt đều có khí độ bất phàm, đoán chừng bọn họ sẽ bỏ tiền ra mua một đêm, người cầm hoa cười lấy lòng với bọn họ.

“Có phải là thấy người nào biểu diễn tốt, sẽ tặng hoa cho hắn?” Liễu Nghi Sinh cầm quạt giấy trên tay, hứng thú dạt dào mà quan sát, hiện tại thiếu niên kia trên đài nhìn qua nhu nhu nhược nhược, cảm giác như cả người không xương, bộ dáng nhảy nhót xong liền sẽ ngã sấp xuống, có giống với giống cái mà mình chưa từng gặp qua hay không đây. So với người nọ, y vẫn càng thích xem Kỳ Canh múa đao, giống đực dương cương mà kiện mỹ mới khiến cho người nhìn cảm thấy vui vẻ thoải mái.

“Không sai, ngài xem, ngài muốn ủng hộ bao nhiêu công tử, liền mua bấy nhiêu hoa.”

“Ta không thích người đang khiêu vũ này, người cứ đứng ở bên cạnh, khi nào ta thấy đẹp, sẽ tặng hoa cho người đó.” Liễu Nghi Sinh vừa dứt lời, màn khiêu vũ của công tử đầu tiên cũng kết thúc, khom lưng xuống đài, đối lại là một nam tử đàn tỳ bà lên đài.

Nam tử kia lớn lên thuận mắt hơn nhiều, tuy rằng lớn lên không có xinh đẹp như hoa khôi tháng trước, tuổi cũng không được nhỏ tới cỡ mười bốn mười lăm tuổi, nhưng khi hắn đồng thời đàn tỳ bà, thanh âm hắn hát ra cũng giống như âm thanh của tự nhiên, như dòng suối ấm áp len vào trái tim người khác.

“Công tử, tiểu công tử này hát thật dễ nghe, có không ít vương tôn công tử đều hâm mộ mà đến nghe hắn hát một khúc, cho dù đã lớn tuổi, mắt thấy các công tử khác dù ít dù nhiều cũng đã chiếm được vị trí hoa khôi, nhưng hắn ngay cả một lần đều chưa chiếm được, tặng hắn một đóa hoa để biểu đạt sự yêu thích được chứ?” Người bán hoa thấy vẻ mặt của Liễu Nghi Sinh mang theo hứng thú dạt dào, chạy đi cổ vũ.

“Hát được không tồi, ta muốn tặng toàn bộ giỏ hoa này cho hắn, Kỳ Canh người cầm đi, đồng người như vậy ta chen không lại.” Nam tử này hát hay như vậy mà cho tới bây giờ còn chưa trở thành hoa khôi, Liễu Nghi Sinh cảm thấy thật sự là không công bằng, hào phóng mà mua hết toàn bộ giỏ hoa, nhưng trước đài mọi người không ngừng kích động, y tự nhận biết thân thể của mình cũng không chịu đựng nổi, không bằng để Kỳ Canh thân cao mã đại đi đưa là được.

Kỳ Canh nhận hoa, cũng không phản đối, sau khi công tử Tiểu Ngư hát xong thì liền đem cả giỏ hoa lên tặng cho hắn, lần này tất cả mọi người đều bị dọa sợ ngây người, giá của một đóa hoa là một lượng bạc, mà năm mươi đóa cũng có nghĩa là năm mươi lượng bạc rồi?

Tiểu Ngư cũng kinh ngạc, hắn ngẩng đầu nhìn về phía vị công tử đã tặng hoa cho mình, thấy Kỳ Canh dáng người khôi ngô, vẻ mặt chính khí, đáng đáp thập phần nam nhân, quan trọng nhất là thấy ánh mắt của hắn không có nửa điểm *** tà. Hắn đã ngây người tại Mị Cúc Lâu lâu như vậy cũng là lần đầu tiên thấy được một ánh mắt đơn thuần đến độ này, giống như là đối đãi với người bình thường, tim của hắn thoáng rung động.

Không quá khó đoán, bởi vì Liễu Nghi Sinh đã tặng năm mươi đóa hoa, cuối cùng công tử Tiểu Ngư trở thành hoa khôi tháng này. Sau khi bình chọn kết thúc chính là công bố người có thể tiến vào phòng của hoa khôi tháng này. Hôm nay số tiền tú bà kiếm được đều đếm không xuể, mừng rỡ cười đến híp cả mắt, cất cao giọng tuyên bố: “Chúc mừng vị công tử tài đại khí thô tặng năm mươi đóa cho Tiểu Ngư của chúng ta. Những công tử khác không được chọn cũng không cần nổi giận, lần tới cũng học theo vị công tử kia đưa ta nhiều tiền một chút, có công tử nào mà không thích công tử có thể tiêu nhiều tiền đâu, a ha ha ha.”

“Các người. . . Các người kéo ta đi đâu. . .” Kỳ Canh không giải thích được liền bị cô nương túm lấy hắn thỉnh đi vào phòng của hoa khôi. Những cô nương nhìn qua chỉ cần thấy một cái liền té gãy xương, hắn không có can đảm dùng sức giãy khỏi bọn họ, đầu đầy mồ hôi hướng Kỳ Thạc cầu cứu, Kỳ Thạc lại cười không để ý tới hắn, trơ mắt nhìn hắn bị lôi đi.

“Bọn họ đưa Kỳ Canh đi làm gì?” Liễu Nghi Sinh cười xấu xa, hắn thấy vẻ mặt Kỳ Canh không biết làm sao liền cảm thấy nhất định là sẽ có chuyện vui muốn chết luôn.

“Có lẽ mời hắn đi ăn đồ ngon đi. Tiểu Liễu Nhi chúng ta cứ mặc kệ hắn, ca dẫn người đi ăn gà ăn mỳ.” Kỳ Thạc còn đang ghi hận Kỳ Canh dám dắt Tiểu Liễu Nhi tới cái chỗ như vậy, một chút cũng không muốn cứu hắn. Đương nhiên Kỳ Thạc biết đến thanh lâu là để làm cái chuyện gì, thế nhưng đệ đệ còn chưa trưởng thành, cho dù nam tử nhân loại kia muốn lấy thân báo đáp hắn cũng không thể quây ra chuyện gì được, để hắn có cơ hội hối hận một chút cũng tốt, sau này nhìn xem hắn còn dám đi tới mấy chỗ thế này nữa hay không.

“Không phải ở đây có món gà ăn mày sao? Không bằng chúng ta thuê một gian phòng bên cạnh phòng của hoa khôi, nghe xem rốt cuộc tối nay bọn hần là cái gì được không?” Liễu Nghi Sinh rất có hứng thú với cái món này, hần cũng chưa bao giờ muốn buông tha bất luận cơ hội nào có thể cười nhạo Kỳ Canh.

“Vây, được rồi, làm phiền người tìm một gian phòng kế bên phòng của công tử Tiểu Ngư, đêm nay chúng ta muốn ngủ lại.” Từ trước tới nay Kỳ Thạc chưa bao giờ cự tuyệt yêu cầu của Liễu Nghi Sinh, huống chi y còn đang ngẩng đầu, dùng cặp mắt sáng lấp lánh nhìn mình, tim đều nhuyến cả rồi.

“Công tử, cạnh phòng của Tiểu Ngư còn có các công tử khác nha, các người có muốn trực tiếp đi đến chỗ đó không, thuận tiện sung hạnh các công tử của chúng ta?”

“Không cần, cứ để hần tìm nơi khác ở, nhường gian phòng đó lại là được.” Kỳ Thạc lấy ra một thỏi bạc đưa cho quy công, vốn quy công còn đang cảm thấy kỳ quái làm gì có công tử nào đến kỹ viện mà lại không tìm thú vui, hơn nữa hai người này còn muốn một gian phòng để ngủ, bọn họ có biết đây là tiểu quan quán chứ không phải là khách *** hay không a, nhưng mà khi nhìn đến thỏi bạc trắng lóa, cái gì cũng không muốn nghĩ tới, lập tức an bài gian phòng cho bọn Liễu Nghi Sinh.

14. Chương 13: Người Lạ Chở Gân

Kỳ Canh bị lôi đến phòng của công tử Tiểu Ngư, cửa bị đóng lại, hần còn muốn đi mở cửa, thoáng cái đã bị một thân thể mềm mại ôm lấy từ phía sau.

“Công tử đừng đi, ta biết người chỉ là thương tiếc Tiểu Ngư, trong đầu cũng không có ý niệm *** tà đối với Tiểu Ngư, nhưng Tiểu Ngư cũng không phải là không biết xấu hổ đến mức thỉnh ngài đến thượng mình, cầu ngài đừng chê Tiểu Ngư, những nam nhân xấu xa kia cho dù là một người thì ta cũng không muốn hầu hạ họ.” Thì ra, trong lòng Tiểu Ngư cũng đang tính toán, vị công tử đơn thuần này xem ra là người ngốc mà nhiều tiền, nói không chừng còn là một người chưa từng hưởng qua ***, nếu như chính mình hầu hạ cho thật tốt, lại ủy khuất khóc lóc giả vờ nhu nhược, nói không chừng có thể hần sẽ nguyện ý chuộc thân mang mình về nhà, thoát ly ổ *** này. Đầu năm nay, đến tiểu quan quán đều là hạng người đam mê hương sắc, hiếm khi mới được nhìn thấy một người đứng đắn như vậy, đây là cơ hội rất tốt giúp mình chuộc thân, làm sao mà mình có thể buông tha cho được đây.

Nam tử xinh đẹp này, nhưng lại tô son điểm phấn, mùi son phấn gay mũi đập vào mặt, khiến Kỳ Canh đỏ mặt lên cùng với toàn thân đều nổi da gà, hần thống khổ nói: “Người, người buông ra trước đã, chúng ta có chuyện gì thì cứ từ từ nói!” Nói rồi chạy đến bên giường, một bộ dáng muốn cách xa Tiểu Ngư đến tám trượng.

Nhìn hành động trúc trắc này của hần, Tiểu Ngư càng thêm giữ kiên định về suy đoán của mình.

Tiểu Ngư đi từng bước một đến gần Kỳ Canh, mà Kỳ Canh đã không thể lùi bước được nữa. Tiểu Ngư tiếp cận hần ngay chính diện, sau đó thân thể liền mềm nhũn, ngã vào trong ngực hần.

Kỳ Canh thật sự muốn quăng nam tử này xuống đất rồi! Đây là sinh ra mà không có xương sống sao? Ngay cả chuyện đứng ngay ngắn cũng không làm được à! Thân thể mềm oặt kỳ dị còn không hề rụt rè mà ngã nhào lên trên người mình, làm hại hần cũng không dám đẩy ra, chỉ có thể để người nọ dựa vào. Còn có còn có, cái mùi hương trên người kia, khiến hần thật muốn thật muốn hít hơi nha.

Thế là hần nghiêng đầu sang một bên liên tiếp hít hơi, bộ dạng cực kỳ bất nhã, ngay cả Tiểu Ngư đều không thể chịu được mà nhượng bộ lui binh.

“Công tử, có phải ngài ghét bỏ thân thể ta không sạch sẽ không.” Tiểu Ngư đứng ở bên cạnh, lã chã chực khóc, hần còn chưa từng gặp qua nam tử nào bị hần đụng chạm một chút liền như đứng đống lửa, như ngồi đống than đâu.

“Không phải không phải, người cách ta xa một chút ta sẽ không hít hơi nữa.” Kỳ Canh đều không có biện pháp, sao nam tử này còn hung mãnh hơn cả hổ trên núi vậy kia?

“Cách xa người, vậy làm sao mà chúng ta hoan hảo cho được? Nếu như hiện tại công tử muốn rời đi, ngày mai ma ma biết được sẽ trừng phạt ta đó.” Tiểu Ngư gấp đến độ cuối cùng cũng khóc lên, không hoan hảo, làm sao mà khiến hần giúp mình chuộc thân rồi cười về nhà đây?

“Hoan hảo? Không không, cái này không được đâu, nếu không, nếu không đêm nay người cứ hát cho ta nghe, đến khi hừng đông ta mới đi, như vậy ma ma của người sẽ không trừng phạt người đâu.” Kỳ Canh nhúc nhích, cũng rất đồng tình với nam hài tử này, các nam hài khác đều có thể cưới vợ hoặc là tham gia thi cử lấy công danh, hần lại mắc kẹt tại cái loại địa phương bán tiểu bán rẻ tiếng cười để lấy lòng khách nhân đều là nam nhân này, ngẫm lại thật sự rất đáng thương. Thế nhưng sao có thể hoan hảo cho được! Đây là việc chỉ có thể làm với bầu bạn mà thôi, huống chi hần thật không có một chút hứng thú nào đối với người này, hơi ở gần người nọ một chút hần đã hắt hơi thành như vậy, nếu là hai người còn muốn làm cái gì gì đó, trời ạ, vậy nhất định hần sẽ trở thành Hỏa Kỳ Lân đầu tiên chết vì hắt hơi đó!

Hát nhạc? Nào có người đến phòng của công tử chỉ để nghe hát được chứ? Bất kể là ca khúc hay vũ đạo, cuối cùng không phải là vì muốn trợ hứng cho chuyện kia thôi sao, thế nhưng vị công tử này cũng không chịu để cho mình tới gần, vậy thì hần cũng không có biện pháp, chỉ có thể nằm ở trên bàn khóc đến lê hoa đài vũ.

“Người đừng khóc a, đã trẻ thế này rồi... Sao làm một nam nhân mà nói khóc liền khóc vậy nha, người cũng không biết mất mặt là gì đâu.” Kỳ Canh thấy cả đời này chuyện sai lầm nhất mà hần từng làm ra đó chính là dụ dỗ Tiểu Liễu Nhi đến cái địa phương kỳ quái này, sao nam nhân ở nơi này nói khóc liền khóc a, khóc đến độ hần tâm phiền ý loạn, không thể rời đi, lại không thể đánh đuổi người ta, ngay cả tóc đã muốn bị người nọ nắm lấy, nhưng bản thân vẫn là tay chân luống cuống.

Loại nam nhân không khác giống cái này quá phiền phức rồi, đâu như Tiểu Liễu Nhi, mặc dù khi còn bé có chút thích khóc, mà mấy năm gần đây muốn nhìn đến y khóc cũng đều khó khăn a, đôi mắt xinh đẹp của y trũng lên một cái, sau đó quyền đâm cước đá với hần, đánh đến từng lỗ chân lông của hần đều thư sướng, cũng không cần lo lắng nói gì đó chọc tới y y liền nhỏ mọn mà khóc lên, mà y sẽ cùng hần không ai nhường ai người tới ta đi.

Đúng nha, dính cùng một chỗ với Tiểu Liễu Nhi còn thú vị hơn, không những vậy Tiểu Liễu Nhi lớn lên cũng đẹp hơn cái vị hoa khôi này, nhìn qua tuần mỹ nhẹ nhàng khoan khoái, còn có dáng người, mặc dù là hơi tinh tế một chút, nhưng xương cốt đều đặn, vừa mềm mềm, lại vừa cứng cứng, ôm vào vừa mềm mại lại dẻo dai xúc cảm miễn bàn có bao nhiêu tốt. Trên người Tiểu Liễu Nhi cũng sẽ không có loại hương vị gay mũi khó nghe như vậy, mà là một chút hương vị thanh thanh thoát thoát của thiếu niên, cứ như cỏ xanh sau cơn mưa, ngửi vào liền thấm đến tận ruột gan.

Cũng may là trong Kỳ Lân Thôn không có giống đực mất mặt như thế, hần cũng không muốn phải buộc chặt với một người cứ khóc lóc suốt suốt nguyên ngày thế này, nếu như còn cưới một nam hài tử hương vị tục khí đây người, không bằng giết hần luôn cho rồi.

Tiểu Ngư còn đang khóc, nhưng tâm tư của Kỳ Canh một chút cũng không đặt trên người người nọ, hần ngồi ở trên giường của công tử người ta mà toàn bộ suy nghĩ đều nhớ đến Tiểu Liễu Nhi, nghĩ nghĩ một chút, vậy mà lại lim dim chớp mắt trên giường của người ta, bên khố môi còn lộ ra một nụ cười ngọt ngào, thì thào hai tiếng Tiểu Liễu Nhi, ca thương người, sau đó liền triệt để ngủ mất.

Tiểu Ngư nhìn hần ở dưới tình huống mình khóc thành như vậy mà còn có thể ngủ cho được, tức giận đến giậm chân, lại không thể tiếp tục câu dẫn người ta nữa, dưới cơn nóng giận đi mở cửa, tìm ma ma khóc lóc kể lể.

Bọn họ bên này một hồi trò hay, sát vách Liễu Nghi Sinh và Kỳ Thạc lại cười lăn cười bò, đặc biệt là khi Kỳ Canh hắt xì hơn hai mươi cái còn chưa dừng được, sau đó chọc cho công tử người ta khóc lên.

“Ha ha, Kỳ Thạc người nghe xem, sao lại không có động tĩnh nữa rồi?” Liễu Nghi Sinh nằm úp sấp bên tường nghe góc tường phòng người khác, thấy đột nhiên không có động tĩnh, nghi hoặc hỏi.

“Ta có nghe được tiếng mở cửa, hoặc Kỳ Canh quay về khách *** rồi, không thôi là hoa khôi đi ra, mà người còn lại tự nhiên cũng không có động tĩnh.” Nhĩ lực của Kỳ Thạc so với nhân loại như Liễu Nghi Sinh đây thì tốt hơn nhiều lắm, không cần ghé vào trên tường liền có thể nghe đến chân chân thật thật. Mà muốn

chết là, tuy bên phía Kỳ Canh không có thanh âm, nhưng một phòng sát vách khác lại truyền đến, tiếng ngậm nga kỳ kỳ quái quái, đoán cũng có thể đoán được là cái gì, khiến hắn có chút xao động bất an.

Hắn nghĩ thầm nguy rồi, bên kia nam nam *** kêu phóng đăng như vậy, lỡ như Tiểu Liễu Nhi nghe xong có khi nào sẽ học xấu hay không? Nhưng lại có một thanh âm khác rục rịch trong đầu, Tiểu Liễu Nhi cũng đã mười sáu rồi, dễ y tiếp xúc với tình yêu nam nữ, có thể nào y cũng sẽ mặt đỏ tim đập bày ra một phen phong tình khác ở trước mặt hắn hay không đây nha?

“Hả, thiết không có ý nghĩa a.” Liễu Nghi Sinh nghe lén góc tường người khác đến nghiệm, đột nhiên không có nghe được cái gì nữa, cảm thấy mất hứng, thế là bò lên giường, đến bên cạnh Kỳ Thạc ngủ.

“Tiểu Liễu Nhi người cẩn thận nghe thử xem, dường như ở sát vách có chút thanh âm.” Cuối cùng Kỳ Thạc vẫn không thẳng nổi rồi loạn trong lòng, ôm Liễu Nghi Sinh vào lòng, ghé vào lỗ tai y nói khe khẽ.

“Hửm? Ta nghe thử coi sao.” Liễu Nghi Sinh tập trung, quả nhiên từ sát vách truyền đến tiếng kêu loáng thoáng. Chủ nhân của thanh âm này chắc là hai nam tử, một hơi thánh thót, một cái thấp thô, hình như đang làm vận động kịch liệt nào đó, vừa hỗn hển vừa kêu lớn, xoang mũi còn không ngừng phát sinh âm hưởng ưm ưm a a.

Không chỉ như thế, hai người vậy mà còn không ngừng tuôn ra *** ngôn lãng ngữ, dường như không chút nào để ý tới có thể sẽ bị người khác nghe thấy.

“Gia, người đâm Tiểu Hà thật thoải mái, ưm, a ha, sâu hơn, cầu gia sâu hơn chút nữa.”

“Người này một cái tiểu *** oa! Có phải cái thủy động ở bên dưới cho dù có ăn bao nhiêu cũng không đủ no hay không? Còn muốn gia làm người thế nào đây, nói!”

“Hmm... Muốn đại điều của gia làm đến tao huyết của *** oa, chọc vào càng sâu càng tốt, hmm a, a, Tiểu Hà sắp chết rồi...”

Kèm theo *** kêu là thanh âm bành bạch bành bạch, có thể nghe được rõ ràng tiếng da thịt va chạm vào nhau, liên tục kéo đến, không ngừng tràn vào lỗ tai, chỉ cần nghe liền có thể biết được tình hình chiến đấu của hai người kia kịch liệt tới cỡ nào rồi.

15. Chương 14: Mối Tình Đầu (thịt Tra)

Liễu Nghi Sinh chưa từng tiếp xúc qua loại chuyện như vậy, nhưng tâm tư của y bởi vì nghe được loại thanh âm kinh khủng này liền không tự chủ được, không hiểu tại sao lại trở nên run rẩy, mặc dù đối với chuyện hoan hảo là một chút khái niệm cũng không có, nhưng cái loại *** này chính là bản năng của con người, ngay cả một đứa nhỏ chưa hiểu chuyện, có lẽ khi nghe được đồng cung sống cùng sẽ cảm thấy xấu hổ đi, huống chi là Liễu Nghi Sinh đã lên mười sáu rồi. Mười sáu tuổi, ở trong xã hội loài người đã là tuổi có thể làm chuyện đó.

Cho nên mặt của Liễu Nghi Sinh trở nên nóng bừng mà tim cũng nóng theo không kém, cảm giác nóng hô hô từ đáy lòng lên đến trên gò má, trên khuôn mặt trắng nõn trong suốt tràn đầy vẻ đỏ rực, càng thêm chọc cho Kỳ Thạc tâm viên ý mã.

“Tiểu Liễu Nhi cũng biết bọn họ đang làm cái gì sao?” Kỳ Thạc xấu xa thấy thân thể trong ngực không ngừng phát nhiệt, còn mềm nhũn mà dán lấy mình, biết đây là Tiểu Liễu Nhi cũng đã trưởng thành rồi, đối với chuyện nam nam có cảm tính thể nghiệm. Hắn thừa cơ để người ngồi lên giữa chân của mình, hai tay còn choàng qua thắt lưng của y, khẽ hôn vào bên tai y.

“Không, không biết, thật kỳ quái.” Liễu Nghi Sinh thấy Kỳ Thạc nói bên tai mình, cảm giác thối khí nhẹ khiến y có chút nhột lại có chút xấu hổ, trước đây cũng sẽ không như vậy nha? Hắn bị làm sao vậy, ngứa bệnh sao?

“Tiểu Liễu Nhi còn nhớ rõ vào cái năm mười hai tuổi ấy, người để xống bộ cánh cứng thân của tể tự đại nhân, bị tể tự đại nhân phạt đứng, ta đã dạy người cặp bộ cánh cứng kia đang làm cái gì chứ?” Kỳ Thạc thấy hai bên lỗ tai của y càng đỏ càng thêm đáng yêu, thập phần muốn ngậm lấy vành tai nho nhỏ nóng nóng kia vào trong miệng mút một chút, không biết sẽ là dạng tư vị gì đây.

“Giao phối sao?” Hiện tại Liễu Nghi Sinh không chỉ mặt nóng tim ngứa tai nóng, hình như toàn thân đều có dòng điện nhẹ nhàng trượt tới trượt lui, loại cảm giác này vừa kỳ quái lại có chút thoải mái, theo trực giác y không nên tiếp tục làm ổ trong lòng Kỳ Thạc nữa, nhưng lại không còn khí lực để dời thân thể qua một bên, chỉ có thể mặc cho hắn ôm mình như thế, lúc nói chuyện, môi sẽ lơ đãng cọ đến lỗ tai y, mang theo hơi thở nóng hổi thẳng tiến vào vành tai đang run rẩy.

“Không sai, thanh âm hiện tại mà Tiểu Liễu Nhi đang nghe, chính là âm hưởng sẽ phát ra khi người lớn ***, là chuyện sẽ làm trong lúc đó với người mình thích nha. Tiểu Liễu Nhi có thích ca hay không?”

“Thích a.” Vấn đề này không phải đã rất rõ ràng rồi sao? Hắn và hai huynh đệ là cùng nhau lớn lên từ nhỏ, ngoại trừ phụ thân của mình, bọn họ chính là người thân cận nhất, làm sao sẽ có đạo lý không thích cho được đây.

“Không phải là kiểu thích giữa bạn bè thân thiết, là kiểu thích mà ca muốn hôn người, ôm người, muốn cười người về nhà, *** như vậy với người.”

“Ta không biết...” Liễu Nghi Sinh bị Kỳ Thạc khiến cho cả người đều không được bình thường, khuôn mặt tuần tú tràn ngập lực giống đực của Kỳ Thạc đã dán lên mặt mình khiến cho vành tai và tóc mai chạm vào nhau, cọ cọ xong rồi cứ nhiên còn vươn đầu lưỡi liếm lên khuôn mặt của y. Này, này cũng không phải chó con a, sao lại còn có thể liếm người nữa cơ chứ? Chỉ là bị Kỳ Thạc liếm như thế, tiếng *** kêu sát vách đều nghe thành mơ hồ, trong óc ong ong như có con ruồi bay quanh, ầm ĩ chịu không được.

Người quá quen thuộc lại làm ra khiêu khích xa lạ với y, hơn nữa còn ẩn chứa vô hạn ngọt ngào sủng ái, trong lòng Liễu Nghi Sinh ngọt ngào không chịu nổi, mặc dù có chút xấu hổ, nhưng mình một chút cũng không ghét hành vi của hắn, y không biết loại tâm tình kỳ quái này có gọi là thích hay không, chỉ là khí tức, độ ấm trong ngực của Kỳ Thạc khiến y cảm thấy an tâm đến khó hiểu, dường như bị hắn làm ra loại động tác thân cận này cũng khiến bản thân cảm thấy rất vui sướng.

Tuy rằng trước đây Kỳ bá bá cứ hay nói giỡn, muốn để y gả cho con hắn, nhưng y cũng chưa từng chân chính nghĩ tới sau này sẽ kết thành bầu bạn ở cùng một chỗ với Kỳ Thạc, bây giờ bị hắn ôm, cảm thấy như thế cũng không chán ghét, như vậy không phải nói rõ y cũng là thích Kỳ Thạc sao?

“Bốn năm trước Tiểu Liễu Nhi còn cầu ca *** với người nha, hiện tại đã muốn trở mặt rồi sao?” Đây cũng là lần đầu tiên Kỳ Thạc trêu chọc như thế, nhưng thiên phú ngựa đực dường như đã biến hắn thành một tay lão luyện trong tình trường, bên trên tình tế liếm khuôn mặt trắng nõn phẫn nộ, cái cổ, lỗ tai, ôm lấy vòng eo thon nhỏ của Liễu Nghi Sinh, mà tay của hắn cũng hạnh kiểm xấu đi cởi y kết (nút áo) ra, thăm dò vào trong y phục, chạm đến da thịt nóng bỏng không gì sánh được.

“Hmm... Thật kỳ quái... Không được, như vậy quá kỳ quái.” Liễu Nghi Sinh có chút né tránh, thân thể ngây ngô có bản năng truy đuổi và chống cự với khoái cảm, mâu thuẫn đến rối tinh rối mù. Nhưng sao mà Kỳ Thạc chịu để y né tránh cho được, bàn tay to vuốt ve thân thể trong lòng giữa mềm mại lại mang theo chút cứng rắn, là một cơ thể hoàn mỹ, khi dò xét đến sườn thắt lưng nhạy cảm liền đụng được đầu nhũ tình xảo động lòng người.

Ngực của thiếu niên không thể so với bọn họ, cơ ngực phát triển đến mức cứng rắn như đá, mà lại như là có hấp lực, xúc cảm tốt đến mức làm cho người khác một khi vuốt ve sẽ không muốn buông ra.

“Kỳ Thạc, người đang làm cái gì vậy nha, xoa ta thật là khó chịu...” Liễu Nghi Sinh tránh không được cũng trốn không ra, lần đầu y được thưởng thức loại tư vị vừa xa lạ vừa then thừng này, trong lòng hơi hoảng sợ, dường như là sắp xảy ra chuyện không nên xảy ra, mà loại chuyện đó còn mang theo chút ngây ngô ngọt ngào, không tự chủ được lại không muốn phản kháng, chỉ là đang mong đợi nó đến, ngay cả giọng nói cũng là vừa mềm vừa xốt.

“Là khó chịu hay là thoải mái? Đầu vú của Tiểu Liễu Nhi trở nên cứng rắn rồi nha...”

“Ừm... Tà... Ta cũng không biết...” Kỳ Thạc nhăn nạy xoa lên hai đầu nhũ tinh xảo, thẳng đến khi người trong lòng thở gấp cùng run rẩy liên tục, hai mắt nhắm chặt như là đang thưởng thức khoái cảm mà hân mang đến cho y, đôi môi phồng nộn khê nhếch, như là muốn hấp thêm được càng nhiều không khí hơn. Ngay cả hương vị khí tức mà thiếu niên trong ngực này thở ra đều ngọt ngào động lòng người như vậy, Kỳ Thạc chỉ cảm thấy bụng dưới căng thẳng, nhiệt lưu trong cơ thể vọt từ trên xuống dưới, cổ họng khô khan không gì sánh được, thật là muốn ném thử đôi môi nhỏ nhắn tràn đầy hương vị ngọt ngào kia, nhất định bên trong sẽ ướt át không chịu nổi, vừa vặn đáp ứng nhu cầu khẩn cấp của hân.

Nhuyễn ngọc ôn hương trong lòng, thiếu niên long lanh giống như hoa xuân chưa từng được khai phá qua cực kỳ động lòng người, trong đầu Kỳ Thạc tất cả đều tràn ngập ***, đầu còn quấn phụ thân giáo dục thế nào, cái gì mà sau khi thành thân mới có thể hôn môi Tiểu Liễu Nhi, lúc này hân chỉ biết là nếu không hôn y hân sẽ chết khô mất. Hân không kịp đợi thiếu niên suy nghĩ cẩn thận tâm ý của mình, chỉ cần y không chán ghét, không phản cảm, không có bất kỳ thế lực nào có thể ngăn cản mình giữ lấy y.

“Tiểu Liễu Nhi, ca muốn hôn người.” Đặt thân thể mềm mại đang từ từ nhắm hai mắt lại của Liễu Nghi Sinh xuống dưới thân, gần như là môi dán môi mà thì thầm, không đợi Liễu Nghi Sinh có phản ứng gì nữa, liền thấy mặt của Kỳ Thạc không ngừng phóng đại, dán lên y, Liễu Nghi Sinh sợ đến mức trợn mắt lớn cặp mắt to, không biết đang xảy ra cái chuyện gì nữa.

“Nhắm mắt lại, tiểu ngu ngốc.” Cặp mắt phượng ướt át đen láy, hàm chứa thủy quang dịu dàng nhìn hân, khiến hân làm sao mà hôn xuống được đây?

“A.” Liễu Nghi Sinh nghe lời nhắm mắt, cuối cùng bốn cánh môi run rẩy mà giao nhau.

Môi của thiếu niên so với bánh hoa quế còn ngọt lành thơm mát hơn, Kỳ Thạc cực kỳ yêu thích tư vị này của y, dục vọng đã nhện một đêm như dã thú cuộn trào mãnh liệt xông ra, gần như chỉ bằng bản năng liền đẩy khớp hàm của Liễu Nghi Sinh ra, đầu lưỡi lửa nóng quá phận mà hấp thu nước bọt trong miệng thiếu niên, nhiều lần mút lấy tất cả đầu lưỡi mềm mại của y, tựa như hết thủy trong miệng Liễu Nghi Sinh đều là thức ăn mỹ vị, mỗi một tác đều xứng đáng được liếm lộng tinh tế.

“Hmm...” Liễu Nghi Sinh ngây ngô hoàn toàn không biết nên phản ứng như thế nào, y chỉ cảm thấy mình bị coi thành mỹ thực, ngay cả nước bọt cũng không được buông tha, môi cùng lưỡi của mình bị cắn vừa đau vừa ngứa, trong tim cứ như có hỏa diễm, nóng đến mức khiến y vừa khó chịu vừa ngọt ngào, phảng phất như tại chỗ môi hai người tiếp xúc hàm chứa một viên đường mật, hai người đều đang tìm kiếm viên đường mật này trong miệng đối phương, nhưng làm sao cũng thấy không đủ. Liễu Nghi Sinh đỏ mặt, cảm giác rõ ràng là mình có chút thẹn thùng, nhưng bởi vì người ôm chính mình là Kỳ Thạc đáng tin cậy nên không có ý tứ chống cự nào cả, chỉ là tùy ý tiếp thu, hai tay vô sự tự thông mà khoát lên cổ của Kỳ Thạc, như vậy hai người liền dán gần hơn càng thêm thoải mái hơn.

Thiếu niên nhu thuận giương cái miệng nhỏ nhắn để cho mình tùy ý hôn liếm, còn chủ động ôm hân khiến Kỳ Thạc quả thực muốn thú tính lên. Nhưng thân thể vẫn chưa biến thân như là đang cảnh cáo hân dừng làm quá phận, hơi bản thân một chút, đột nhiên hạ thân đau đến kỳ cực, hân kinh hoàng mà nhảy dựng lên, đầu đầy mồ hôi, cuộn lại một bên cứ như con tôm, trong nháy mắt dục hỏa bị sự đau đớn dập tắt không còn thấy bóng dáng.

“Kỳ Thạc, người xảy ra chuyện gì? Dừng làm ta sợ!” Đột nhiên lực đạo trên người tan thành mây khói, Kỳ Thạc lại ở một bên thống khổ mà đầu đầy mồ hôi. Liễu Nghi Sinh chấn kinh thanh tỉnh lại, sắc mặt sợ đến trắng bệch, cũng không quản chính mình quần áo xốc xếch, kéo cánh tay hân qua giúp hân bắt mạch.

“Người khó chịu ở chỗ nào? Mạch tượng ngoại trừ có chút khí huyết quá vượng, cái khác cũng không có gì trở ngại nha, sao lại đau đến chảy mồ hôi như vậy.” Trong lòng Liễu Nghi Sinh lo lắng, lấy ra khăn tay giúp Kỳ Thạc lau mồ hôi.

Kỳ Thạc không nói được một lời, đưa lưng về phía y, trong lòng vừa giận vừa hận. Vào thời khắc mấu chốt cư nhiên lại phát sinh loại chuyện này, quả thực mất hết mặt mũi nhà Kỳ Lâm mà! Đây chẳng lẽ là trừng phạt ông trời dành cho hân do hân muốn sớm ăn tươi Tiểu Liễu Nhi sao? Không phải chỉ là sớm hơn ba tháng thôi sao!

“Sao mà ngay cả nói cũng không thể nói vậy, Kỳ Thạc người đừng làm ta sợ!” Liễu Nghi Sinh thấy Kỳ Thạc cũng không chịu đối mặt y, kinh hoàng nói.

“Không, không có việc gì.” Kỳ Thạc kiên trì xoay thân thể cứng đờ lại, nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Tiểu Liễu Nhi, trong lòng âm áp nói: “Chờ Tiểu Liễu Nhi gả cho ca, ca cũng sẽ không mắc bệnh nữa.”

“Thật vậy chẳng? Sao lại có quái bệnh mà sau khi thành thân mới có thể khá lên được nha.” Liễu Nghi Sinh chỉ lo quan tâm đến an nguy của Kỳ Thạc, không chú ý tới lời lẽ của hắn đang đùa giỡn mình.

“Hôm nay ta đã hỏi người rất nhiều lần rồi, sao người vẫn chưa chịu đáp ứng ta vậy nha.” Kỳ Thạc áo não gằm nhẹ, hạ thân đã chẳng còn đau bao nhiêu nữa, thế nhưng nếu như Tiểu Liễu Nhi không đáp ứng mình, nhất định nghiệt căn kia sẽ một lần so với một lần càng đau hơn, thậm chí có thể đau đến hồng mắt!

“A... Vậy người chờ ta một chút, để ta về bàn bạc với phụ thân, chờ khi ta trưởng thành rồi, để phụ thân sang nhà Kỳ bá bá cầu hôn.” Mặt Liễu Nghi Sinh hơi nóng, y nghiêm túc suy nghĩ một chút, dù sao thì trưởng thành luôn phải thành thân, y không tưởng tượng được sẽ mỗi ngày ở cùng một chỗ với một giống đực khác trong thôn, cho nên Kỳ Thạc yêu thương y cũng chiều y hình như chính là lựa chọn tốt. Huống chi thành thân với Kỳ Thạc, cùng hắn làm cái loại chuyện khó xử này, hình như cũng không phải rất khiến cho người ta chán ghét. Còn mơ hồ có chút ngọt ngào, khả năng đây chính là cái mà hắn nói là thích đi.

“...” Kỳ Thạc thương cảm không nói gì mà ngừng lại, hóa ra Tiểu Liễu Nhi còn không biết mình không phải là Kỳ Lan đi, như vậy cần phải chờ đến lúc trưởng thành mới có thể lại nhắc tới chuyện thành thân này nha! Hắn vội vàng xoay người sang chỗ khác ngủ, hạ thân đau thành như vậy, ngay cả ôm Tiểu Liễu Nhi ngủ cũng không thể rồi!

16. Chương 15: Leng Keng Vào Tù

Hai người mang theo tâm sự riêng mà chìm vào giấc ngủ, hôm sau khi trời còn chưa sáng, cửa đã bị Kỳ Canh đập ra.

“Đi đi, cả đời này lão tử cũng không muốn đến cái địa phương quỷ quái giống vậy lần thứ hai nữa đâu.” Thấy hai người đang ôm nhau ngủ trên giường, ngay cả Kỳ Canh thô lỗ đều cảm thấy có chỗ nào đó quái quái, thế nhưng lại nói không nên lời, hình như trên chân mày của Tiểu Liễu Nhi có chỗ nào đó không giống với trước đây, hắn không biết phân biệt, chỉ là trực giác có chút nghi hoặc mà thôi.

Giọng nói oang oang của Kỳ Canh làm ồn đến Kỳ Thạc cùng Liễu Nghi Sinh cho dù muốn ngủ cũng không thể ngủ tiếp, vội vã chỉnh lý quần áo mới phát hiện ra quần áo hai người xốc xếch chịu không được. Liễu Nghi Sinh không tự chủ liền nghĩ đến chuyện tình đêm qua, xấu hổ mà liếc mắt nhìn Kỳ Thạc. Kỳ Thạc có cảm giác như bị phóng điện bởi khóe mắt mang theo phong tình của y, may là còn biết có đệ đệ đang ở bên cạnh, cho nên đành dời lực chú ý.

“Sao vậy, đêm qua không có một đêm tiêu hồn sao?” Kỳ Thạc trêu đùa Kỳ Canh, tuy rằng hắn biết Kỳ Canh cũng chưa trưởng thành như hắn, nếu thật sự muốn tiêu hồn, sợ rằng đến cùng nó sẽ phải đau chết đi.

“Tiêu hồn? Hồn đều bị dọa đến không còn mới không sai biệt lắm.” Kỳ Canh trợn trắng mắt, quay đầu hỏi Liễu Nghi Sinh, mang theo vẻ mặt sớm biết vậy đã chẳng làm mà nói: “Tiểu Liễu Nhi ca sai rồi, sau này cũng sẽ không dẫn người tới những chỗ như thế này nữa!”

“Kỳ thực, ta cảm thấy cũng rất vui nha.” Liễu Nghi Sinh bị phản ứng của Kỳ Canh chọc cười, bầu không khí ngọt ngào vừa nãy liền tiêu tan thành mây khói. Y nhàn nhã phe phẩy quạt giấy, y liếc mắt, vẻ mặt xấu xa cười nói: “Nếu ngày sau người dám khi dễ ta, ta liền đi kể chuyện ngày hôm qua của người cho toàn bộ người trong thôn nghe, khiến cả đời người bị người khác cười nhạo có được hay không?”

“Ngược lại mới đúng chứ Tiểu Liễu Nhi, ca đã bao giờ khi dễ người đâu, cũng chỉ có người khi dễ ta mà thôi.” Kỳ Canh khóc không ra nước mắt xác nhận lại một lần nữa, nếu như trong cuộc đời này có sai lầm

nào càng nghiêm trọng hơn so với việc đi vào tiểu quan quán, chính là dẫn theo Liễu Nghi Sinh đi vào tiểu quan quán nhìn hấn làm trò cười cho thiên hạ xuất tẩn, vĩnh viễn cũng không có ngày ngẩng đầu!

Ba người đang muốn ra khỏi Mị Cúc Lâu, lại bị trận khắc khẩu dưới lầu hấp dẫn. Một tiểu quan có khuôn mặt thanh tú khóc lóc giãy dụa, bị hai người trắng nam nhìn như bảo tiêu lôi đi, phía sau có một người với cái bụng béo phệ, mắt tam giác, chỉ cần nhìn vào liền biết đó là một nam nhân hèn mọn tới cực điểm.

“Không cần, buông! Cầu Huyện lệnh đại nhân buông ra! Kiếp sau ta nguyện làm trâu làm ngựa cũng chỉ cầu đại nhân ngài buông tha cho ta!” Tiểu quan khóc lê hoa đài vũ đến khàn cả giọng, thế nhưng Huyện lệnh đại nhân chỉ là hèn mọn cười nói:

“Sao vậy, bốn huyện lệnh thấy đêm qua người phục vụ không tồi, giúp người chuộc thân thoát ly bề khổ, sau này không cần bị ngàn người cười vạ người áp nữa, người còn không vui sao?”

Nụ cười này của hấn, cặp mắt vốn có hình tam giác lại thêm tròn mắt trắng dã có vẻ càng thêm xấu xí hèn mọn. Kỳ Thạc mắt sắc, thấy địa phương trên cổ cùng cánh tay bị lộ ra ngoài của tiểu quan đều là một mảnh xanh tím, nhất thời hiểu rõ, thấp giọng nói với Liễu Nghi Sinh và Kỳ Canh: “Nhất định đêm qua tiểu quan đã bị chà đạp tới tởm.”

“Tiểu Thanh không có cái phúc này, van cầu ngài đừng dẫn ta đi.” Suy đoán của Kỳ Thạc đã đúng, cái tên Huyện lệnh lão gia này nổi danh rất thích bạo lực trên giường, Mị Cúc Lâu đã có không ít tiểu quan bị hấn lỏng thương thậm chí là lỏng đến tàn phế. Thế nhưng hấn tài cao thể lớn, lại dính thêm mũ ô sa của Huyện lệnh, dân thường không dám lại quan, ma ma của Mị Cúc Lâu cũng chỉ có thể hòa theo giúp vui, hấn muốn tiểu quan nào liền đưa người tiểu quan đó cho hấn.

Đêm qua hấn đã chọn trúng Tiểu Thanh mới tới, ai biết vốn chỉ là tùy tiện vui đùa một chút, Huyện lệnh lão gia thích nếm thức ăn tươi mới vậy mà yêu thích có thừa đối với Tiểu Thanh ngây ngô, sau một đêm ngược đãi tàn nhẫn, lại nổi lên ý tứ chuộc thân hấn mang về đùa bỡn.

Tú bà không có biện pháp, rơi nước mắt để Tiểu Thanh tự giải quyết cho tốt, Tiểu Thanh lại không muốn, đêm qua bị làm đến chỉ còn lại có nửa cái mạng, bị Huyện lệnh lão gia yêu thích tính ngược nam hài tử này mang về chẳng phải là sẽ không sống nổi hay sao?

Người người trong Mị Cúc Lâu đều ở đây xem cuộc vui, nhỏ giọng thảo luận Huyện lệnh lão gia có bao nhiêu đáng sợ, xem ra hài tử Tiểu Thanh này lành ít dữ nhiều rồi. Liễu Nghi Sinh nghe vào trong tai, mày kiếm dựng lên, ý mới không để ý là Huyện lệnh lão gia hay là Hoàng đế lão tử, khi dễ nam hài, một người cận bã như súc sinh thì người người đều có thể giết đi!

Kỳ Thạc thầm thấy không ổn, còn chưa kịp kéo y, y đã xuất ra khinh công nhảy xuống lầu dưới, ngăn cản đường đi của Huyện lệnh lão gia, cất cao giọng nói: “Người cái tên không lương tâm, công tử người ta không muốn đi theo người, người còn dùng sức mạnh cưỡng ép bắt người, có còn cần đến mặt mũi hay không!”

“Ở đâu ra tiểu tử thói dám...” Huyện lệnh lão gia chỉ thấy một đạo bóng trắng từ trên trời giáng xuống, vừa mới mắng được phân nửa, đợi đến khi hấn thấy rõ người tới, lập tức không chửi nổi nữa. Thiếu niên này da thịt trắng bóng xem ra so với Tiểu Thanh còn tốt hơn nhiều lắm, nhất định ở trên giường chơi đùa càng đã hơn, sẽ không chỉ vì bị đánh vài cái mà chết mất, đây thật là quá hợp ý của hấn a! Hấn cười *** đang nói:

“Lão gia ta có tiền, muốn mua tiểu kỹ nam nào liền mua tiểu kỹ nam đó. Người không cho ta mua hấn, chẳng lẽ người muốn đi theo ta về?” Nói xong rồi còn muốn dùng bàn tay bẩn thỉu chạm vào mặt Liễu Nghi Sinh.

“Cút ngay!” Liễu Nghi Sinh dùng cây quạt đỡ được, nhất thời nổi cả da gà. Cả mặt y đều mang theo tức giận nói: “Dù sao thì hôm nay có ta ở đây người đừng hòng mang nam hài tử này đi!”

“Ha ha, người gọi ta tiếng hảo ca ca, sau đó đi theo ta, ta liền bỏ qua cho hấn.” Ánh mắt của lão đầu *** tục, nói lời bất kính, Kỳ Thạc Kỳ Canh đã sớm nhìn không được, cũng phi thân xuống lầu. Nghe nói như thế Kỳ Canh bị kích thích không nhịn được trước, dấn nói lời *** loạn với Tiểu Liễu Nhi của hấn? Đúng là không muốn sống nữa rồi.

Huyện lệnh lão gia vẫn còn đang say sưa giữa mỹ sắc của Liễu Nghi Sinh, không kịp phản ứng đã bị Kỳ Canh cho vài cái bạt tai, hấn bị đánh đến lão đảo, trong lòng tức giận vô cùng, phần nộ hô to: “Bọn tiện

dân chúng bây dám làn phản sao... Bồn lão gia mà các người cũng dám đánh, người đâu!”

Ở đó có hẳn, ngoại trừ hai bảo tiêu, vậy mà bên ngoài kỹ viện lại có hơn hai mươi mấy bộ khoái tiến vào, vậy ba người bọn họ lại. Kỳ Thạc nhường mầy một cái, cùng Kỳ Canh Liễu Nghi Sinh gia nhập cuộc chiến.

Võ công của Kỳ Thạc Kỳ Canh là không cần phải nói, đối phó với đám binh tôm tướng tép này cứ như đối phó với tiểu lâu la, nhưng Liễu Nghi Sinh thì không được vậy. Khinh công của y trác tuyệt, nhưng công phu quyền cước chỉ là thông thường. Nếu là một đối một, vậy cũng có thể sẽ không rơi xuống thế hạ phong, nhưng bây giờ bọn họ một người phải đối phó với bảy tám người, cái gọi là song quyền nan địch tứ thủ [hai đâm khó đánh lại bốn tay, ý chỉ chênh lệch giữa lực lượng hai bên], Kỳ Thạc Kỳ Canh đang đánh sôi nổi, Liễu Nghi Sinh thất thủ liền bị hai bộ khoái chế trụ.

“Ta khuyên các người nên đưa tay chịu trời đi, không thôi có thể đệ đệ xinh đẹp của các người sẽ mất mạng đó!” Huyện lệnh lão gia một bên uy hiếp, còn vừa tà tâm không chết muốn sờ lên mặt Liễu Nghi Sinh, bị y cắn một cái vào tay, cắn sâu đến mức có thể thấy xương, đau đớn mà oa oa kêu to.

Kỳ Thạc Kỳ Canh thấy Liễu Nghi Sinh bị bắt, nhất thời không chống trả, liền bị bốn năm người đồng loạt tiến lên chế phục.

“Thứ ngang ngược! Đều áp giải vào trong đại lao! Bồn huyện lệnh phải hảo hảo dạy dỗ bọn họ một chút xem mưu hại mệnh quan triều đình phải bị tội gì!”

17. Chương 16: Biến Thân Ngoài Ý Muốn

Liễu Nghi Sinh đâu chịu nổi loại ủy khuất này, chửi ầm lên trên suốt cả đoạn đường đi, bị nhốt vào phòng giam ẩm ướt lạnh lẽo, tức giận đến ho sặc sụa. Thấy Kỳ Canh Kỳ Thạc bị chính mình liên lụy, cuối cùng cũng có chút áy náy, nghĩ đến do mình đã làm phiền bọn họ, nếu như không phải là thực lực của bản thân không đủ dẫn đến bị bắt, hai huynh đệ cũng không cần vì lo lắng cho y mà bị bắt lại cùng.

Vừa nghĩ như thế xong, y cắn cắn môi nói xin lỗi: “Xin lỗi, đều là do ta thường ngày không chịu luyện công cho tốt, làm hại các người...”

Bộ dáng y cắn môi hồng tươi cùng viền mắt đều gấp đến độ đỏ lên khiến hai huynh đệ nhìn đến ngây dại, Kỳ Canh vội nói: “Do chúng ta không thể bảo vệ người được tốt, sao mà là lỗi của người được kia chứ.”

Mà ngược lại Kỳ Thạc lại chỉ trích y vài câu: “Người mới vào giang hồ còn chưa có kinh nghiệm, đối nhân xử thế biết bệnh vực kẻ yếu là chuyện tốt, nhưng vẫn cần phải quan sát tình huống. Người đồng tình tiểu quan, không muốn hẳn bị cầm thú chà đạp, cũng không cần náo loạn ở địa phương của người ta, ngược lại chúng ta có thể đi thăm dò tình thế, sau đó trở lại phủ Huyện lệnh cứu người ra. Người hành động lỗ mãng như vậy, cho dù lúc đó có đuổi được tên Huyện lệnh kia đi, nhưng chẳng lẽ có thể mỗi ngày đến tiểu quan quán đó che chở cho các vị công tử được sao?”

Thấy Kỳ Thạc nói có lý, kỳ thực Liễu Nghi Sinh cũng cảm giác được lần này mình quá mạnh động, lần đầu tiên trong đời hành hiệp trượng nghĩa lại rơi vào cảnh hành động không thành mà bản thân đã chết trước rồi, trong lòng Liễu Nghi Sinh cảm thấy phiền muộn, ôm chân ngồi lên đồng rơm khô.

“Ở đó lạnh, Tiểu Liễu Nhi đến ngồi bên cạnh Kỳ Canh đi.” Nhiệt độ cơ thể của Kỳ Thạc so với Liễu Nghi Sinh còn thấp hơn một ít, sợ y phải chịu lạnh nên cũng không dám ôm y.

“Ừm.” Liễu Nghi Sinh vĩnh viễn môi chán nản dời đến bên người Kỳ Canh, dựa vào thân thể người nọ cảm nhận luồng hỏa lực không ngừng cuộn cuộn của hắn, nhờ vậy mà thân thể mới thả lỏng xuống nói: “Không biết chúng ta còn phải bị nhốt đến mấy ngày đây, vốn dĩ là hôm nay phải trở về rồi, khẳng định phụ thân sẽ mắng ta nữa cho mà coi.

“Không sao a Tiểu Liễu Nhi, khi về chúng ta sẽ nói với tể tự đại nhân là do chúng ta ham chơi nên mới xem lầm canh giờ, tuyệt đối không kể chuyện người gặp rắc rối cho người biết đâu.” Kỳ Canh ôm lấy Tiểu Liễu

Nhi, tâm tình thật tốt, một chút cũng không cảm thấy bản thân mình đang chịu cực vì bị nhốt trong đại lao, so với việc ở cùng một chỗ với tiểu quan cứ ưa khóc sụt sùi tới hôm qua không biết là có bao nhiêu vui sướng hơn đâu.

“Ừm, tên Huyện lệnh cầm thú kia cũng không thể nhốt chúng ta lâu được đâu.” Kỳ Thạc trầm ngâm, ánh mắt lóe sáng hỏi: “Không phải trên người Tiểu Liễu Nhi người có mang theo rất nhiều thuốc hay sao?”

“Sao ta lại quên mất chuyện này được nha!” Liễu Nghi Sinh vỗ đầu một cái, trực tiếp mắng chính mình ngu ngốc, “Mới vừa rồi hẳn là ta nên hạ độc đám người kia cho bọn chúng ngu ra luôn!”

“Không vội, kế tiếp chỉ cần có người mở cửa lao ra, người hãy dùng độc, hai huynh đệ chúng ta sẽ mở đường, người phải tự bảo vệ chính mình đừng để bị người khác túm lại là được rồi. Cái nhà lao còn con này không có quá nhiều thủ vệ đâu, ta thấy Huyện lệnh làm rất nhiều chuyện ác, nhất định sẽ cho phần lớn người đến bảo hộ chính hắn đi.

Ba người bình tĩnh bàn bạc, chờ đến khi Huyện lệnh thả bọn họ ra để đi thẩm vấn. Nhưng kỳ quái là, hình như Huyện lệnh đã quên mất bọn họ rồi, thẳng đến khi bầu trời chuyển sang tối đen cũng không thẩm vấn gì cả, chỉ có nha dịch truyền tới ba bát nước trong và ba cái màn thầu khô khốc.

Liễu Nghi Sinh cau mày không chịu ăn, loại màn thầu còn cứng hơn cả đá này căn bản là không có cách nào cho vào miệng được, nếu ăn vào đơn giản chính là đang vũ nhục dạ dày của mình rồi.

“Tiểu Liễu Nhi nếu người không chịu ăn, một lát sẽ không có khí lực để chạy trốn về nhà đâu, ngoan ngoan ăn một chút đi ha?” Kỳ Canh thuần thực giải quyết xong một cái, đưa cái còn lại cho Liễu Nghi Sinh, tình tế gạt bỏ phần bị dính nước ra bỏ vào trong miệng hắn.

Liễu Nghi Sinh ép buộc chính mình cắn vài cái, lại ngóng trông Huyện lệnh thú tính tới đây tìm bọn họ, như vậy bọn họ mới có khả năng thực hiện được kế hoạch của mình chứ.

Thời điểm ba người còn đang buồn bực ngồi trong nhà lao, bên này Liễu Mộ Ngôn cũng thập phần nóng, hắn vừa chậm rãi qua lại trong sân vừa nhìn về phía cửa thôn, ban đầu ba người bọn nó đã hẹn hôm nay sẽ trở về, nhưng chờ đến khi trăng lên cũng chưa thấy cái bóng của bọn chúng nữa.

“Quá vô lý! Vừa cho ra ngoài liền không biết suy nghĩ gì hết! Lẽ nào người không dặn nhi tử mình nhất định phải trở về trước khi trời tối nay sao?” Trong lòng hắn thấy rất bất an, đương nhiên là sẽ phát tiết toàn bộ cơn tức lên người Kỳ Thiên Hữu đáng thương.

“Sao vậy được! Ta ngàn cân vạn dặm nhất định phải trở về trước đêm nay mà. Được rồi Mộ Ngôn đừng nóng giận nữa nha, hi vọng chuyện kia không cản trở hợp như vậy, nói không chừng ngày mai bọn nó sẽ trở về đi.” Kỳ Thiên Hữu nhuễn ngôn nhuễn ngữ cười cười trấn an y.

“Nếu như hôm nay bọn chúng biến thân người nói nên làm thế nào đây?” Mắt phượng của Liễu Mộ Ngôn trừng lên, đầu khớp xương của Kỳ Thiên Hữu cũng sắp nhuễn ra luôn rồi, nói thẳng là không có khả năng, hai tên tiểu tử thói chậm lớn, cách ngày trưởng thành còn khoảng hai tháng đâu.

Liễu Mộ Ngôn liếc hắn một cái, không cho là đúng đối với sự đảm bảo của Kỳ Thiên Hữu. Đại đa số Kỳ Lâm biến thân đều là sau khi hoàn thành nghi thức trưởng thành, do tế tự dẫn dắt khổng chế năng lượng của mình. Thế nhưng cũng có vài Kỳ Lâm trong vòng ba tháng trước thời điểm đó đã bắt đầu có khát vọng biến thân. Nếu như bọn họ ở trong Kỳ Lâm Thôn, sẽ được từ trường đặc thù của thôn bảo hộ, có thể áp chế loại xúc động này xuống. Nhưng nếu bọn họ ra khỏi Kỳ Lâm Thôn, chỉ có duy trì đè nén xúc động biến thân này trong vòng 7 ngày, nếu trải qua ngày thứ 7, còn có thể duy trì hình người hay không cũng là một chuyện khó nói. Đây cũng là một trong những nguyên nhân Liễu Mộ Ngôn lo lắng để cho bọn nhỏ ra khỏi thôn đi chơi.

Tục ngữ nói sợ cái gì thì gặp cái đó, chuyện Liễu Mộ Ngôn lo lắng cũng không sai, vào nửa đêm, Kỳ Thạc Kỳ Canh đang ngủ mơ mơ màng màng bỗng nhiên cảm giác có một dòng nước ấm chạy tán loạn trong người, ngay từ đầu cũng chỉ là tim đập rộn lên, dần dần, thân thể giống như là muốn căng ra, trực giác của thân thú nói cho bọn hắn biết sợ rằng đây là muốn biến thân sớm đi, hai huynh đệ sợ dọa đến Liễu Nghi Sinh, vội vàng đi lay động người đang ngủ say kia.

“Hmm? Xảy ra chuyện gì?” Liễu Nghi Sinh dụi dụi đôi mắt, lại thấy gương mặt của hai huynh đệ chảy đầy mồ hôi.

“Tiểu Liễu Nhi, một hồi mặc kệ người có thấy cái gì cũng không cần phải kinh hoảng, ở đây chỉ có ta và Kỳ Canh, chúng ta sẽ không thương tổn người.” Kỳ Thạc cố nén cảm giác khô nóng nói.

Vừa mới nói xong, loại cảm giác căng cứng này bắt đầu truyền đi từ đỉnh đầu, dần dần lan khắp toàn thân, đột nhiên hai người gầm lớn một tiếng, cả người căng đến điên cuồng, trong chớp mắt y phục bị phá bung, hai người biến thân từ hình người thành hai con kỳ lân cường tráng.

Liễu Nghi Sinh không thể tin được vào hai mắt của mình nữa rồi, trước mắt y nào còn Kỳ Thạc và Kỳ Canh, cứ nhiên lại là hai con tuấn mã khỏe mạnh cường tráng, bọn họ cao lớn vạm vỡ, bộ lông sáng bóng óng ánh, khung xương cứng rắn, còn có cơ bắp tại phần ***g ngực vừa rõ ràng lại rắn chắc, tứ chi chạm đất khi đứng lên lại cao hơn nửa người y. Liễu Nghi Sinh không hề chuẩn bị tâm lý, bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ ngây người.

“Kỳ Thạc? Kỳ Canh?” Tay y run run muốn vừa muốn chạm vào bọn họ lại vừa không dám. Sao chỉ trong nháy mắt mà Kỳ Thạc Kỳ Canh đã biến thành cái dạng này rồi?

“Là chúng ta, Tiểu Liễu Nhi, đừng sợ.” Con ngựa màu nâu mở miệng nói, thanh âm này nghe vào giống như là của Kỳ Canh.

“Chắc là bọn ta bị biến thân sớm rồi, đây là bản thể của bọn ta. Bất quá như vậy cũng tốt, bọn ta sẽ dễ dàng đưa người đi hơn.”

Hai huynh đệ có thần giao cách cảm, Kỳ Thạc ngậm lấy Liễu Nghi Sinh còn đang ngốc lăng đưa lên lưng Kỳ Canh, sợ dọa y ngã xuống, Liễu Nghi Sinh gắt gao ôm lấy cổ đại mã, như là kỵ mã mà ngồi vào chỗ của mình.

Kỳ Thạc quay về phía cửa lao, phun ra một ngụm hàn khí, thoảng chốc cửa lao bằng sắt bị hàn khí đóng băng đến vô cùng yếu ớt, Kỳ Thạc dùng một cước đá vỡ phần cửa lao bị đóng băng kia, hai con ngựa lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, chở Liễu Nghi Sinh trên lưng chạy ra khỏi nhà lao.

Ngực tốt nghe thấy một tiếng vang thật lớn, giật mình tỉnh lại, thế nhưng cũng không thấy bất kì người nào trong nhà lao cả, chỉ có cánh cửa sắt bị phá hư mà thôi.

Đường phố vào lúc nửa đêm không có một bóng người, chỉ có một người điếm canh thấy hoa mắt, hình như hần thấy được hai con ngựa hùng tráng vừa mới vụt qua, nhưng tốc độ của bọn chúng quá nhanh, hần cũng thấy không rõ cho lắm, tưởng chính mình đang ngủ mơ, không để tâm mà tiếp tục gõ keng báo canh ba.

18. Chương 17: Nghi Thức Trưởng Thành

Tốc độ chạy của Kỳ Lân không thể nào so sánh với thiên lý mã tầm thường được, không mất bao lâu, ba người đã về tới Kỳ Lân Thôn. Liễu Mộ Ngôn bởi vì lo lắng cho bọn nhỏ mà cả đêm không ngủ, Kỳ Thiên Hữu cũng phải thức trắng đêm theo, thấy nhi tử công Tiểu Liễu Nhi trên lưng, một bên cảm tạ trời đất cuối cùng bọn chúng cũng đã trở về rồi, một bên mang theo vẻ mặt như đưa đám, quả nhiên bọn nhỏ đã biến thân sớm.

“Đến Kỳ Lân động, mang Tiểu Liễu Nhi theo cùng.” Liễu Mộ Ngôn bất chấp tức giận, cái dạng này của bọn nhỏ, phải cử hành nghi thức trước thời gian mới được.

Phụ tử Liễu Mộ Ngôn, phụ tử Kỳ gia một người hai thú tiến vào Kỳ Lân động đã được bày trí hoàn tất, vừa vào tới liền bắt đầu nghi thức, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Liễu Mộ Ngôn truyền đến: “Kỳ Thạc Kỳ Canh, đi vào trong trận pháp quỳ xuống, tộc trưởng xin dẫn theo Liễu Nghi Sinh ở một bên xem lễ.”

Bốn người không ai dám không nghe theo mệnh lệnh của Liễu Mộ Ngôn cả, mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, chỉ là Liễu Nghi Sinh vẫn ôm đầy bụng nghi vấn, y biết bây giờ không phải là thời điểm tốt để đặt câu hỏi, liền ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh Kỳ Thiên Hữu nhìn xem.

Chờ đến canh giờ, Liễu Mộ Ngôn đọc lên tế tự văn, thủy tinh đủ mọi màu sắc trong động giống như là đột nhiên có sự sống, hoà lẫn vào nhau, sinh ra hào quang 5 màu, bao phủ lấy hai kỳ lân đang đứng trong trận pháp, cảnh sắc đẹp đến mức như đang bước vào một thế giới khác.

Ánh sáng thủy tinh chiếu rọi lên thân thể, khung xương rắn chắc của hai con tuần mã, cơ thể cường tráng lại kiện mỹ phẳng phất như ẩn chứa năng lượng vô cùng vô tận khiến cho lòng người không khỏi hướng về đó.

Lúc đầu hai huynh đệ còn chưa cảm nhận được gì, Liễu Mộ Ngôn đọc kinh càng lúc càng nhanh, ánh sáng của thủy tinh cũng trở nên ngày càng cường liệt, dần dần hai huynh đệ cảm nhận được khí tức chậm rãi dâng lên tại vùng đan điền, giống như là muốn đột phá tứ chi bách hài, trong chốc lát thì ngưng kết, chốc lát khác lại phân tán.

Kỳ Thạc thân là Băng Kỳ Lân nên dần dần bốn phía xung quanh đều dâng lên hàn ý, trong nháy mắt những giọt nước tích tụ trên vách động liền ngưng tụ thành băng, kèm theo đó là tiếng rơi vỡ vụn xuống đất. Còn Kỳ Canh thân là Hỏa Kỳ Lân lại lập tức toả ra khí tức nóng rực hòa tan phần nước mới vừa được ngưng tụ thành băng kia.

Lần này nóng lạnh tương giao đến gần một canh giờ, khí tức của hai người chậm rãi ổn định lại, đồng thời từ từ thu vào bên trong sâu thẳm thân thể, thẳng đến khi hoàn toàn không thể hấp thu thêm được nữa, ánh sáng của thủy tinh mới chậm rãi mờ đi, cuối cùng khôi phục thành hình dạng bình thường vốn có.

“Liễu Nghi Sinh, chuyện hôm nay mà con nhìn thấy chính là bí mật lớn nhất trong tộc chúng ta. Chúng ta được gọi là Kỳ Lân, không phải chỉ là một cách xưng hô, mà là thượng cổ thần thú chân chính, chính mình có nguồn sức mạnh vô cùng, sẽ hóa thân thành Kỳ Lân.” Liễu Mộ Ngôn quay đầu nghiêm túc nói với Liễu Nghi Sinh còn đang ngốc lăng vì bị đả kích.

“Vậy con thì sao, sau khi con trưởng thành cũng sẽ biến thân thành như vậy phải không?” Y biết nơi y đang sinh sống được gọi là Kỳ Lân Thôn, cũng biết tộc nhân đều tự xưng là Kỳ Lân tộc, thế nhưng y vẫn cho rằng đây chỉ là một loại xưng hô mà thôi, cho tới bây giờ chưa từng nghĩ qua tộc nhân của mình chân chính là hậu đại của thượng cổ thần thú, sau khi trưởng thành sẽ biến thân thành loại hình dạng này. Thế nhưng cảnh tượng trước mắt lại khiến cho y phải tin tưởng, hai con đại mã thần thú này chính là Kỳ Thạc và Kỳ Canh, là người mà y đã chơi chung từ nhỏ đến lớn.

“Con và phụ thân đều là tế tự, tế tự là nhân loại bình thường, sẽ không biến thân thành Kỳ Lân.” Liễu Mộ Ngôn thấy Liễu Nghi Sinh chỉ giật mình đối với chân tướng đột nhiên xuất hiện này, cũng không thấy sự chán ghét hoặc là vô pháp tiếp thu cái chuyện thần kỳ kia mới thở phào nhẹ nhõm một cái.

Đối với Liễu Mộ Ngôn, theo bản năng y có chút cảm kỳ khi đề cập đến những vấn đề có liên quan đến thân thể với nhi tử, y biết tâm tư của mình đối với hài tử này cho tới bây giờ cũng không phải là dạng tình thuần gì cho cam, trước đây y đem nhi tử về không phải bởi vì yêu thích hoặc do có quan hệ máu mủ nên mới nuôi nấng, mà thuần túy chỉ bởi vì thân thể đặc thù của nó có thể giải quyết khổ cảnh con nối dõi trong tộc mà thôi.

Liễu Mộ Ngôn tự cho là bản thân mình có thể lãnh huyết lạnh lẽo, thế nhưng khi đối mặt với hài tử nhu thuận do chính tay mình nuôi lớn hần không thể nào nói ra chân tướng mà bản thân đã thu nhận nó được.

Đến nỗi vẫn chưa nói cho y biết mình là nhân loại không đồng dạng với huynh đệ Kỳ gia, cũng là bởi vì tâm tính thiếu niên chưa trưởng thành của Liễu Nghi Sinh, y không thể mạo hiểm nói ra bí mật của tộc nhân được.

Kỳ Lân Thôn cũng có truyền thống thu dưỡng hài tử nhân loại, nhưng phía trước có rất ít hài tử nhân loại biết mình là dị tộc, bởi vì phần lớn tập tính sinh hoạt của Kỳ Lân không có bao nhiêu khác biệt với nhân loại, chưa chắc cả đời bọn họ sẽ có cơ hội được nhìn thấy Kỳ Lân biến thân, cho nên chuyện có biết được chủng tộc hay không căn bản cũng không phải chuyện tình đau khổ gì.

Nhưng Liễu Nghi Sinh lại không giống như vậy, nó là người thừa kế của y, hi vọng của y, sứ mạng của y.

“Tiểu Liễu Nhi, hai người không biến thân cũng không sao cả, địa vị so với thần thú chúng ta còn cao hơn nữa là, con xem phụ thân con kìa, Kỳ bá bá thân là tộc trưởng cũng bị y vừa đánh vừa chửi đầy thôi...” Tộc trưởng đại nhân nói lung tung không ngừng, bị ánh mắt chứa đao của Liễu Mộ Ngôn phóng tới với hàm ý người chớ có lên tiếng.

“Hiện tại phụ thân muốn dạy con hoàn thành nghi thức biến thân cho tộc nhân, con có thể làm được hay không?” Liễu Mộ Ngôn hỏi.

Liễu Nghi Sinh suy nghĩ một chút, ánh mắt kiên định, gật đầu. Tuy rằng y mới biết được bí mật của tộc nhân, thế nhưng trong lòng y cũng không sợ hai gia hỏa đại mã cao to kia. Bọn họ là bạn tốt của y, Kỳ Thạc còn là đối tượng y cảm mến, bọn họ thân là thần thú biết sẽ biến thân thái độ còn rất bình thường, bản thân lại vừa mới nhìn qua nghi thức cực kỳ thần bí không cách nào tưởng tượng nổi, như vậy bản thân mình còn điều gì mà không thể tiếp nhận được nữa đây.

Làm người thừa kế của tế tự, đương nhiên phải gánh vác trọng trách hoàn thành nghi thức vì bọn họ rồi.

“Thấy chỗ hai thùng nước kia không?” Liễu Mộ Ngôn chỉ chỉ về một hướng, “Đó là nước suối thánh, có thể hỗ trợ bọn chúng thu hồi lực lượng. Con dùng nước này giúp bọn họ tắm rửa từ đầu tới đuôi, đặc biệt là phân thân, nhất định phải làm cho mỗi một phân đều được thấm nước, như vậy mới có thể biến trở về hình người, được chứ?”

“Vâng, thỉnh phụ thân yên tâm.” Liễu Nghi Sinh âm thầm nắm tay, tuy rằng trong lòng còn có chút thấp thỏm. Nhất định y sẽ không cô phụ kỳ vọng của phụ thân đâu.

Sau khi Liễu Mộ Ngôn giao phó xong một ít sự tình cần phải chú ý, hướng về phía Kỳ Thiên Hữu liếc mắt một cái, hai người liền ra khỏi Kỳ Lâm động, nhường nơi này lại cho ba người trẻ tuổi.

“Thì ra các người sẽ biến thành cái dạng này a, cũng không chịu nói cho ta biết sớm hơn một chút, thiếu chút nữa dọa chết ta rồi.” Liễu Mộ Ngôn vừa đi khỏi, Liễu Nghi Sinh liền được thả lỏng, cúi người xuống hỏi hai huynh đệ vẫn còn đang quỳ bên cạnh trận pháp.

Hai huynh đệ nhìn y, ánh mắt phức tạp. Lúc này Liễu Nghi Sinh mới nhớ tới, trong toàn bộ quá trình thực hiện nghi thức bọn họ không thể nói chuyện, võ xuống đầu của mình thậm chí quả nhiên chính mình không có đầu óc.

“Ặc... Xin lỗi đã quên hiện tại các người không thể nói chuyện, các người yên tâm, kỹ thuật của ta cũng khá lắm đó, nhất định một hồi sẽ cho các người biến thân thoải mái thoải mái.” Đã tiếp nhận hình thức của hai người, Liễu Nghi Sinh thấy hai huynh đệ thân là hai đầu đại mã cũng thật đáng yêu nha. Vừa mới nãy cười Kỳ Canh trở về, tốc độ kia quả thực rất tuyệt, nhưng lúc đó chính mình lại không có tâm tư để đi hảo hảo cảm nhận, sau này phải kêu bọn họ cho mình cười vài lần nữa mới được.

“Lại nói tiếp, phụ thân cũng đã từng làm loại chuyện này cho nhiều giống đực như vậy rồi sao? Nhớ tới liền thấy chuyện này có chút bất khả tư nghị nha...”

Hai huynh đệ nghe thấy đều muốn học máu, cái loại chuyện này, có cần phải nói ái muội như vậy hay không!

“Bất quá là trách nhiệm đi, phụ thân đã từng nói, đừng coi các người là người, liền có thể thanh tâm quả dục mà hoàn thành nhiệm vụ.”

Này này, cái gì gọi là đừng coi bọn họ là người, lời này nghe vào một chút cũng không khiến cho người khác hài lòng thoải mái có được hay không a!

Liễu Nghi Sinh thấy thần sắc của hai huynh đệ thay đổi bất ngờ, nhưng miệng lại không thể nói, tiếp tục thỏa mãn mà lâm bầm một mình, rất nhanh đã đến thời điểm biến thân, y a một tiếng, đi vào trận pháp, dùng linh phần mà Mộ Ngôn để lại vẩy lên đỉnh đầu của hai huynh đệ, sau đó lui ra ngoài.

Phân biệt mức nước suối thánh đã chuẩn bị tốt ở một bên ra, bắt đầu đổ lên từ phần đầu của hai kỳ lân. Kỳ Thạc và Kỳ Canh bị nước suối mát lạnh gội lên khiến cho giật mình một trận, nước lướt qua chỗ nào thì năng lượng chỗ đó chậm rãi bình tĩnh trở lại, không giống với mới nãy mãnh liệt chạy loạn như vậy.

“Các người so với bất luận con ngựa nào mà ta đã từng cưỡi qua đều đẹp hơn nhiều lắm, ta rất thích.” Sau khi Liễu Nghi Sinh đã thấm ướt hai người đến không sai biệt lắm, chỉ còn lại có một bộ vị mấu chốt nhất, y ngồi xổm người xuống, dùng khăn thấm đủ nước, nhiệm vụ cuối cùng của y chính là giúp cho hùng căn của bọn họ thấm ướt nước suốt, sau đó bọn họ có thể khôi phục hình người, từ nay về sau tự do không chế trình độ và thời gian biến thân rồi.

Tuy rằng trong lòng không ngừng nhắc đi nhắc lại bọn họ đều là ngựa, nhìn thấy cái chỗ đó của ngựa thì có gì để mà thẹn thùng chứ, phụ thân cũng từng đề cập qua đây chỉ là trách nhiệm mà thôi, thế nhưng dù sao Kỳ Thạc và Kỳ Canh cũng là bạn mình chơi cùng từ nhỏ đến lớn, hiện tại đường hoàng xem hạ thể bọn họ như vậy, luôn luôn khiến cho y cảm thấy có chút lúng túng.

Liễu Nghi Sinh thấy trong Kỳ Lâm động so với khi nãy còn nóng hơn, nóng đến mức khí huyết của y dâng lên, mặt cũng trở nên đỏ rần. Bàn tay run run cầm theo hai miếng khăn bao lấy hai phần thân trắng kiện lớn chừng cánh tay của trẻ con, ở mặt trên còn nổi lên gân xanh, nhẹ nhàng nắm lấy phần thân để đảm bảo mỗi một phần đều được thấm nước, ngay cả túi túi cũng không thể bỏ qua.

Hình dạng cùng nhan sắc bên ngoài phần thân của Kỳ Thạc và Kỳ Canh nhìn qua cũng không có gì khác nhau, thế nhưng lúc sờ vào thì cảm giác khác nhau nhiều lắm. Dương vật của Bồng Kỳ Lâm Kỳ Thạc khi sờ lên có một cổ cảm giác mát lạnh chui vào lòng bàn tay, mà Hỏa Kỳ Lâm Kỳ Canh, thì lại khiến cả bàn tay nóng cháy, nếu không phải nhờ cách nhau bởi một lớp vải, Liễu Nghi Sinh cũng không biết chính mình có dám lấy tay chạm vào chỗ đó của bọn họ hay không nữa.

Kỳ quái, tại sao y lại phải chạm vào phần thân của hai con ngựa vậy kia? Chà lau qua không phải là được rồi sao. Y cắn môi rồi lại tự nói với lòng mình rằng đây là hai con ngựa, không phải là bạn tốt của y, ra tay càng thêm dùng sức hơn, khiến cho da đầu của hai huynh đệ đều run lên.

Bất kỳ động vật nào vào thời điểm động dục, phần thân đều sẽ thập phần nhạy cảm, bọn họ vừa mới biến thân còn chưa có khả năng khống chế tốt thân thể của chính mình, lại bị bàn tay nhỏ bé của Tiểu Liễu Nhi sờ động sờ tây, chỉ cảm thấy hạ thân vừa trướng vừa đau, cái tay nhỏ bé kia cứ như là có ma lực vậy, cho dù là cách một lớp khăn ướt đầm nhưng vẫn cảm nhận được rõ ràng, hai huynh đệ thống khổ gầm nhẹ một tiếng, ban đầu là một cảm giác ấm áp dưới thân, sau đó lan tràn khắp tất cả các mạch máu trong cơ thể. Cuối cùng thì cái cực hình này cũng kết thúc rồi, hai huynh đệ khắp đầu đầy mồ hôi khôi phục về hình người, hai nam nhân cường tráng trần trụi như nhộng, chỉ là so với trước khi biến thân, phần thân của hai người vênh lên thật cao mà thôi.

Thấy bọn họ đã khôi phục về hình người, lúc này Liễu Nghi Sinh mới thở phào nhẹ nhõm một cái thật mạnh. Ném y phục mà Liễu Mộ Ngôn đã chuẩn bị từ trước về phía hai người bọn họ, khẩu khí kiêu căng nói: “Nhanh mặc xiêm y vào đi, định khoe khoang cơ thể với ta tới bao giờ đây?”

Hai huynh đệ ngồi dưới đất khóc không ra nước mắt liếc nhìn nhau, này, này không đúng a! Rõ ràng phụ thân bọn họ đã nói vào thời điểm biến thân, chỉ cần thấm ướt toàn thân bằng khăn lông là bọn họ đã có thể biến trở về nhà, sẽ không có bất luận địa phương kỳ quái nào cả. Cho nên đến tột cùng là tại sao Tiểu Liễu Nhi vừa sờ vừa xoa chỗ kia của bọn họ, đã làm hại bọn họ hiện tại khó chịu muốn chết đây! Mà khổ nhất là, bọn họ vẫn không thể nói ra bất kỳ một câu oán giận nào cả, hai huynh đệ đáng thương vì nhiều năm qua đã đùa giỡn Tiểu Liễu Nhi không ít lần nên hiện tại chỉ có thể cố nén cảm giác kỳ quái mà mặc xiêm y vào, cũng may cả đời chỉ có một nghi thức biến thân, nếu lại nhiều thêm vài lần nữa thì chính là muốn mạng của bọn họ a!

19. Chương 18: Nói Chuyện Cười Gả

Hữu kinh vô hiểm trải qua nghi thức trưởng thành, phảng phất như cuộc sống lại trở về với quỹ đạo trước đây, chỉ là ba người bọn họ càng thêm bận rộn hơn, thường ngày thời gian để ở cùng một chỗ sẽ không còn được nhiều như khi còn bé nữa. Đặc biệt là Liễu Nghi Sinh, chẳng biết tại sao Liễu Mộ Ngôn lại nghĩ là do y ham chơi thiếu chút nữa đã tạo nên đại họa cho hai huynh đệ Kỳ gia, nếu như không phải bọn họ chạy

về đúng lúc, đến lúc đó bị tính hiếu kỳ của nhân loại quấy rầy, dĩ nhiên là hậu quả sẽ không thể nào tưởng tượng nổi.

Liễu Nghi Sinh cảm thấy rất ủy khuất, lại không dám nói là do mình hăng hái hành hiệp trượng nghĩa, tưởng tượng đến chuyện nếu như y thực sự nói thẳng ra việc mình đã ra tay nghĩa hiệp, sẽ không tránh được chuyện bị Liễu Mộ Ngôn mắng cho một trận, ngược lại là trực tiếp chịu phạt. Phụ thân đóng cửa lại không cho phép đi ra ngoài bất y phải chép phạt mỗi ngày, chỉnh lý được thư, mỗi ngày trôi qua đều nhàm chán đến cực điểm.

Nhưng cuộc sống nhàm chán này cũng có vài chuyện thú vị, đó chính là, Kỳ Thạc sẽ thừa lúc Liễu Mộ Ngôn không có nhà, đứng trước cửa sổ gọi y, Liễu Nghi Sinh không thể ra ngoài, chỉ có thể cách song cửa sổ nói lời ân ái, như vậy lại có một phen tiểu tư vị gãi không đúng chỗ ngứa.

“Tiểu Liễu Nhi, ca dự định trong vòng mấy ngày nay sẽ nói chuyện hỏi cưới với phụ thân ta, sau này người sẽ là người của ca, hẳn là tể tự đại nhân sẽ không thể phạt không cho phép người ra khỏi cửa nữa đi?” Nhìn thấy Liễu Nghi Sinh cực kỳ yêu thích tự do lại ngày ngày bị giam ở trong nhà, cả người yếu xìu, hẳn cũng đau lòng nguy rồi.

“Ta...” Liễu Nghi Sinh có chút do dự, gần đây Liễu Mộ Ngôn tâm tình bất định, căn bản là y không có đủ can đảm để nói cái loại chuyện này với người.

“Có phải là người sợ hình thù của ca, cho nên mới không muốn gả cho ta.” Kỳ Thạc thấy y lộ vẻ mặt khó xử, tưởng y muốn đổi ý, sốt ruột cam đoan: “Ca đảm bảo, nếu người không đồng ý, ca cũng sẽ không biến thân dọa đến người.”

“Ai lại sợ một con ngựa chứ!” Liễu Nghi Sinh tà nghệ liếc nhìn hắn, phong tình vạn chủng, Kỳ Thạc thấy như vậy quả thật rất muốn hôn lên miệng của y.

“Vậy người nói với tể tự đại nhân đi, ta cũng sẽ trở về nhà tìm cơ hội nói với phụ thân mình. Ta đã trưởng thành rồi, sau này cũng sẽ không làm đến phân nửa rồi lại phát đau đầu, nhất định có thể hảo hảo thỏa mãn Tiểu Liễu Nhi của ta.”

“Cái gì mà làm phân nửa...” Ngay từ đầu Liễu Nghi Sinh còn chưa kịp phản ứng, sau đó mới nhớ đến lần trước ở tiểu quan quán hạ thân của Kỳ Thạc bị đau đến mức lăn qua lộn lại, nhất thời mặt cũng đỏ cả lên, trừng hắn nói: “Không cho nói những lời như vậy, đừng nói giống như người ta thêm người thỏa mãn lắm chứ!”

Rõ ràng là y đang thẹn thùng, bộ dáng lại giả bộ không sao cả thật xinh đẹp đáng yêu, khiến tâm của Kỳ Thạc đều bị rung động, khẩn cầu y nhanh chóng nói với Liễu Mộ Ngôn, đây dựa nửa ngày, thẳng đến khi mặt trời đã ngã về phía tây, Liễu Mộ Ngôn cũng sắp trở về, cuối cùng Liễu Nghi Sinh mới chịu đáp ứng. Hắn kiểm chân hôn một lên trán của y, rồi mới lưu luyến không rời mà trở về nhà.

Trong lòng Kỳ Thạc vẫn luôn nghĩ tới chuyện phải mau chóng cưới Liễu Nghi Sinh về nhà, đương nhiên là phải báo một tiếng cho phụ thân nhà mình. Lúc hắn về đến nhà, Kỳ Canh vẫn còn đang sẵn bắn ở trong núi chưa có về tối, Kỳ Thạc cảm thấy thời cơ không sai, liền nói tới chuyện chung thân đại sự của mình với Kỳ Thiên Hữu.

“Cưới Tiểu Liễu Nhi? Phụ thân giờ bốn chân tán thành a!” Kỳ Thiên Hữu vui vẻ cười híp mắt, cuối cùng đứa con lớn cũng thông suốt rồi, cưới Tiểu Liễu Nhi vào nhà làm con dâu chính là một trong những nguyện vọng lớn lao nhất trong kiếp này mà Kỳ phụ thân luôn theo đuổi, trước đây hắn còn lo lắng nhi tử sẽ không chịu thông suốt, hiện tại xem ra lần này xác định là mình sẽ trở thành người một nhà với Mộ Ngôn rồi đây!

“Phụ thân à cho dù người có tán thành hay không thì đối với con cũng chẳng có ý nghĩa gì cả.” Kỳ Thạc liếc mắt thấy cái vẻ mặt giả nua hoa si đang cao hứng cười đến run rẩy hết cả người. Hắn cưới vợ, người làm cha chồng có cần phải cao hứng đến như vậy sao?

“Sao lại không có ý nghĩa! Dù gì thì phụ thân đường đường cũng là người đứng đầu một tộc, hơn nữa còn là phụ thân của con, con còn chưa có cưới vợ mà đã quên phụ thân thật quá bất hiếu đi!” Kỳ Thiên Hữu cảm thấy địa vị của mình trong gia đình lại trượt xuống một bậc nữa rồi.

“Dạ, như vậy phụ thân hãy làm chút chuyện có ý nghĩa, nói chuyện hỏi cưới với tể tự đại nhân đi.” Kỳ Thạc nhớ đến tình sự lần trước vừa mới nảy sinh đã chết non liền muốn thổ huyết.

“Vậy thì có cái gì khó khăn chứ! Làm ngay vào ngày mai đi, ngày mai dẫn theo đệ đệ của con cùng đi! Chúng ta nhiều người lực lượng đông đảo, nhất định Mộ Ngôn sẽ đáp ứng!” Trong lòng Kỳ Thiên Hữu tràn đầy kiêu ngạo, nhi tử đã trưởng thành, còn muốn thành thân sinh oa oa, như vậy cái người phụ thân như hắn đây cũng phải cố gắng nỗ lực lên mới được, không thôi còn mặt mũi nào mà đi so sánh với nhi tử nữa.

Hãy, nếu như Mộ Ngôn cũng giống với Tiểu Liễu Nhi chỉ cần dùng mấy khối bánh hoa quế liền có thể lừa đến, thật đúng là một chuyện tốt đẹp đến cỡ nào a!

Sau khi Kỳ Thạc thông báo xong, liền đến phiên Liễu Nghi Sinh bàn chuyện thành thân. Mấy ngày này y đã cố tìm không ít cơ hội, thế nhưng mỗi lần lời đến khoe miệng không biết tại sao khi đối mặt với gương mặt lạnh băng của phụ thân, liền nghẹn trở lại. Cuối cùng cũng có một ngày, Liễu Mộ Ngôn không nhịn được mà nói trước.

“Mấy ngày nay con có chuyện gì mà cứ muốn nói lại thôi? Có chuyện gì cần nói với phụ thân sao?” Liễu Mộ Ngôn phát hiện lần này sau khi nhi tử trở về đã có vài điểm bất đồng với trước đây, tuy rằng trước đây nhi tử cũng chưa từng nói quá nhiều với mình, nhưng lại không giống với hiện tại đều là về mặt muốn nói với mình chuyện gì đó, sau lại ập a ập ứng.

“Phụ thân, con...” Khuôn mặt non nớt của Liễu Nghi Sinh không tự chủ được liền đỏ lên, chuyện nói với phụ thân rằng mình không kịp chờ đợi mà muốn thành thân nghĩ sao thì cũng cảm thấy có chút khó xử, thế nhưng ngày ấy đã đáp ứng với Kỳ Thạc là sẽ nói rồi, mấy ngày nay mỗi ngày hắn đều thúc giục mình, còn nói nếu không nói được thì cứ để Kỳ bá bá đến nói. Y cũng không muốn cái loại chuyện này sẽ bị nhiều người nói đến nói đi, cho dù là rất ngượng ngùng cũng chỉ có thể lúng ta lúng túng nói thật với Liễu Mộ Ngôn: “Con và Kỳ Thạc, đã yêu mến lẫn nhau, ngày sau muốn được ở cùng chỗ, người đồng ý chứ?”

Liễu Mộ Ngôn ở trong mắt của Liễu Nghi Sinh chính là một người thoát tục không vướng bụi trần, người không có bầu bạn, một mình nuôi dưỡng y lớn khôn, giống như chưa bao giờ hiểu rõ và ham muốn tình yêu. Liễu Nghi Sinh vẫn còn chưa biết rõ rốt cuộc tình yêu là cái gì, thế nhưng y biết từ sau cái ngày ấy, phân lượng của Kỳ Thạc ở trong lòng mình ngày càng nặng hơn, không thấy được hắn sẽ nhớ, gặp được thì lại thấy ngọt ngào, loại cảm giác vui sướng ngọt ngào xen lẫn chút chua xót này chính là tư vị tốt đẹp nhất trong cuộc đời mà y đã từng được thưởng thức. Nhưng mà cái loại chuyện này muốn y nói với Liễu Mộ Ngôn thế nào đây? Xoắn xuyết lâu như vậy cuối cùng cũng đã nói ra được, Liễu Nghi Sinh thấp thỏm quan sát Liễu Mộ Ngôn, không biết người sẽ trả lời như thế nào.

“Con đã suy xét kỹ là Kỳ Thạc rồi sao?” Liễu Mộ Ngôn hỏi ra giống như là đã dự liệu được từ trước, giọng nói bình thản không mang theo chút kinh ngạc nào, ánh mắt nhìn nhi tử cũng không nổi lên gợn sóng. Hết thấy đều đã nằm trong lòng bàn tay của mình, xem ra chuyện ra ngoài dạo chơi này đã giúp hai đứa nhỏ nhận ra tình cảm dành cho nhau, chuyện này thật sự rất tốt.

“Dạ.” Liễu Nghi Sinh gật đầu.

“Phụ thân sẽ không phản đối con thích bất kỳ kẻ nào, chỉ là con đã lớn rồi, đã hiểu rõ tình yêu, biết mình với Kỳ Thạc là dị tộc cũng có thể tiếp thu hắn, phụ thân thật cao hứng.” Quả thực trong lòng Liễu Mộ Ngôn rất vui mừng, sự tình vẫn phát triển theo hướng mà mình hi vọng, cứ cái đà này, nhi tử sinh hạ ra hậu đại của Kỳ Lâm cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi.

“Phụ thân sẽ chờ tộc trưởng đến hỏi cưới, để các con mau chóng thành hôn.”

“Nhanh như vậy? Không phải con chỉ mới 16 thôi sao?” Liễu Nghi Sinh nóng nảy, thành thân sớm như vậy khiến y còn chưa kịp chuẩn bị sẵn sàng.

“Liễu Nhi ngốc, sở dĩ Kỳ Lâm sau 20 mới có thể thành thân là bởi vì sau khi bọn hắn biến thân mới có nhu cầu ***, chúng ta là nhân loại, đối với nhân loại năm 16 tuổi lấy vợ sinh con đều là chuyện rất bình thường.” Liễu Nghi Sinh vuốt đầu nhi tử, lại có chút ưu sầu, quá đơn thuần là chuyện tốt hay chuyện xấu đây?

“À, còn phụ thân thì sao? Đã thành hôn hay chưa?” Liễu Nghi Sinh hỏi ra câu kia liền biết là mình đã lỡ lời, sắc mặt Liễu Mộ Ngôn mới vừa rồi vẫn còn ôn hòa trong nháy mắt liền thay đổi, chỉ thấy hắn biến sắc,

thanh âm cũng trở nên lãnh đạm: “Không có, phụ thân có con là đủ rồi.”

Y che giấu tâm tình không vui, chuyển trọng tâm câu chuyện: “Hiện tại con đã biết bí mật trong tộc, tương lai phụ thân sẽ truyền vị trí tể tự lại cho con. Kỳ Lân là hậu duệ của thần thú, có sức mạnh khôn cùng, mà loại sức mạnh này nếu để cho người phạm có lòng tham biết tới thì sẽ tạo thành hậu họa khó lường, bởi vậy vô luận có phát sinh cái gì cũng không thể nói chuyện này cho những nhân loại khác trong thôn biết được. Chúng ta thân là người phạm lại có thể trở thành tể tự thủ hộ cho bộ tộc Kỳ Lân, đó là một niềm tự hào lớn lao, nhất định con phải nhớ kỹ sau này phải lấy sự hưng thịnh của toàn tộc làm chủ, không thể bướng bỉnh tùy hứng, làm ra chuyện mạo hiểm giống như lần trước được nữa, có hiểu hay không?”

Liễu Nghi Sinh nhu thuận gật đầu, tuy rằng y không quá hiểu rõ vì sao phụ thân lại nói sức mạnh khôn cùng đến tột cùng là cái gì vì sao lại khiến cho người phạm ham muốn, nhưng nghĩ đến chính mình là nhân loại mà lại có thể gánh vác sứ mệnh quan trọng như vậy, được toàn tộc tôn kính, đương nhiên là địa vị rất cao rồi. Y cũng không cảm thấy bởi vì mình là dị tộc mà có cái gì khác biệt, trái lại ở trong lòng mơ hồ dâng lên một loại đắc ý.

Chờ đến khi y thành thân rồi, nhất định phải làm thêm nhiều chuyện phụ giúp phụ thân, không để cho người khổ cực thêm nữa.

20. Chương 19: Huynh Đệ Bất Hòa (thượng)

Kỳ Thạc cùng Liễu Nghi Sinh đã tiến triển đến độ bàn chuyện cưới xin, Kỳ Canh lại hoàn toàn không biết gì cả, gần đây hắn cảm thấy có chút kỳ quái, bình thường không dám nhìn Liễu Nghi Sinh quá lâu, buổi tối lại cứ trần trọc lần qua lần lại, trong ngực một mảnh lửa nóng khiến hắn không ngủ được, luôn luôn nhớ tới xúc cảm ngày ấy ở trong sơn động được tay nhỏ bé của Liễu Nghi Sinh sờ vào hạ thể của mình, mỗi khi nhớ tới thì sự kích động trong lòng liền không ngừng lại được.

Kỳ lân và ngựa đực không khác nhau là bao, tính dục rất mạnh, trước khi trưởng thành thì rất ngây thơ, nhưng sau khi trưởng thành rồi liền vô sự tự thông, muốn biết cái gì, muốn làm cái gì đều nhất thanh nhị sở.

Dù Kỳ Canh có ngốc đến cỡ nào đi chăng nữa cũng cảm nhận được cảm giác của mình đối với Tiểu Liễu Nhi là đặc biệt, hắn bị y vuốt ve bộ phận giống đực liền tâm dương khó nhịn, biết rõ y chỉ là đang thực hiện trách nhiệm của tể tự, đối với mình và ca ca chưa chắc đã có ý tứ về phương diện kia, nhưng chính là hắn lại không khống chế được suy nghĩ của mình tưởng tượng ra bàn tay nhỏ bé kia không phải là đang tẩy rửa cho mình, mà là thật sự yêu thương bộ phận, vuốt ve cái vật tượng trưng nam tính của hắn, chân chính thờ phụng vật cường tráng của mình.

Kỳ thực cho dù không có chuyện Tiểu Liễu Nhi dẫn phát *** của mình, hắn cũng mờ hồ cảm giác được mình thích Tiểu Liễu Nhi, không thôi thì sao mỗi lần đều thích trêu chọc y, thích nhìn thấy nụ cười của y, bị y đánh còn vui vẻ không thôi, bản thân mình cũng không phải là trời sinh thích bị coi thường, nếu như không phải Tiểu Liễu Nhi, ai dám động vào hắn dù chỉ một chút, hắn không đánh người ta rưng rưng đầy đất mới là lạ đó. Chỉ là trước khi trưởng thành, còn chưa thông suốt, vẫn cứ ngây thơ mà thôi.

Nếu không, ngày mai đi nói với phụ thân, rằng mình muốn cưới Tiểu Liễu Nhi đi, đoán trước là sẽ không có khả năng phụ thân không tán thành đâu, không phải từ nhỏ đến lớn người đều ồn ào đòi bọn hắn cưới Tiểu Liễu Nhi về làm con dâu hay sao? Vậy cứ để cho hắn hiếm khi làm tròn bổn phận của đứa con trai hiếu thuận, thỏa mãn nguyện vọng của phụ thân đi. Ôm dự định ngọt ngào chờ đợi đến hừng đông, chưa bao giờ Kỳ Canh lại cảm thấy buổi tối dài như vậy, khiến cho hắn tâm dương khó nhịn, đứng ngồi không yên.

Sáng sớm sau khi Kỳ Canh rời giường, đã thấy Kỳ Thiên Hữu và Kỳ Thạc ngồi trong đại sảnh, như là đang nói chuyện gì đó.

“Nhi tử con tới thật đúng lúc, chúng ta sắp có hi sự!” Kỳ Thiên Hữu cười nhe răng híp mắt, cưới vợ nha, ôm tôn tử nha, còn có tiểu quái quái thông gia của hắn nha, trong nháy mắt nhân sinh liền trở nên tràn

ngập sắc màu sắc sỡ.

“Hi sự gì chứ?” Kỳ Canh ngồi xuống uống một hớp nước trà giảm bớt khô nóng cả đêm.

“Hôm nay phụ thân muốn đi sang nhà Mộ Ngôn xin cưới, Tiểu Liễu Nhi đã đáp ứng gả cho ca của người, trở thành người nhà của chúng ta, phụ thân biết tình cảm của các người rất tốt, từ nay về sau mỗi ngày người đều có thể gặp y có cao hứng không a!”

Loảng xoảng! Kỳ Thiên Hữu nói đến hưng phấn không thôi, mà vẻ mặt của Kỳ Canh lại xám như tro, bát trà trên tay rơi xuống mặt đất, vỡ thành vãi mảnh.

“Nhi tử con cao hứng đến mức ngay cả bát trà đều cầm không được a, thực sự là...”

Kỳ Thiên Hữu vẫn còn hồn nhiên chưa phát giác ra sự thất thường của tiểu nhi tử, ngược lại Kỳ Thạc lại nhìn ra vẻ mặt đẽ đẽ không quá tốt. Liên hỏi hần:

“Kỳ Canh người cảm thấy mất hứng khi ta cưới Tiểu Liễu Nhi sao?”

“Ta. . . Ta... Ta chỉ là cảm thấy quá bất ngờ thôi. Tiểu Liễu Nhi đã đáp ứng người rồi sao?” Kỳ Canh đã lớn đến như vậy hôm nay lại là lần đầu tiên có vẻ mặt yếu đuối đến cực điểm, một chút cũng không giống với cái tính tùy tiện cầu thả của hần, thời điểm thốt câu hỏi ra khỏi miệng đều run rẩy, trong lòng căng thẳng nghe thấy ca của mình nói:

“Đúng vậy, ta đang thương lượng với phụ thân sẽ đi hỏi cưới.”

Gần như Kỳ Canh đã không còn cách nào nhẫn nại cảm giác quặn đau dưới đáy lòng, trái tim giống như bị xé toạt ra không có cách nào chịu đựng nổi, mộng tưởng tốt đẹp vào đêm qua trong khoảnh khắc liền vỡ tan tành, ca ca của hần sẽ kết tóc se duyên với người mà hần yêu, mà hần mỗi ngày đều cùng chơi với bọn họ lại là người được biết cuối cùng, còn tất cả mọi chuyện đều trở thành vấn đề đã đóng thuyền.

Điều này làm sao để cho một thanh niên vừa mới minh bạch cõi lòng của mình tiếp thu đơn giản như vậy được? Kỳ Canh không nói nên lời, mang theo cặp mắt đỏ bừng đứng dậy, ngay cả một câu chào hỏi cũng không nói, đã vội phóng ra ngoài nhanh như gió.

“Nó bị gì vậy?” Kỳ Thiên Hữu khó hiểu sờ sờ đầu.

Nhìn ra phía cửa lớn, Kỳ Thạc cau mày lắc đầu, trong lòng gợn lên một ít cảm giác bất an.

“Phụ thân, để con đi ra xem nó thế nào.” Kỳ Thạc lo lắng vì tính tình cương liệt của đệ đệ, cho nên liền đuổi theo.

Bên ngoài gió lớn thổi mạnh, tâm tình của Kỳ Canh so với bị gió lớn thổi qua còn hỗn loạn bất kham hơn, đau đớn không ngớt. Hần điên cuồng chạy ra chỗ bình thường ba người vẫn tụ lại thành một nhóm nói chuyện phiếm cùng chơi đùa, hét lớn một tiếng, đám một quyền lên gốc cây trảng kiện cao to. Đại thụ lắc lư lắc lư, mà phần khớp xương nơi nắm tay đã bị máu nhiễm đỏ thành một mảnh.

Thế nhưng chút đau nhức về mặt thể xác ấy căn bản là không đáng nhắc tới so với nỗi thống khổ trong ngực, Kỳ Canh đỡ đại thụ khàn giọng gầm rú, giống như là muốn phát tiết toàn bộ sự không cam lòng của mình ra ngoài. Gió thổi qua khiến cành cây rung động vang lên thanh âm xào xạt, hòa với tiếng rống của hần, đúng là không khỏi khiến người khác cảm thấy bị thương theo.

Tại sao mới chỉ qua một đêm mà tất cả đã thay đổi? Tại sao hần vừa mới minh bạch tâm ý của mình, đúng lúc muốn đi tranh thủ hạnh phúc của mình, thì hai người thân mật nhất của hần đã nói đến chuyện cưới gả? Không phải hần và Kỳ Thạc mới vừa trưởng thành thôi sao, trước đây ba người bọn họ chưa từng tách ra không phải sao! Đến tột cùng là từ lúc nào mà bọn họ đã âm thầm hẹn ước sau lưng hần? Tại sao tới bây giờ mới chịu nói thật cho hần biết!

Loại cảm giác này có chút giống như bị người thân mật phản bội, lừa dối, giấu diếm. Hần biết là mình không có tư cách buộc tội Kỳ Thạc và Liễu Nghi Sinh đã phản bội hần, ai bảo hần là người hạ thủ trẻ nhất làm gì! Đáng đời mình hiện tại phải mở to mắt nhìn người mình thích trở thành chị dâu của mình, cùng thân ca ca của mình ***, sinh con cho ca, mà chính mình chỉ có thể mỗi ngày mang lòng đố kỵ quan sát hết thấy, nhưng mà cái gì cũng làm không được, cái gì cũng không thể nói!

Tại sao người tranh Tiểu Liễu Nhi với hắn lại là Kỳ Thạc chứ! Phàm là bất kỳ giống đực nào, hắn đều có thể ngẩng đầu ưỡn ngực chiến đấu với tên kia cho đến chết cũng muốn đoạt lại Tiểu Liễu Nhi, sẽ không chấp nhận chấp tay tặng tâm can bảo bối của mình cho người ta. Nhưng hết lần này tới lần khác người nọ lại chính là Kỳ Thạc ca ca sinh đôi của hắn, hắn vô pháp vì Tiểu Liễu Nhi mà khiến cho anh em tương tàn.

Không, hắn không cam lòng. Vì sao người Tiểu Liễu Nhi chọn lại là Kỳ Thạc mà không phải hắn? Rõ ràng ba người là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, hắn và Kỳ Thạc lớn lên giống nhau như đúc, cũng đều hết lòng thương yêu y. Hắn ngay cả cơ hội thổ lộ và theo đuổi cũng không có, liền bị đá văng ra, kết quả này đối với hắn mà nói là quá không công bằng, hắn tuyệt đối vô pháp tiếp thu.

Cho dù là thân ca ca của mình thì sao chứ! Không ai có tư cách cướp đi Tiểu Liễu Nhi một cách dễ dàng như vậy, ngay cả Kỳ Thạc cũng không được!

21. Chương 20: Huỳnh Đệ Bất Hòa (hạ)

“Kỳ Canh.” Kỳ Thạc nghe theo hướng thanh âm vọng lại mà chạy tới, chỉ thấy đệ đệ thống khổ đắm vào cây gào thét như dã thú bị thương.

“Ta không đồng ý người cưới Tiểu Liễu Nhi, không đồng ý!” Kỳ Canh nghe thấy thanh âm của Kỳ Thạc, vừa quay đầu lại, cả hai mắt đều trở nên đỏ ngầu, kích động quát Kỳ Thạc quát.

“Người không thể vào lúc ta hoàn toàn chưa biết chuyện gì, còn không kịp tham dự vào liên đoạt y đi! Ta muốn quyết đấu với người! Người mạnh hơn mới có tư cách ở bên cạnh Tiểu Liễu Nhi, mà không phải giống như người âm thầm làm mọi chuyện không nhận ra người ở sau lưng người khác!” Tâm tình của Kỳ Canh hết sức kích động, cho nên lời nói ra cũng rất khó nghe.

Kỳ Thạc bị lời của hắn đâm một nhát, cũng bị chọc điên lên. Cái gì kêu là không nhận ra người, hắn và Tiểu Liễu Nhi ước định chung thân từ lúc nào đã trở thành chuyện nhận không ra người rồi. Chỉ vì ba người cùng nhau lớn lên nên ngay cả chuyện cưới gả cũng muốn làm cùng nhau sao? Cảm tình vốn chính là chuyện giữa hai người, cho dù Kỳ Canh có là thân đệ đệ của hắn cũng không có quyền nghi ngờ hành vi của mình chứ?

“Quyết đấu thì có thể, thế nhưng người phải bảo đảm, nếu như ta thắng, chuyện hôm nay coi như chưa từng phát sinh qua, người không thể mơ ước Tiểu Liễu Nhi nữa, nếu không ngay cả huynh đệ cũng không cần làm!”

“Nếu như ta thắng, người phải cho ta cơ hội theo đuổi Tiểu Liễu Nhi một cách công bằng!”

Hai người đạt thành ăn ý, đều tự lùi về phía sau, chừa lại không gian biến thân, vận sức chờ phát động.

Trải qua nghi thức trưởng thành, hiện tại hai người đều có thể dễ dàng khống chế sự biến đổi giữa hình người và hình thú. Đương nhiên lúc đánh nhau kịch liệt sẽ theo bản năng mà lựa chọn hình thú. Một Băng Kỳ Lân màu đen cùng một Hỏa Kỳ Lân màu nâu ở quanh thân của mỗi con phân biệt dấy lên băng khí và hàn khí, hai luồng khí này va chạm với nhau trong không khí, phát ra thanh âm rạn nứt.

Kỳ Thạc cùng Kỳ Canh đều đấu đến mù quáng, lý trí cũng tiêu tan thành mây khói, lúc này bọn họ đã trở thành hai giống đực chỉ biết tranh đoạt bầu bạn, cho dù là đấu đến thương tích đầy mình, phong vân biến sắc, cũng vô pháp đình chỉ bọn họ chiến đấu.

Chờ đến khi hai người đều phủ phục ngã xuống đất vô lực đấu tiếp, bởi vì tinh lực bị hao tổn quá nhiều, năng lượng trong cơ thể đã không còn đủ để duy trì hình thú, hiện tại nằm dưới đất đâu còn là hai thanh niên tuấn mỹ nữa, khuôn mặt tuấn tú của Kỳ Thạc sưng như đầu heo, mà Kỳ Canh thì càng bết bát hơn, hai con mắt đều sưng đến không mở ra được, lại càng đừng nói tới máu mũi chảy xuống đầm đìa, sắc mặt muốn bao nhiêu đặc sắc liền có bấy nhiêu đặc sắc.

Mặt đều đã bị thương thành như vậy, liền có thể tưởng tượng được thân thể đạt tới tới cái mức độ nào. Thân thể cực kì đau đớn, cả hai đều tạm thời vô pháp nhúc nhích, chỉ có thể chờ tinh lực khôi phục một ít rồi giải quyết tiếp, chờ chờ, trời liền sụp bóng.

“Thật là giỏi, thân huynh đệ mà đánh thành như vậy thì các người cũng đã đủ anh hùng rồi.” Sắc trời dần tối, Kỳ Thạc và Kỳ Canh cũng không phát hiện có người tiếp cận, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của người này mang theo vài phần giễu cợt, không phải Liễu Mộ Ngôn thì còn có thể là ai?

“Tể tự đại nhân...”

Liễu Mộ Ngôn hừ lạnh một tiếng. Y hái thuốc cách đây không xa, đương nhiên sẽ thấy được Kỳ Thạc và Kỳ Canh đang dùng hình thức tranh đấu, y bình sinh hận nhất chính là tộc nhân tự chém giết lẫn nhau, đương nhiên sẽ không cho bọn họ sắc mặt tốt rồi. Liễu Mộ Ngôn cho hai người mỗi người một viên thuốc phụ trợ khôi phục sức lực của bọn họ rồi cả giận nói: “Nếu như các người uống thuốc xong rồi, hãy hảo hảo giải thích cho ta nghe xem tại sao huynh đệ lại tương tàn lẫn nhau, nháo đến chật vật như vậy, nếu như không có lý do chính đáng, ta không ngại giúp các người hoàn thành mộng tưởng chưa được trọn vẹn, tiễn các người đi một đoạn đường.”

Đương nhiên lời này là hấn nói lấy, thế nhưng do khẩu khí Liễu Mộ Ngôn nói ra có chút đáng sợ, huynh đệ Kỳ gia chịu đựng đau nhức không tự chủ được rung mình một cái. Khi thuốc tiến vào trong miệng, giúp cho bọn họ dần dần hồi phục chút khí lực, lúc này đổi thành Kỳ Canh chiếm tiên cơ trước, cướp lời đáp: “Tể tự đại nhân, con cũng thích Tiểu Liễu Nhi, cầu người đáp ứng gả Tiểu Liễu Nhi cho con, con sẽ không thua kém Kỳ Thạc!”

“Nực cười, chuyện này chỉ cần một mình người thích là được sao? Tiểu Liễu Nhi thích là ta, ta đúng là điên rồi nên vừa nãy mới đáp ứng quyết đấu với người!” Kỳ Thạc không cam lòng tỏ ra yếu kém. Luận tài ăn nói, căn bản Kỳ Canh không phải là đối thủ của Kỳ Thạc, hấn tức giận không chịu được nhưng cũng không biết phản bác thế nào, chỉ là nhìn vẻ mặt thanh cao của tể tự đại nhân dưới ánh trăng, đợi người đến định đoạt.

Liễu Mộ Ngôn liếc qua trạng huống thê thảm của hai huynh đệ, cười lạnh một tiếng: “Sao ta lại không biết Tiểu Liễu Nhi được hoan nghênh như vậy đâu, các người mới trưởng thành chưa được bao lâu liền đánh nhau vì nó. Bất quá Kỳ Canh người hời hợt người rồi, cho dù ta là phụ thân của nó, cũng vô pháp quyết định thay Tiểu Liễu Nhi. Hiện tại các người đã khôi phục khí lực, muốn đánh thì cứ tiếp tục đánh, đánh chết người rồi, có thể coi đó là phương pháp giải quyết tốt nhất.”

Liễu Mộ Ngôn thấy bọn nhỏ không còn đáng ngại, lưỡng trước chúng cũng không còn khí lực để đánh tiếp, thu thập giỏ thuốc, cũng không quay đầu lại nhìn hai huynh đệ còn đang nằm ở vùng hoang dã.

Kỳ Thạc và Kỳ Canh đều thở hổn hển, không nói gì.

Lệ khí dần biến mất, một chút lý trí đã trở về, thân thể đau đớn nhắc nhở bọn họ vừa rồi đã làm ra một loại sự tình điên cuồng đến mức nào. Hai người là thân sinh huynh đệ, từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng cãi nhau, biến đổi phương thành chật vật bất kham như vậy, lưỡng bại câu thương, ai cũng không chiếm được chỗ tốt.

Trong lòng Kỳ Canh so với Kỳ Thạc thì càng khó chịu hơn. Hấn phiền não khó chịu ôm lấy đầu, lời nói của tể tự đại nhân đối với hấn mà nói đơn giản là đang cảnh tỉnh, hấn và Kỳ Thạc ở chỗ này không niệm tình huynh đệ mà đấu đá, thế nhưng cho dù hấn đánh thắng thì làm sao? Tiểu Liễu Nhi sẽ bởi vì loại hành vi ngu xuẩn này của hấn mà cả đời cũng sẽ không đáp lại hấn đi.

Dù sao cũng là thân sinh huynh đệ của mình, mới vừa rồi lúc đánh nhau bị lệ khí đốt hồng đầu óc, hiện tại hai người nhìn thấy trên mặt trên người đối phương đều là vết thương do mình tạo ra, sao có thể ngay cả một chút cũng không động dung cho được? Tỉnh táo lại nhận ra mình có bao nhiêu đau nhức, thì trên người đối phương cũng sẽ có bấy nhiêu nhức mà thôi. Kỳ Canh có chút không được tự nhiên tự trách nói: “Kỳ Thạc, xin lỗi, không nên khiêu khích người như vậy. Nhưng ta...”

“Nhưng người cũng thích Tiểu Liễu Nhi, không cam lòng để y trở thành tẩu tử của người.” Kỳ Thạc nằm ở bên người đệ đệ, nhìn lên bầu trời đầy sao chậm rãi nói. Hấn thừa nhận trong chuyện này, quả thật mình cũng đã dùng một ít tâm cơ. Phòng bị tình địch là bản năng của giống đực, vô luận là hấn có bao nhiêu

động tâm với Tiểu Liễu Nhi, hay là quyết định cùng y thành thân, cũng chưa từng tiết lộ cho đệ đệ biết. Chính là hắn sớm đã có dự cảm nếu như Kỳ Canh biết được tâm ý của hắn, cũng sẽ không để hắn dễ dàng định ước chung thân với Tiểu Liễu Nhi như vậy, cho dù là không chắn ngang, cũng không khỏi tránh được trong lòng sẽ thấy không cam tâm.

Chỉ là không nghĩ tới hắn sẽ thống khổ đến mức này, cảm tình sâu sắc không thua gì mình.

“Tể tự đại nhân nói đúng, Tiểu Liễu Nhi đối với ta... Nếu hắn đã đáp ứng người, nhất định là đã trao tâm cho người, ta cường cầu như vậy, còn khiến người bị thương, ta thân là đệ đệ nhưng lại không có chừng mực.” Kỳ Canh cũng nằm xuống, gió lạnh thổi hiu hiu, nhìn trăng sáng trên đầu, bầu trời trong vắt phủ đầy sao sáng, dường như trái tim cũng được bình ổn xuống.

Chúng tinh phủ nguyệt (nhiều ngôi sao sáng vây quanh mặt trăng), chỉ có ánh trăng mới có thể quyết định đâu là ngôi sao cách mình gần nhất, sau đó cho nó tỏa ra sáng rực rỡ.

“Ta cũng không đúng, hắn là nên sớm nói cho người biết.”

Hai huynh đệ đã lâu chưa từng có thời khắc tâm sự đến an tĩnh như thế, nào là những chuyện lý thú phát sinh khi bọn họ còn bé, cho tới làm sao bản thân phát hiện mình thích Liễu Nghi Sinh, nói nói, con người rần rần như Kỳ Canh vậy mà lại chảy nước mắt. Hắn lau đi nước mắt, cười khổ nói:

“Là lần ở tiểu quan quán kia đi, ta thấy buổi sáng hôm đó các người có cái gì đó không đúng.”

“...” Kỳ Thạc không trả lời, cũng chẳng biết tại sao, có chút cảm giác hổ thẹn vì đã chiếm tiện nghi của đệ đệ ngốc.

“Sau này, ta sẽ tận lực khắc chế tình cảm của mình dành cho y, sau khi các người thành thân, ta liền dọn ra ngoài ở.”

“Người không cần...” Kỳ Thạc cả kinh ngồi dậy. Trong thôn của bọn họ nào có chuyện ca ca thành gia, đệ đệ lại bị đuổi ra ngoài chứ?

“Ca, ta sợ ta sẽ đổ kị đến mức vô pháp không chế bản thân.” Kỳ Canh nghĩ, cách bọn họ xa một chút, có thể coi đây là lời chúc phúc tốt nhất hắn có thể làm được rồi.

“Làm hại người hôm nay không thể đi hỏi cưới được, xin lỗi.”

“Không chỉ như thế, cả ngày nay chúng ta đều chưa có ăn cơm đó.” Đường như muốn hưởng ứng lời nói của Kỳ Thạc, bụng của hai người liền kêu lên một tiếng ùng ục.

Đành nhìn nhau cười, hai người đều thấy được tình cảm huynh đệ nồng đậm ở trong mắt của đối phương. Đáng tiếc Tiểu Liễu Nhi chỉ có một, mà cảm tình, vừa vụn lại không thể bị chia năm xẻ bảy.

22. Chương 21: Trăn Trở Của Tể Tự

Kỳ Thiên Hữu nhìn nhi tử lúc ra khỏi cửa thì ngọc thụ lâm phong đến khi trở về đã biến thành hai đầu heo cả người máu me đầm đìa, bị dọa tới mức ngốc ra, không nhìn được liền chạy tới hỏi thăm đã xảy ra chuyện gì. Hai huynh đệ cũng không còn khí lực để ý đến hắn, sau khi xử lý miệng vết thương xong liền đi nghỉ ngơi, tộc trưởng đại nhân đau lòng vì nhi tử nhưng lại chẳng biết nên làm như thế nào cho phải, chỉ có thể không tiếp tục ép hỏi bọn họ. Nhìn qua liền biết chính là vết thương do hai đứa nó tự đánh nhau mà ra, đến tốt cùng thì thân huynh đệ lại có thâm cừu đại hận gì đến mức phải đánh thành như vậy chứ? Nhưng hiện tại nhìn đến sắc mặt của bọn nhỏ, lại không giống như là rất căm hận đối phương.

Bởi vì lo lắng cho vết thương của nhi tử, nên Kỳ Thiên Hữu thừa dịp nhi tử đã ngủ say, mặc kệ đang là buổi tối liền chạy đến gõ cửa nhà Liễu Mộ Ngôn.

“Trẻ thế này rồi, có chuyện gì?” Liễu Mộ Ngôn đã đi ngủ, vội vã choàng áo khoác ra mở cửa, do bị đánh thức nên sắc mặt cực kém, vừa nhìn thấy là Kỳ Thiên Hữu, lại càng thêm tức điên lên: “Sao vậy, nhi tử của người đang chờ ta đến cứu mạng?”

Kỳ Thiên Hữu nhìn thấy hần quần áo xóc xếch dựa vào khung cửa, khuôn mặt xinh đẹp mang theo sắc mặt lạnh lùng, da thịt trắng nõn đứng dưới ánh trăng giống như là đang phát sáng, trong thoáng chốc không thể dời tầm mắt sang hướng khác, nhi tử gì gì đó đều bị quăng ra sau đầu, chỉ có thể không ngừng chảy nước miếng.

“Nói! Hơn nửa đêm đi đánh thức người khác đến tột cùng là muốn làm cái gì!” Mày kiếm của Liễu Mộ Ngôn nhướng lên, giơ chân lên đập một cước vào cái tên già mà không nên nét này.

“Á đau... Đừng đập, ta ta, ta tới là muốn hỏi xin người thuốc trị ngoại thương.” Sau khi bị đập cho một cái Kỳ Thiên Hữu mới khôi phục bình thường mà vừa ôm chân vừa rên đau nói, thế nhưng không đúng a, sao Mộ Ngôn lại biết chuyện hai tiểu tử thú kia đánh nhau? Hần vội vàng hỏi: “Người biết chuyện bọn nó đánh nhau sao?”

“Hừ.” Liễu Mộ Ngôn hừ lạnh một tiếng, như là hần không đáng để mình trả lời, trở vào nhà lấy ít thuốc ném vào trong ngực Kỳ Thiên Hữu rồi nói: “Bọn nó không sao cả, còn trẻ nên cơ thể tốt lắm, thoa chút được cao để qua ít ngày nữa liền khỏi thôi. Người rút đi.”

Liễu Mộ Ngôn đóng cửa lại không chút lưu tình, Kỳ Thiên sờ sờ cái mũi bị đập vào, cực kỳ buồn bực. Tại sao không ai thêm để cái người tộc trưởng như hần đây vào mắt vậy kìa, nói không để ý tới liền không để ý, nói đánh đuổi liền đánh đuổi, nhi tử cũng vậy, Mộ Ngôn cũng vậy, chỉ có Tiểu Liễu Nhi vừa tri kỷ lại nhu thuận, nhất định hần phải sớm ngày đi hỏi cưới Tiểu Liễu Nhi về nhà làm con dâu để mỗi ngày có thể chữa trị trái tim kỳ lân đã bị thương tổn sâu sắc của hần mới được!

Liễu Mộ Ngôn đứng bên trong bị phụ tử Kỳ gia khiến cho tâm phiền không ngớt, đã hoàn toàn không còn buồn ngủ nữa. Hai huynh đệ coi trọng cùng một người, loại chuyện này cho dù là ở nhân gian cũng là một chuyện không xong đến cỡ nào, hiện tại phát sinh trên người Tiểu Liễu Nhi, thật là khiến cho y đau đầu a.

Gả Liễu Nghi Sinh cho Kỳ Thạc, nói không chừng từ nay về sau cảm tình của hai huynh đệ sẽ trở nên phai nhạt, dường như Liễu Mộ Ngôn đã có thể tưởng tượng ra được kết cục hai huynh đệ cãi cọ mỗi ngày với nhau, đây cũng là tình cảnh y thập phần không muốn nhìn thấy nhất.

Mặc dù đa số thôn dân trong Kỳ Lân Thôn đều là hậu duệ của Kỳ Lân, thế nhưng giống của Kỳ Thiên Hữu, chính là huyết thống Kỳ Lân thuần túy nhất, có năng lực cường hãn nhất. Bằng Kỳ Lân Kỳ Thạc cùng Hỏa Kỳ Lân Kỳ Canh có thiên phú vô cùng tốt, qua một thời gian, nhất định sẽ trở thành người nổi bật, trong đó còn có một người có thể lên làm tộc trưởng, bảo vệ cuộc sống an bình của tộc nhân.

Thế mà, hiện tại lại xảy ra chuyện như vậy, tính tình Kỳ Canh rắn rỏi như vậy, mắt thấy Kỳ Thạc thành thân với Liễu Nghi Sinh, nếu như nó có thể lạnh nhạt tiếp thu, vẫn ở chung cùng hai người bọn chúng như từ trước tới nay, vậy thì nó đã không còn là Kỳ Canh nữa rồi.

Liễu Mộ Ngôn lo lắng Kỳ Canh sẽ rời khỏi Kỳ Lân Thôn, đây là chuyện Liễu Mộ Ngôn sợ hãi nhất, nó rời đi, chính mình sẽ không còn biện pháp nào có thể để nó sinh ra đời sau của Hỏa Kỳ Lân, thực sự Hỏa Kỳ Lân sẽ hoàn toàn tuyệt chủng ở trong tộc, khi đó, mình chính là tội nhân thiên cổ, căn bản không hề có tư cách làm đại tể tự của tộc nữa rồi.

Đột nhiên nội tâm Liễu Mộ Ngôn chấn động, nếu như Liễu Nghi Sinh có thể sinh con cho Kỳ Thạc, vì sao nó lại không thể sinh con cho Kỳ Canh luôn? Hai huynh đệ đều điên cuồng mê luyện nó, cho dù trước đây chưa từng có chuyện như vậy xảy ra, nhưng để duy trì sự sinh sôi nảy nở của chủng tộc vốn là mục đích chủ yếu Liễu Mộ Ngôn thu dưỡng Liễu Nghi Sinh còn gì.

Nếu như ba người bọn nó có thể ở cùng một chỗ, như vậy vấn đề hậu đại của Băng Kỳ Lân và Hỏa Kỳ Lân đã có cách để giải quyết rồi, trong đầu của y đã vạch ra được hơn phân nửa kế hoạch.

Liễu Mộ Ngôn càng nghĩ càng thấy chuyện này rất khả thi, từ nhỏ ba đứa chúng nó đã cùng nhau lớn lên, như vậy khẳng định chuyện tình cảm sẽ không thành vấn đề. Hiện tại chỉ thiếu một thời cơ thích hợp, để ba đứa thiết lập quan hệ, tốt nhất chính là cho bọn chúng gạo nấu thành cơm đi, đều đã như vậy, cho dù

bọn nó không muốn chấp nhận cũng phải chấp nhận. Đối với hắn mà nói, không còn kết quả nào tốt hơn chuyện này nữa.

Đã nói ngày kế tiếp sẽ đến hỏi cưới lại bị trì hoãn, Liễu Nghi Sinh nghĩ thầm không phải là Kỳ Thạc muốn hỏi hôn chứ? Trong lòng liền không vui, chạy đến Kỳ gia tìm hắn hỏi nguyên nhân, ai ngờ lại bị Kỳ Thiên Hữu ngăn cản không cho y gặp Kỳ Thạc.

“Tiểu Liễu Nhi, bá bá đã nói Kỳ Thạc đang có việc gấp rồi mà.” Kỳ Thiên Hữu chảy mồ hôi lạnh ròng ròng. Nhi tử đã dần dò, trước khi cái đầu heo của nó biến mất, nhất định không thể để cho Tiểu Liễu Nhi thấy được, đáng thương hắn chỉ có thể trở thành thần giữ cửa, bị con dâu không ngừng trừng mắt. Thật muốn chết quá đi, khí thế của Tiểu Liễu Nhi càng ngày càng giống với Mộ Ngôn, khi trừng mắt nhìn liền khiến cho đầu người khác tê dại, đầu gối cũng mềm nhũn ra.

“Gạt người! Con vừa mới đến trường học, Mã tiên sinh có nói đã mấy ngày rồi hắn không có tới đó. Nếu như hắn không muốn ở cùng một chỗ với con nữa, liền nói một tiếng là được rồi, hiện tại đang tính toán làm cái gì đây?” Quả nhiên Liễu Nghi Sinh đã tức giận đến đỏ bừng mặt, Kỳ bá bá bị làm sao vậy, cần gì phải nói mấy lời nhạt nhẽo thế này chứ, nếu như Kỳ Thạc thật sự không muốn gặp y nữa thì cứ nói thẳng ra đi, đã thân thiết nhiều năm như vậy, còn chuyện gì mà không thể mở miệng nói ra được chứ?

Kỳ thực trong mấy ngày nay, y đã suy nghĩ lung tung rất nhiều chuyện. Nếu như hai người chỉ là bằng hữu thân mật, vị bằng hữu kia có công việc bận rộn, bỏ quên mình thì đó là một chuyện thập phần bình thường, căn bản y cũng sẽ không đi suy đoán xem rốt cuộc đối phương đã xảy ra chuyện gì. Nhưng hiện tại bọn họ đã không còn là bằng hữu nữa, bọn họ đã hứa hẹn với nhau rằng về sau sẽ sống cùng một chỗ, hôn môi qua vô số lần, thậm chí, thậm chí còn thiếu chút nữa đã làm luôn cái chuyện đó rồi.

Cho dù đã bàn xong chuyện hỏi cưới, nhưng lại không thấy người đâu, cho dù là một người tự tin như Liễu Nghi Sinh cũng sẽ lo được lo mất, thậm chí đoán xem có phải Kỳ Thạc đã không còn muốn ở cùng một chỗ với mình nữa hay không, có phải là vì vậy nên hắn mới để Kỳ bá bá tìm cơ lừa mình như vậy?

Vừa nghĩ như thế, tâm tình tức giận bấy lâu đều chuyển thành có chút ủy khuất, ánh mắt đang trừng người khác đã có chút ướt át, như là cổ nén nước mắt không để cho nó rơi xuống.

“Ấy Tiểu Liễu Nhi bị cái gì vậy nha, Kỳ bá bá... Đành nói thật với con vậy!” Bộ dáng thiếu niên lã chã chực khóc đâm thẳng vào tim Kỳ Thiên Hữu khiến nó đau tan nát, lập tức không còn cái gì gọi là nguyên tắc, nhanh chóng gơ bốn chân lên đầu hàng.

“Không phải là Kỳ Thạc cố tình không đi tìm con, đợt trước, bởi vì một chút chuyện ngoài ý muốn, nên nó bị chút ngoại thương, đây không phải là sợ con sẽ lo lắng cho nên mới không nói cho con biết đấy thôi!”

“Cái gì? Bị thương? Con và phụ thân đều là đại phu sao lại không đưa hắn đến chữa bệnh? Không được con muốn đi nhìn hắn.” Liễu Nghi Sinh nghe thấy Kỳ Thạc bị thương, không ngừng hốt hoảng, không thêm để ý đến sự ngăn cản của Kỳ Thiên Hữu liền xông vào phòng của Kỳ Thạc.

23. Chương 22: Không Được Rời Đi (thịt Tra)

“Ặc... Tiểu Liễu Nhi...” Kỳ Thạc còn đang nằm một cách vô lực ở bên trong, vừa rồi đoạn đối thoại trong phòng khách hắn đều nghe được nhất thanh nhị sở, một bên cảm hận tại sao chính mình lại khiến cho Tiểu Liễu Nhi có suy nghĩ mình không muốn ở cùng một chỗ với y, một bên vừa hận gương mặt đầu heo của mình chỉ mới khôi phục được có 7 phần, mỗi lần soi gương đều cảm thấy vô cùng thê thảm, cho nên càng thêm không muốn để cho Tiểu Liễu Nhi thấy bộ dáng suy kiệt hiện tại của mình.

“Để ta xem một chút coi có sao không!” Liễu Nghi Sinh thấy hắn như vậy, trong lòng khó chịu gần chết, giống như những vết thương này đều đang nằm ở trên người mình vậy, đến tột cùng là ai ác độc đến mức

đánh Kỳ Thạc bị thương thành như vậy chứ?

Hầu như y thoa thuốc lên hết toàn bộ vết thương của hắn lại một lần nữa, sau khi xác định chúng thật sự chỉ là ngoại thương, Liễu Nghi Sinh mới có thể thả lỏng tâm tình một chút, y liếc Kỳ Thạc một cái rồi nói: “Sao người lại như vậy, bị thương mà không chịu nói cho ta biết, nào có ai có thể chăm sóc cho người tốt hơn ta được chứ?”

Quả nhiên là Kỳ Thạc chỉ dành tâm đắc ăn hoàng liên, có khổ mà không nói nên lời. Hắn cũng thập phần hoài nghi vết thương của chính mình lâu lành như vậy, tuyệt đối không thoát được quan hệ với tay nghề chữa thương quần quào của phụ thân.

“Thật là, rốt cuộc là ai đánh người thành như vậy?” Liễu Nghi Sinh vừa lẩm bẩm vừa bận rộn trên người hắn, có vết thương nằm ở sườn trong, vì để cho tiện băng bó nên y chỉ có thể khom lưng lướt qua thân trên của Kỳ Thạc, tay chân cẩn thận đến mức phần dây băng bị dư ra phải kết thành nơ con bướm mới cam tâm. Hương vị tươi mát của thiếu niên mơ hồ truyền đến, bởi vì leo lên leo xuống để băng bó bôi thuốc, có lúc y phục rộng thùng thình sẽ lắc qua lắc lại, vừa lúc ngay góc độ có thể nhìn đến thân thể phần nộn ở bên trong y phục, cần cổ trắng nõn cùng với tiểu đầu nhũ phần hồng. Kỳ Thạc phát thệ rằng hắn cũng chỉ là vô ý liếc qua mà thôi, nhưng chỉ với một cái liếc mắt này, hắn nhìn chằm chằm vào y nói không nên lời, miệng khô lưỡi khô, giọng nói như bị thiêu cháy mất, ngay cả hạ thân đều đã tưởng đau.

“Khụ... Chỉ là một lần ngoài ý muốn mà thôi, cụ thể khó mà nói rõ, bất quá cũng không quan trọng.”

Liễu Nghi Sinh đau lòng hắn, cũng không truy vấn, động tác trên tay càng thêm mềm nhẹ. Kỳ Thạc cố nén dục vọng xao động dưới nội tâm, hết sức căm giận tại sao Kỳ Canh lại đánh mình tới nỗi như vậy, hiện tại bảo bối Tiểu Liễu Nhi ghé vào trên người mà mình lại hữu tâm vô lực, ngoại trừ hạ thân tưởng đau sinh long hoạt hổ, những nơi khác của hắn đều đã bị băng bó thành cái dạng này thì sao mà động đậy gì được chứ!

“Sao mặt của người lại đỏ thành như vậy? Rất khó chịu sao?” Liễu Nghi Sinh ngẩng đầu nhìn thấy Kỳ Thạc không chỉ đỏ mặt, còn không chớp mắt nhìn chằm chằm vào ***g ngực của mình, lập tức đứng dậy, hiện tại mới ý thức được mình đã bị nhìn thấy hết, mặt y cũng trở nên đỏ bừng theo.

“Nhìn cái gì mà nhìn! Đã bị thương rồi còn không chịu đứng dậy!” Y vừa thẹn vừa giận, ánh mắt trừng người khác miễn bàn tới có bao nhiêu phong tình, mê hoặc Kỳ Thạc đến đầu váng mắt hoa.

“Người đẹp như vậy sao ta có thể không nhìn cho được? Lần trước còn từng liếm qua hôn qua, người không nhớ rõ sao?” Nam nhân thoáng cái tỉnh trùng thượng não, lời nói ra miệng cũng không cân nhắc, nhả nhả như Kỳ Thạc còn nói đến mức miệng đầy lời thô tục, khiến Liễu Nghi Sinh tức giận tới nỗi hận không thể vỗ vào miệng hắn một cái, nhưng vì nể tình hắn đang bị thương, nên đánh cũng không được, mà không đánh cũng không được, chỉ có thể tức giận nói: “Người còn cứ tiếp tục không đứng dậy như vậy nữa ta liền đi về.”

“Đừng, ca muốn người muốn đến mức cả người đều đau, nếu người đi rồi nó sẽ càng đau đến chết mất.” Để níu kéo người trong lòng lại, Kỳ Thạc ngay cả khổ nhục kể cũng đều dùng đến.

“Thực sự rất đau sao?” Quả nhiên Liễu Nghi Sinh đã bị dời lực chú ý, y mang theo vẻ mặt lo lắng nhìn Kỳ Thạc, thần sắc cũng nhu hòa hơn khi nãy.

“Tiểu Liễu Nhi hôn hôn ca, ca liền hết đau.”

Trước đây Liễu Nghi Sinh từng được hắn hôn qua, nên biết rõ tư vị môi lưỡi giao nhau có bao nhiêu tốt đẹp thoải mái, dường như tất cả phiền não và không thoải mái đều tiêu tan thành mây khói, có lẽ cho dù là không thể hết đau, có thể an ủi Kỳ Thạc đang bị thương một chút cũng được. Y xấu hổ thì xấu hổ, nhưng trong lòng vẫn mơ hồ chờ mong được nếm trải cảm giác tuyệt vời ấy lần thứ hai, không nhịn nổi xúc động trong lòng, Liễu Nghi Sinh đỏ mặt nói:

“Vậy người nhắm mắt lại, không được nhìn.”

Đôi môi mềm mại của thiếu niên dán lên môi mình, không chỉ vậy y còn chủ động hé miệng dâng đầu lưỡi thơm mềm lên, tim của Kỳ Thạc đã sắp tan chảy ra, kích động xâm nhập vào khoang miệng của y, đầu lưỡi tựa như có sinh mệnh liếm lộng qua những chỗ ngọt ngào, hôn đến mức đầu lưỡi của Liễu Nghi Sinh đều tê

dại, hấn còn chưa chịu buông tha cho y. Trao đổi nước bọt cho nhau, trong lòng hai người ngọt ngào đến chịu không nổi, dường như Kỳ Thạc thực sự đã quên mất vết thương đau nhức trên người, muốn giơ tay lên ôm lấy Tiểu Liễu Nhi hảo hảo hôn y, nhưng lại bị người khác chặt đứt.

“Khụ, không phải là phụ thân muốn quấy rầy các người. . . .” Kỳ Thiên Hữu cảm thấy hiện tại nếu như mình đi trên đường nhất định sẽ bị ngựa đá, không phải thực sự bất đắc dĩ, chắc chắn hấn sẽ không xuất hiện cản ngang cảnh hai tiểu tình nhân đang thân mật đâu.

Liễu Nghi Sinh thoáng nhảy dựng lên, bị Kỳ bá bá thấy hai người đang hôn môi khiến y xấu hổ không chịu nổi, y đã có dự định tìm một cái hố chui vào để không gặp bất kỳ ai luôn rồi.

“Phụ thân người chính là đang cản trở bọn con đây.” Kỳ Thạc thập phần muốn quát chết cái người phụ thân xui xẻo này.

“Không phải, tại vì có Tiểu Liễu Nhi ở đây, sẵn tiện phụ thân muốn nhờ nó sang xem vết thương của Kỳ Canh một chút thôi.”

“Kỳ Canh cũng bị thương?” Liễu Nghi Sinh liền khẩn trương, bất kỳ người nào trong hai huynh đệ bọn họ bị thương đều khiến y lo lắng, y quay đầu nói với Kỳ Thạc: “Trước để ta sang xem Kỳ Canh, sau đó lại tới tìm người.”

Kỳ Thạc há mồm muốn nói chút gì đó, cuối cùng vẫn là nuốt trở vào. Thôi kệ, nếu cứ để bọn họ đơn độc ở chung như thế này, cũng không có gì không tốt cả, sau này chưa chắc là sẽ còn cơ hội đâu.

“Phụ thân con đã nói bao nhiêu lần rồi, con không sao mà, người đừng có quản con làm gì!” Kỳ Canh chôn mình ở trong chăn, nghe thấy tiếng mở cửa liền thô bạo rống lên! Nhất định là đời trước hấn tạo nghiệp nhiều lắm nên đến đời này mới có được một người phụ thân như vậy, chỉ trong một canh giờ đã vào thăm hấn mười lần, làm hại hấn muốn ngủ cũng đều ngủ không được.

“Là ta, đến chữa thương cho người.” Tay Liễu Nghi Sinh vươn ra, xóc tấm chăn lên, lộ ra Kỳ Canh với vết thương nghiêm trọng không khác Kỳ Thạc là bao.

“Tiểu... Tiểu Liễu Nhi... Sao ngươi lại tới đây?” Kỳ Canh vừa nhìn thấy người đến là Liễu Nghi Sinh, hốt hốt hoảng hoảng đến mức cà lăm luôn.

“Ta không thể tới sao? Hai huynh đệ các người bị thương thành như vậy mà không người nào chịu nói cho ta biết, các người đau chết cũng đáng đời!” Không biết là tại sao, đối với Kỳ Thạc thì ôn nhu có thừa còn đến khi vừa nhìn thấy Kỳ Canh liền nhịn không được muốn thô bạo với hấn, đơn giản đó chính là do thói quen tạo thành đi.

“Nâng tay lên, bôi thuốc.” Liễu Nghi Sinh tháo băng vải trên người Kỳ Canh ra, lấy một phần băng gạc mới do Kỳ Thiên Hữu chuẩn bị sẵn tới, còn không ngừng nhắc đi nhắc lại: “Sao nhìn ngươi so với Kỳ Thạc còn muốn thảm hơn vậy, nếu để cho ta biết là ai khiến các người bị thương, nhất định ta sẽ trả lại cho tên đó gấp bội.”

Lúc này y đã lưu ý tới xiêm y của mình để nó không bị hở quá nhiều, để Kỳ Thạc thấy thì không sao, dù sao rất nhanh thì hai người sẽ thành hôn rồi, nếu để cho Kỳ Canh nhìn đến, không biết là sẽ có bao nhiêu lúng túng đây.

“Tiểu Liễu Nhi, người, có phải người muốn thành thân với Kỳ Thạc không?” Đối tượng mình động tâm dán vào người gần thế này, nhưng bọn họ lại cách nhau xa như vậy, tim của Kỳ Canh đau xót khó chịu, chỉ sợ chính mình sơ ý một chút sẽ mất mặt đến mức rơi nước mắt, bị Tiểu Liễu Nhi khinh thường thì biết làm sao đây.

“Người biết rồi?” Liễu Nghi Sinh thả chậm động tác trong tay lại, không để tâm nói: “Sau này ta sẽ là trưởng bối của người, nhìn xem người còn dám khi dễ ta nữa hay không.”

Kỳ Canh bởi vì thường xuyên đi săn thú, vóc người so với Kỳ Thạc còn có chút cường tráng hơn, làn da ngăm đen tràn đầy khí tức dương cương của giống đực, đột nhiên Liễu Nghi Sinh có chút choáng váng, tăng nhanh động tác trong tay băng bó hoàn tất vết thương trên người Kỳ Canh.

“Sau này ta sẽ không khi dễ người nữa, các người thành thân xong, ta liền rời khỏi làng này.” Kỳ Canh bị thương nói, như là trong lòng có một nỗi thống khổ to lớn không cách nào giải quyết, có chút không giống với ngày thường, không còn hơi sức nào để nháo ầm ĩ với y nữa.

“Tại sao phải đi? Không được đi!” Đôi mắt xinh đẹp của Liễu Nghi Sinh trừng to hung hãn nói. Không biết vì sao, khi y nghe Kỳ Canh nói mình phải đi, cư nhiên lại bắt đầu thấy khó chịu, mỗi ngày y đều muốn có thể cãi nhau với Kỳ Canh, nhưng cũng bởi vì coi hắn một người thân thiết, Kỳ bá bá nói đánh là thương mắng là yêu, nếu như Kỳ Canh đi rồi, từ nay về sau sẽ không có người cãi nhau với y nữa, cho dù y có thành thân cùng Kỳ Thạc thì cũng sẽ rất tịch mịch đó, cho nên y mới mặc kệ Kỳ Canh vì lí do gì mà phải rời đi, dù sao thì y không cho phép, tính cách của hắn tệ như vậy, đi ra bên ngoài cũng sẽ không có người thích hắn đâu.

“Người lại không chịu nói đạo lý. Nhất định phải cho ta một cái lý do rồi mới được đi.” Kỳ Canh nghĩ đến Tiểu Liễu Nhi không cho hắn đi là bởi vì luyến tiếc hắn, trong lòng thấy có chút an ủi, nhưng hắn biết thái độ giữ lại này cũng chỉ là đối với bằng hữu mà thôi, chờ sau khi y thực sự thành thân rồi, mỗi ngày đều có Kỳ Thạc bồi ở bên cạnh, liền sẽ không muốn mình nữa, không khỏi chán nản nói: “Dù sao thì người cũng đã có Kỳ Thạc rồi.”

“Sao giống nhau được!” Liễu Nghi Sinh cuống cuống lắc đầu, cũng không quản chính mình mới là người không nói đạo lý: “Kỳ Thạc là Kỳ Thạc, người là người. Ta và hắn thành thân, người cũng là bằng hữu của ta, đây là chuyện suốt đời sẽ không thay đổi. Nếu như người có chuyện cần phải hoàn thành, sau khi làm xong thì trở về là được rồi, cần gì phải nói rời đi chứ, người không cần Kỳ Thạc và Kỳ bá bá sao?”

Y mắng một cách hùng hồn, nhưng hai chữ bằng hữu cứ như một mũi kiếm nhọn đâm thẳng vào tim của hắn, máu chảy thành sông. Hết lần này tới lần khác Kỳ Canh vẫn không thể thổ lộ tình cảm của mình, Tiểu Liễu Nhi và Kỳ Thạc là lưỡng tình tương duyệt, đã không còn chỗ nào để mình chen chân vào nữa rồi, rõ ràng mình đã minh bạch phải rời khỏi phải buông tha, thế nhưng trong lòng chính là khổ sở không nói nên lời.

“Ta nói này hôm nay người bị làm sao vậy, thân thể bị thương rồi ảnh hưởng cả cái đầu cũng bị thương đến hồ đồ luôn hả? Nhất định phải về đó, biết chưa?”

Kỳ Canh cười khổ một tiếng, đến lúc đó một mình mình lén lút rời khỏi đây, tự mình từ từ chữa khỏi vết thương lòng này mới là kết cục thích hợp nhất dành cho hắn.

24. Chương 23: Mị Được Hung Mãnh

Sau khi vết thương của Kỳ Thạc lành lại, Kỳ Thiên Hữu liền chạy sang chỗ Liễu Mộ Ngôn hỏi cưới. Nói là hỏi cưới, nhưng trình tự lại không hề phức tạp như nhân loại, chỉ cần hai đứa nhỏ nguyện ý, gia trưởng sẽ bàn bạc chọn ra ngày thành thân, quyết định chi tiết, liền hoàn tất mọi chuyện.

“Mộ Ngôn, sau này, chúng ta sẽ là người một nhà rồi.” Kỳ Thiên vui đến quên trời đất, người một nhà a! Hắn cho dù nằm mơ cũng đều muốn trở thành người một nhà với Mộ Ngôn a!

“Không có gì khác biệt cả.” Liễu Mộ Ngôn phất tay tiễn khách, không bởi vì bản thân đã sắp kết thành thông gia mà cho Kỳ Thiên Hữu chút sắc mặt tốt nào cả.

Hôn lễ trong Kỳ Lâm Thôn là do tế tự chủ trì, phu phụ tân hôn sẽ kính trà cho trưởng bối, sau này chính là người một nhà có thể cùng sống chung một chỗ.

Vào ngày hôn lễ, người hưng phấn nhất phải kể tới Kỳ Thiên Hữu, chỉ thấy hắn đã mặc trang phục chỉnh tề, vẻ mặt tươi cười như hoa, bước đi cũng không ổn trọng, thậm chí còn có lần té ngã xuống đất, Kỳ Thạc thật ghét bỏ cái người phụ thân này, thế nhưng hôm nay lại là ngày vui, cho dù có ghét bỏ bao nhiêu đi chăng nữa cũng chỉ có thể làm như không thấy, chỉ cần Tiểu Liễu Nhi không cảm thấy quá mất mặt vì cái người cha chồng này mà không gả cho hắn là được rồi.

Liều Nghi Sinh một thân bạch y, nhìn qua không vướng bụi trần, gương mặt tinh xảo của y vừa đỏ bừng vừa xinh đẹp, như là một đóa hoa đào mới được hái xuống, Kỳ Thạc thấy vậy liền tâm dương khó nhịn, thầm nghĩ đêm nay đã có thể ôm được y, cùng y làm chuyện phu thê chân chính, đột nhiên bụng dưới liền ngứa ngáy, vội thu liễm đầu óc, để ngừa mình suy nghĩ quá nhiều.

Liều Mộ Ngôn cũng ăn mặc trang trọng, đồng dạng là trang phục tuyết trắng của tế tự, Tiểu Liều Nhi mặc vào chính là thanh tú động lòng người, nhưng đến tế tự đại nhân mặc vào lại thanh lãnh cấm dục.

Liều Mộ Ngôn nhìn nhi tử và Kỳ Thạc đang quỳ trước mặt hần, sắc mặt có chút phức tạp, nhưng hần lại không nói gì cả, chỉ là môi mỏng khẽ nhếch: “Kính trà.”

Kỳ Thạc nâng chung trà lên, nói: “Tế tự đại nhân mời dùng.”

Liều Nghi Sinh cũng học theo, quay sang kính trà cho Kỳ Thiên Hữu, nhu thuận nói: “Kỳ bá bá mời dùng trà.”

“Ừm.” Liều Mộ Ngôn nhấp một miếng mang tính tượng trưng.

“Đứa ngốc, sao vẫn gọi Kỳ bá bá vậy, đều đã là con dâu nhà ta rồi, phải gọi phụ thân chứ, ha ha ha!” Kỳ Thiên Hữu dùng một hơi uống hết trà do con dâu dâng lên, cười to sang sảng, tiếng cười trung khí mười phần, rung động đến mức khiến tim của Liều Nghi Sinh đều run lên.

“Phụ thân...” Liều Nghi Sinh trộm liếc nhìn Liều Mộ Ngôn, thấy người không có dị nghị gì, cũng liền nghe lời đổi giọng gọi, tuy rằng trong lòng nghĩ có một cha chồng như vậy, thật sự là có chút mất mặt a, đột nhiên y lại thấy đồng tình với Kỳ Thạc và Kỳ Canh.

“Còn có Kỳ Canh, Tiểu Liều Nhi cũng kính trà cho Kỳ Canh đi.” Liều Mộ Ngôn nhàn nhạt liếc nhìn thanh niên đang ngồi ở một bên, này giờ vẫn đang áp chế tâm tình của mình, quay sang nhắc nhở nhi tử.

“Tại sao, Kỳ Canh cũng không phải là trưởng bối...” Y nhỏ giọng oán trách một câu, nhưng lại không dám cãi lời Liều Mộ Ngôn, chỉ có thể lại rót thêm một ly nước trà đưa đến trước mặt Kỳ Canh, bĩu môi nói: “Ta cũng mời người, bắt quá người đừng có đắc ý nha.”

Hần và Kỳ Canh đã là hoan hỉ oan gia của nhau nhiều năm như vậy, dường như chọc phá cười nhạo nhau đã là một loại bản năng, ngay cả vào ngày vui kính trà cho tiểu thúc cũng không ngoại lệ. Y không biết là, lúc này đây tâm tình của Kỳ Canh căn bản là không hề buông lỏng, trái lại miệng đầy chua xót, tê tâm liệt phế.

Nhìn người yêu thành thân với ca ca của mình, cho dù là đã hạ quyết tâm phải rời khỏi, thậm chí là một đi không trở lại, nhưng đó cũng là một loại dằn vặt mình không cách nào khống chế nổi. Kể từ ngày hôm nay, cuộc đời này của hần đã không còn cơ hội được ôm lấy nam hài mà mình yêu thương từ nhỏ đến lớn, cũng không thể nào thân mật đùa giỡn vô tư như những ngày trước đây. Y sẽ *** với ca ca của mình, sinh hạ đời sau, mà mình thì phải lẻ loi thu thập hành lý, rời đi biệt xứ.

Kỳ Canh tự nói với mình rằng, nghìn vạn lần phải nhẫn nại, đừng để Tiểu Liều Nhi nhìn thấu tâm tình của mình. Thế nhưng bàn tay cầm tách trà không ngừng run rẩy đã bán đứng hần. Thật vất vả dùng một hơi uống sạch, hần hé ra một nụ cười khổ, giả bộ bình tĩnh nói: “Tiểu Liều Nhi sẽ trở thành chị dâu của ta, khiến ta nhìn tới mức đều kích động a.”

Liều Nghi Sinh cũng hiểu được phản ứng của Kỳ Canh có cái gì đó không bình thường, chẳng những hần mất hứng, hơn nữa giống như còn đang thừa nhận và đè nén một nỗi thống khổ to lớn nào đó, lúc này lại không quá tiện để hỏi xem rốt cuộc Kỳ Canh đang bị cái gì, y cũng chỉ có thể ngượng ngùng đứng dậy, quỳ trở lại bên cạnh Kỳ Thạc.

Vừa quỳ xuống, bỗng nhiên Liều Nghi Sinh cảm thấy đầu óc một trận choáng váng, trong hơi thở phảng phất có một cổ hương vị ngọt ngào như ẩn như hiện, quỳ không vững nữa, y liền ngẩng lên người của Kỳ Thạc.

“Tiểu Liều Nhi, xảy ra chuyện gì?” Kỳ Thạc kinh hãi, nâng y dậy, nhìn bộ dáng y đột nhiên sắp ngã xỉu đến nơi, trong lòng liền cảm thấy bất an.”Tiểu Liều Nhi!” Kỳ Canh cũng lo lắng chạy tới đỡ lấy một bên còn lại của y, vỗ vỗ vào mặt nhằm giúp y thanh tỉnh hơn một chút.

Thay đổi đột ngột, không còn sót lại chút không khí hài hòa và vui sướng của ban nãy, ba phụ tử Kỳ gia không hiểu nhìn Liễu Mộ Ngôn, không rõ rốt cuộc trong hồ lô của hắn đang bán loại thuốc gì.

“Nó không sao cả.” Liễu Mộ Ngôn thản nhiên nói, “Chỉ là nơi này có ẩn mị hương. Các người cũng dính rồi.”

Quả nhiên, không qua bao lâu sau, tiếp theo Liễu Nghi Sinh còn đang choáng váng, là Kỳ Canh và Kỳ Thạc đỡ y cũng không hiểu sao mà cả người cứ như nhũn ra, không đứng dậy nổi.

“Mộ Ngôn người đây là đang làm cái gì, kê đơn với bọn nhỏ sao?” Kỳ Thiên Hữu ngồi ở một bên muốn đứng lên, nhưng chân cũng đã mềm đến mức không nhúc nhích được, hắn bị thúc phát hiện không chỉ có nhi tử, ngay cả mình hình như cũng đã dính luôn rồi. Trách không được vừa rồi người được một mùi hương như có như không, hắn còn cảm thấy nó rất dễ ngủ, thì ra là vật *** độc!

“Đừng trừng ta, ta cũng chỉ muốn tốt cho bọn nhỏ thôi.” Dường như Liễu Mộ Ngôn chưa bao giờ bị Kỳ Thiên Hữu nhìn hầm hầm như vậy, y cúi đầu, ngữ khí kiên định nói: “Một lát nữa ba người các người sẽ khôi phục khí lực, ẩn mị hương đối với các người là vô dụng. Thế nhưng Tiểu Liễu Nhi là nhân loại, đây là độc chỉ ***, chỉ với một giống độc không có cách nào thỏa mãn nó được. Các người nếu như vẫn còn muốn mạng của nó, thì coi như hôm nay là ngày hai huynh đệ các người thành thân với Tiểu Liễu Nhi, sau khi *** qua vài lần, tự nhiên nó sẽ không còn gì đáng ngại nữa.”

Kỳ Thạc và Kỳ Canh nghe xong lời nói của hắn đều ngây ngẩn cả người, đây là tình huống gì vậy, thế mà tể tự đại nhân lại hạ *** được cho Tiểu Liễu Nhi, để hai huynh đệ bọn họ cùng *** với y?!

“Mộ Ngôn sao người có thể làm như vậy!” Kỳ Thiên Hữu thấy cách làm của người nọ rất không đúng, nhưng chân hắn lại mềm nhũn không nhúc nhích được, chỉ có thể rít gào với Liễu Mộ Ngôn.

“Ta làm thế nào còn đến lượt Kỳ Thiên Hữu người quản sao!” Dường như Liễu Mộ Ngôn đã thẹn quá hóa giận, kéo Kỳ Thiên Hữu từ trên ghế lên, tha một đường ra bên ngoài ném xuống đất, quay đầu khóa cửa lại, nói với hai huynh đệ còn chưa thể động dậy: “Độc của nó sắp bộc phát, sau khi các người khôi phục khí lực lập tức ẵm nó lên giường, không thôi nó sẽ bộc phát đến mức chảy máu đầy người. Sáng mai ta sẽ tới mở cửa cho các người.”

“Kỳ Thạc, làm sao bây giờ.” Kỳ Canh cảm thấy đúng là khí lực trong thân thể đang chậm rãi phục hồi như cũ, nhìn gương mặt nóng hồng của Liễu Nghi Sinh đang nằm trong lòng mình, đã nửa hôn mê còn không ngừng uốn éo người, nhìn qua liền biết đã khó chịu đến cực điểm, hắn bất an nhìn Kỳ Thạc hỏi.

Chỉ mới trước đây, hắn còn đang trầm ngâm bị thương trong chuyện sắp mất đi Tiểu Liễu Nhi, hiện tại bởi vì tể tự sắp đặt, dường như hắn đã có thể ôm người này vào lòng, nhưng hắn cũng biết, chỉ cần hắn ôm Tiểu Liễu Nhi, thì hai người đã không còn khả năng rời xa nhau nữa. Loại nghịch chuyển này không thua kém gì kinh hỉ từ trên trời rơi xuống, hắn có chút buồn, có chút vui, cảm giác chiếm lấy người nguyên bản thuộc về đại ca, khiến cho tâm trạng của hắn có chút thấp thỏm và bất an.

“Còn có thể làm sao nữa, đương nhiên là giúp Tiểu Liễu Nhi giải độc quan trọng hơn.” Kỳ Thạc cười khổ, chuyện gì so ra đều kém quan trọng hơn an nguy của người trong lòng, nếu như nhất định phải cần lực lượng của hai người mới có thể giải độc cho y, vậy hắn cũng chỉ có thể chia sẻ với Kỳ Canh mà thôi. Kỳ Lân cực kỳ trung thành với bầu bạn, qua đêm nay đệ đệ đã không còn khả năng ở cùng một chỗ với người khác nữa, dưới loại tình huống này ngoại trừ dẹp bỏ độc chiếm dục của mình sang một bên thì cũng không còn cách nào khác. Huống chi, tình cảm của Kỳ Canh dành cho Tiểu Liễu Nhi cũng không kém hơn mình là bao, nếu như số mệnh đã định trước rằng hai người bọn họ ai cũng không thể độc chiếm Tiểu Liễu Nhi, thì hắn vô pháp chống cự lại được.

25. Chương 24: Mị Thái Không Ngờ (tiền Hí)

Ba người lăn trên giường lớn hỗn độn, Liễu Nghi Sinh do trúng ẩn mị hương nên gần như đã đánh mất thần trí thanh tỉnh, trên người tựa như có thật nhiều bàn tay đang sờ tới sờ lui, sức nặng đang đè ở trên người

khiến y cảm nhận được sự kiên định cùng ấm áp cực kỳ. Cả người y khô nóng bất kham, da thịt vừa đau vừa ngứa, khó nhịn mà giãy dựa trên giường, phát ra thanh âm nức nở nỉ non, từng giọt mồ hôi lớn chùng hạt đậu chảy xuống dọc theo gò má.

“Hmm nóng quá... Cởi...” Y đã chịu không nổi cái cảm giác bị ràng buộc bởi y phục, cứ tiếp tục chịu nóng như thế này thì nhất định phía dưới của mình sẽ bị nướng chín. Yêu cầu này cực kỳ phù hợp với tâm ý của hai huynh đệ, sau khi lung tung xé rách y phục, thân thể ngây ngô xinh đẹp của thiếu niên liền hóa thành dục thú, không ngừng kích thích tầm mắt của hai huynh đệ.

Ngọc thể của người trong lòng nằm ngay đó, toàn thân cao thấp chỉ còn lại một cái tiết khố (quần lót). Làn da trắng nõn của y lộ ra màu hồng nhạt mị ý mười phần, nhìn qua liền biết cảm giác khi sờ vào có bao nhiêu tốt đẹp, chưa nói tới đầu nhũ nhỏ phần phần nộn nộn đã hơi cứng rắn, như là đang mê hoặc người khác hảo hảo sờ sờ nó.

Có thể là bởi vì cởi y phục ra, cho nên Liễu Nghi Sinh đã thoải mái hơn một chút, thanh âm rên rỉ nức nở cũng đã giảm đi một ít, y vừa nức nở vừa giãy dựa, hạ thân nhỏ ra vài giọt vừa ẩm vừa nóng, thậm chí có thể cảm nhận rõ ràng từng cổ từng cổ *** thủy đang chảy ra bên ngoài, y lại nhịn không được muốn vươn tay ra kéo tiết khố xuống, xong rồi sẽ chạm vào cái nơi nhạy cảm đang phát ra khô nóng kia, có thể khi chạm vào sẽ thoải mái hơn một chút, nhưng sao hai huynh đệ có khả năng nguyện ý để y tự mình sờ nơi đó chứ, Kỳ Canh duỗi tay ra cố định tay y lên đỉnh đầu, toàn bộ thân thể phần nộn hồng nhạt không có gì che đẩy bày ra trước cặp mắt của hai người.

“Buông, buông... . Muốn sờ phía dưới, ngứa lắm...” Liễu Nghi Sinh vặn vẹo đến không còn hình dáng, tay bị chế trụ khiến y không ngừng lo lắng. Phía dưới đã ướt thành một mảnh còn chưa được người khác vuốt ve, y muốn tự mình sờ sờ vào để giải ngứa cũng không được, chỉ có thể mở miệng nài nỉ, hi vọng người bên trên sẽ mở lòng từ bi, giúp y sờ sờ, nếu cọ cọ được nữa thì càng tốt, như vậy mới có thể giảm bớt cảm giác ngứa ngáy xấu hổ kia.

Hai huynh đệ kích động đến sắp phun máu mũi, thở dốc ồ ồ chịu không nổi, hùng căn phản ứng kịch liệt, dục hỏa trong ngực càng thêm tán loạn, hận không thể ăn luôn y vào bụng, không ngừng liếm tới liếm lui trên thân thể của y, đầu lưỡi vừa thô vừa nóng, liếm đến mức Liễu Nghi Sinh vừa thoải mái lại vừa khó chịu, chợt y có cảm giác chính mình sắp bị liếm tan ra luôn rồi. Thế nhưng hình như hai huynh đệ xấu xa đã thông đồng với nhau cố ý không chiếu cố đầu nhũ đang ngứa ngáy của y, cũng không có hôn qua cái miệng nhỏ nhắn đang tịch tịch đến khó nhịn của mình.

“Hmm... . Ta muốn hôn hôn, đầu nhũ cũng muốn hôn hôn...” Địa phương cực kỳ khát vọng lại bị quên lãng như vậy, Liễu Nghi Sinh thấy rất không vui, đầu nhũ trưởng đau như là gấp đến mức chờ người khác đến thương yêu và liếm mát, dường như nó đang mong chờ được một khoang miệng ướt át nóng bỏng ngậm lấy, cái miệng nhỏ nhắn ở phía trên cũng khát vọng ai đó có thể tiến tới hôn hôn nó, dây dưa cùng với đầu lưỡi của y, liếm qua khoang miệng mềm mại nhạy cảm của y, rót nước bọt vào giúp y hảo hảo giải khát.

Đầu óc Kỳ Canh nổ tung, tâm can bảo bối ở trong lòng mình giãy dựa phát lãng đã khiến mình chịu không nổi rồi, huống chi hiện tại Tiểu Liễu Nhi còn chủ động dâng cặp môi thơm lên, hần tiến lên cắn mạnh vào cái miệng nhỏ nhắn mà hần chưa bao giờ có cơ hội môi lưỡi giao triền kia, còn chưa kịp thưởng thức xem môi của y có bao nhiêu phần nộn, đã bị y chủ động mở khoang miệng ra hấp dẫn, đầu lưỡi không chút khách khí duỗi theo đầu lưỡi của người trong lòng, liếm mát vào toàn bộ hương vị ngọt ngào trong miệng của y, khiến cho Liễu Nghi Sinh phát ra thanh âm ưm ưm thật dễ nghe, nước bọt cũng nhịn không được mà mãnh liệt chảy xuống khoe miệng, nhưng dù đã như vậy hần cũng không chịu buông tha cho y.

Đệ đệ đã chiếm lấy môi lưỡi của bảo bối, Kỳ Thạc chỉ có thể thỏa mãn tiểu anh đào đang đói khát của y, há mồm ngậm lấy một viên, cũng không quản tiểu đầu nhũ phần nộn đang bị giày vò đến chịu không nổi, vừa liếm vừa cắn, ra sức mát mẻ.

“Hmm...” Vẫn còn đang bị hôn, bỗng nhiên đầu nhũ của Liễu Nghi Sinh tê rần, tiếp đó lại dâng lên cảm giác ngứa ngáy, như là đang bị người khác liếm, gì vậy? Là ai đang hôn y? Còn người đang liếm lấy đầu nhũ của y là ai?

Tác dụng của ả mị hương khiến y vô pháp tự hỏi, đầu nhũ lại bị liếm đến thoải mái như vậy, đầu lưỡi kia đáng ghét đến cực điểm, một lát thì cuốn lấy đầu nhũ của y, một lát lại ngậm đầu nhũ vào trong miệng

hung hăng gặm cắn, phẳng phất như bên trong có gì đó ăn ngon lắm, mút đến mức y vừa đau vừa ngứa. Dù vậy nhưng vẫn làm y thích đến chịu không nổi, đầu nhũ truyền tới từng đợt đau đón trộn lẫn với khoái cảm mãnh liệt, khiến y nhận không được nâng cao thân thể nghiêng hợp với cái đầu lưỡi xấu xa kia, để tiện cho nó gặm cắn thêm vài ngụm nữa, cho dù là có cắn hỏng y cũng không thành vấn đề.

Cuối cùng Liễu Nghi Sinh bị mút đến khóc lên, Kỳ Canh sợ nếu tiếp tục hôn nữa sẽ làm cho bảo bối vô pháp hít thở, lúc này đây hẳn mới buông tha cho đôi môi của y. Thấy bảo bối giữa khoái cảm mãnh liệt khóc đến lê hoa đái vũ, lý trí của Kỳ Canh hoàn toàn đứt đoạn, chỉ cảm thấy mình phải tham gia với Kỳ Thạc đi mút liếm chỗ đó, có hai bên, Kỳ Thạc đã liếm một bên rồi, đương nhiên là mình có thể liếm một bên còn lại.

“A... Sao hai bên đều bị... Ô ô... Các người mút ta thật thoải mái...” Đầu vú trống rỗng còn lại của Liễu Nghi Sinh cũng bị ngậm vào một khoang miệng lửa nóng ẩm áp, trong lòng xoắn xuýt gần chết, cảm nhận được đầu nhũ đã trưởng lớn hơn rất nhiều, nhạy cảm đến đòi mạng, như là sẽ bị thiêu đốt, ngọn lửa từ đầu nhũ nhạy cảm tản ra khắp toàn thân, thiêu đốt y tới mức *** loạn bát kham, một bên xấu hổ suy nghĩ tại sao chính mình lại *** đang như vậy, một bên bị mút đến mất hồn, thầm nghĩ muốn bộc lộ hết tất cả cảm thụ trong lòng mình ra ngoài một cách chân thật nhất.

Hai tiểu đầu nhũ bị chà đạp đến phát sáng lấp lánh, toàn bộ đều là hương vị của y, hai nam nhân lưu luyến không rời hết liếm lại mút, sau đó mới bắt đầu thưởng thức những nơi khác trên thân thể của y. Liễu Nghi Sinh chợt cảm thấy bản thân mình giống như một món mỹ thực, mỗi một bộ phận đều được dâng lên để bọn họ thưởng thức, hẳn là y nên sợ hãi, thế nhưng loại thưởng thức hạ lưu này lại khiến y vô lực cự tuyệt, chỉ ước sao cho bọn họ có thể ăn nhiều thêm vài ngụm, tốt nhất là ăn toàn bộ cả người mình vào bụng luôn, như vậy y cũng không cần xoắn xuýt với cái cảm giác bị giày vò giữa khó chịu và thoải mái này.

“Tiểu Liễu Nhi bị nam nhân mút núm vú có thoải mái hay không?” Đây không phải là lần đầu tiên Kỳ Thạc mút đầu nhũ của y, thế nhưng trước đây tiểu gia khóa còn xấu hổ né tránh, hiện tại dưới ảnh hưởng của *** được đơn giản là lãng quên không nổi, nếu không sẽ không quên mất chuyện bị hai huynh đệ bọn họ đùa bỡn có cái gì không đúng, hơn nữa còn tích cực chủ động phát ra thanh âm để nghe dụ dỗ bọn họ khi dễ y nhiều hơn.

Chẳng lẽ là bởi vì có đệ đệ tham gia vào sao? Quả nhiên sau khi trúng ả mị hương phải có hai người mới có thể thỏa mãn dục vọng của y được. Đại não của Kỳ Thạc đập thành thịch, da đầu tê dại, mới chỉ lần đầu tiên mà đã *** lãng như thế rồi, sau này làm sao bọn họ có thể thỏa mãn y cho được đây!

“Hmm... Không biết... Vừa đau... Lại vừa thoải mái... Chỗ khác cũng khó chịu, như có tiểu trùng tử đang bò... Cũng muốn liếm liếm...” Quả thực Liễu Nghi Sinh đã đăng không chịu nổi, lời thành thật nào cũng có thể nói ra, chỉ bị liếm mút đầu nhũ căn bản là không có biện pháp giảm bớt dục hỏa của y, chỗ đó chưa bao giờ có phản ứng mãnh liệt như vậy, hạ thể bất mãn tưởng đau đã sắp thấm ướt quần rồi, chua xót cứ như nếu không bị người khác khi dễ liên綿 không nổi nữa. Y không biết xấu hổ lắc lắc mông đung đưa, theo bản năng dùng hạ thân cọ xát nơi ngứa ngáy nhất vào chân của hai huynh đệ, đã có thể thấy rõ vật đó cứng rắn tới mức đang chống đỡ tiết khó, như là muốn sốt ruột được giải phóng vậy.

“Là chỗ này? Chỗ này cũng muốn được liếm sao?” Kỳ Canh vừa mới buông tha cho đầu nhũ của y, lại bị vật nào đó giữa bắp đùi tuyết trắng chĩa vào, hứng thú dạt dào, lập tức dời đến cuối giường, dùng mũi ngửi ngửi vào chỗ tiết khó. Mới vừa ngửi một cái, hẳn chỉ cảm thấy sao mà hương vị của Tiểu Liễu Nhi lại ngọt lại mê người đến như vậy, từ chóp mũi truyền tới khí tức thơm mát cũng thôi đi, đằng này tiết khó cũng đã ướt đầm hết cả rồi, cứ như là mới được vớt từ dưới sông lên. Không gì có thể so với *** thủy chảy ra lúc người yêu đang động tình, nó chính là xuân dược thúc tỉnh mãnh liệt nhất, Kỳ Canh xúc động chỉ trong chớp mắt liền cởi bỏ tiết khó của Liễu Nghi Sinh ra, không ngừng tách hai cánh mông của y sang hai bên, lộ ra hạ thể xinh đẹp lại quái dị.

Kỳ Thạc còn đang lưu luyến căn cổ non mịn của y, vừa nhìn thấy đệ đệ đã thăm dò đến vùng cấm, cũng kích động nhìn xuống nơi đó.

Ấn tượng của bọn họ đối với cái địa phương thần bí này vẫn còn dừng lại ở bốn năm trước, năm đó chỉ là nhìn thoáng qua mà thôi, nhưng vẫn nhớ rất rõ cánh mông trắng nõn, ngọc hành còn chưa phát dục thành thực, còn có cái nơi nho nhỏ nhìn qua cứ như một đóa hoa xinh đẹp. Thế nhưng khi đó đâu dự đoán được

khi nhìn gần vào cái chỗ này sẽ mang đến cho người khác chấn động cường đại và tình cảm mãnh liệt tới như vậy.

Cánh mỏng bị tách ra khiến toàn bộ hạ thể của Liễu Nghi Sinh bị nhìn không sót một cái gì, ngọc hành run rẩy ở phía trước, thư huyết non mềm, thậm chí ngay cả hậu đình động lòng người đều bại lộ ở trước mắt hai huynh đệ.

26. Chương 25: Động Phòng Hoa Chúc – 1

So với khi còn bé, Liễu Nghi Sinh đã phát dục đến không sai biệt lắm, ngọc hành của y không giống với bọn họ, to lớn hung ác, nhan sắc thâm trầm, mà là bộ dáng sạch sẽ phần nộn, tuy rằng bởi vì bị *** ảnh hưởng mà đã trở nên cứng rắn, căn bản là kích thích cũng không có cách nào so với bọn họ được, hơn nữa nó lại đáng yêu đến mức làm cho người khác chảy nước bọt ròng ròng.

Hoa thần bên dưới ngọc hành nhìn qua càng nhỏ càng nộn hơn, lối vào đã lấy lợi không chịu nổi, tràn đầy những giọt sương óng ánh, thậm chí còn có *** thủy không ngừng chảy ra cuộn cuộn từ miệng nhỏ, từ đó có thể thấy được thân thể của y đã có bao nhiêu đối khát động tình, căn bản họ đến an ủi vuốt ve. Phần huyết chảy ra nước dinh dính, tí tách rơi xuống hậu huyết bên dưới, khiến cho chỗ nào cũng ướt đầm không chịu nổi, hai động khẩu chưa từng trải qua sự đời hơi mấp máy, khiến hai huynh đệ không tự chủ được hung hăng nuốt một ngụm nước miếng, miệng khô lưỡi khô, hết sức cần có thứ gì đó thông cổ, không thôi nhất định bọn họ sẽ khát khô đến chết.

“A... Đừng nhìn... A a...” Liễu Nghi Sinh mơ mơ màng màng cảm thấy cánh mỏng của mình bị mở lớn ra, nhất định là địa phương tư mật đều đã bị hai người nhìn thấy hết rồi. Y lớn như vậy rồi nhưng ngay cả thủ *** cũng chưa từng làm qua, hiện tại toàn bộ hạ thân đều bại lộ ở trước mặt người khác, trong lòng trời dậy cảm giác kích động cùng xấu hổ, sao cái loại địa phương này lại có thể để cho người khác nhìn thấy được chứ, thật sự là quá xấu hổ quá hạ lưu mà. Nhưng tất cả cảm giác thẹn thùng vào lúc ngọc hành được nhét vào một khoang miệng ấm áp, hoa huyết lại bị mút mạnh một cái đã tiêu tan thành mây khói. Từng cổ từng cổ cảm giác thoải mái hóa thành điện lưu chạy dọc theo sống lưng của y, đại não đập thành thịch, cả người mềm nhũn đến mức ngay cả đầu khớp xương đều không còn là của mình nữa rồi.

Kỳ Thạc Kỳ Canh ăn ý mười phần, một cuồng hút lấy ngọc hành đáng yêu, một mãnh mút vào tiểu huyết phần nộn, hạ thể Liễu Nghi Sinh ngứa ngáy đến sắp điên rồi, y nhìn không được a a kêu to, biểu hiện ra là y có bao nhiêu chịu không nổi cái loại săn sóc này. Bị mị hương ảnh hưởng khiến cho thân thể mất cảm bất kham khó nhịn đến cực điểm, muốn tránh về phía sau lại bị hai huynh đệ mút vào càng mạnh hơn, căn bản là không cách nào thoát khỏi lòng bàn tay của bọn họ, chỉ có thể vừa vịn vịn vừa nức nở, hơn nữa còn không ngừng muốn tránh ra sau.

“Kỳ Thạc, ướt quá, hơn nữa bên trong cho dù liếm như thế nào cũng không hết.” Kỳ Canh cắn hai cái lên động khẩu, liền cảm thấy *** thủy trong thư huyết của Tiểu Liễu Nhi chảy ra như suối, từng cổ từng cổ không ngừng tuôn ra ngoài, dòng nước ngọt ngào chảy vào miệng hắn như một thứ rượu ngon thượng hạng, nuốt thêm vài hớp nữa liền có thể khiến hắn say ngất trong hương thơm.

“Tiểu côn thịt của Tiểu Liễu Nhi cũng thật thơm, vẫn còn đang giật giật ở trong miệng ta này, bảo bối, có phải muốn bắn tinh hay không? Đừng chịu đựng, bắn cho ca đi.” Kỳ Thạc vừa nói vừa ngậm lấy côn thịt thơm ngon vào trong miệng, đầu lưỡi lướt một vòng qua đỉnh đầu, để cho đầu đỉnh nhạy cảm cọ xát trong khoang miệng mềm mại của mình. Kỳ Canh cũng phối hợp tiếp tục liếm lên thủy huyết, lúc này không chỉ nhằm mục đích mút vào để giải khát, mà là dùng đầu lưỡi lửa nóng liếm mở hoa huyết, nhẹ nhàng di chuyển ở bên trong nội bích mềm mại ẩm ướt, động tác một vào một ra này không khác gì với chuyển động của tính khí đang ra vào, tới tới lui lui đến bất diệc nhạc hồ.

“Hức hức... Đừng, đừng...” Hồn phách của Liễu Nghi Sinh đều sắp bị bọn họ hút ra ngoài cả rồi, côn thịt trong cổ họng mềm mại của Kỳ Thạc giống như là đang muốn bùng nổ, còn có địa phương xấu hổ ở hạ thể kia bị liếm đến mức vừa đau vừa ngứa, bản thân giống như đã rơi vào ngọn lửa ý loạn tình mê, đầu lưỡi

đáng sợ còn tiến vào sâu như vậy, tới tận bên trong, giống như là phải liếm hết tất cả phần thịt mềm mại ở bên trong không bỏ sót một mảnh nào mới chịu bỏ qua, thỉnh thoảng đầu lưỡi đi vào chỗ rất sâu còn đảo qua một địa phương kỳ quái, khiến y sợ đến mức co rút tiểu huyết nhằm ngăn chặn hần xâm chiếm càng sâu hơn nữa, nhưng không ngoài dự đoán nơi đó vẫn bị tách ra một cách rất thô bạo, nó không ngừng lần mò về phía địa phương y không muốn nhất, xuyên vào mảnh liệt đến mức nơi đó của y điên cuồng chảy ra nước, cảm giác thoải mái truyền đến từ xương cùng, toàn thân không ngừng run rẩy, khoái cảm dâng lên tựa như thủy triều.

Y hoàn toàn không có kinh nghiệm ngăn cản khoái cảm tràn tới, chỉ có thể dựa vào bản năng mà bật khóc rên rỉ, nâng cánh móng của mình lên để hai cái tên xấu xa kia có thể khiến cho y càng thêm thoải mái hơn. Lúc cao trào kéo tới Liễu Nghi Sinh hoàn toàn không có chuẩn bị, thế nên y trở tay không kịp, hạ thân co rút từng trận từng trận, lần đầu tiên dùng ngọc hành còn chưa trải đời ngoan ngoãn giao ra sơ tinh dưới sự mút vào của Kỳ Thạc.

Y xấu hổ bật khóc, khoái cảm ngập đầu đánh thẳng vào toàn thân của y, *** mỹ triển triển miên miên khiến cho người khác vừa hưởng thụ vừa cảm thấy ngượng ngùng, nhưng Kỳ Thạc một chút cũng không thấy ngại mà nuốt xuống toàn bộ dịch thể của y.

“Sơ tinh của Tiểu Liễu Nhi thực ngọt.” Kỳ Thạc giống như là chưa thỏa mãn, lại liếm một cái lên còn thịt đã hơi mềm xuống của y, sau đó đứng dậy hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đang nứt nở một cái nữa.

Còn phía Kỳ Canh lại như là phát hiện bên dưới thủy huyết còn có một cái tiểu động vừa đơn bạc động lòng người lại vừa đáng thương đang run run chờ người đến thương yêu. Khí huyết của hần dâng lên, đầu lưỡi thô ráp rời khỏi hoa huyết sau đó bắt đầu tiến công vào hậu huyết đã bị tích mịch này giờ.

“A... A a...” Đầu lưỡi bị Kỳ Thạc khuấy động tê dại không chịu nổi, Liễu Nghi Sinh cũng vô pháp lảng kê, chỉ có thể không ngừng dùng giọng mũi rên rỉ, nhưng y lại không biết loại rên rỉ chan chứa tao ý này so với gọi xuân còn dễ câu dẫn *** của người khác hơn, đầu Kỳ Canh nóng lên, trong lòng đại chiến, sao mà hậu huyết của Tiểu Liễu Nhi cũng đáng yêu thơm ngon đến vậy cơ chứ, làm hại hần không chịu nổi mà phải tách cánh móng trắng nõn kia ra, không ngừng yêu thương mật động ở trung tâm, liếm mạnh một trận, chỉ chốc lát sau hậu huyết chưa từng bị người khác đụng chạm qua cũng trở nên mềm nhũn ra, cái miệng nhỏ nhắn hơi mở ra, càng thuận tiện cho hần vươn đầu lưỡi thăm dò vào càng sâu. Tròng bích thủy nộn tinh xảo bị đầu lưỡi tách ra, gần như toàn bộ lối vào nộn nhục đều đã bị Kỳ Canh liếm qua một lần, hậu huyết cũng không chịu nổi tích mịch mà chảy ra tao thủy, mùi hương này vừa thơm vừa ngọt khiến Kỳ Canh cực kỳ yêu thích, liếm đến mức chẳng biết mệt mỏi, không biết là bị chạm phải nơi nào, Liễu Nghi Sinh cứ như bị điện giật mà toàn bộ thất lưng đều nhũn ra, hậu huyết không ngừng co rút lại, ngập đầu đều là cảm giác ngọt ngào khiến y không cách nào tự chủ được.

Kỳ Canh vừa nghĩ liền biết mình đã liếm trúng địa phương đang phát tao của y, vì thế lúc này càng ra sức liếm mạnh vào chỗ đó.

“A a a... Sao lại... Thoải mái như vậy chứ... A... Phía trước, phía trước cũng muốn thoải mái...” Phía sau đã được Kỳ Canh chạm vào địa phương tao nhất, cảm giác vắng vẻ của tiểu huyết ở phía trước càng bị khuếch đại hơn. Tận bên trong tao huyết cứ như có hàng ngàn hàng vạn tiểu trùng tử bò vào, đã không thể dùng cảm giác ngứa ngáy để hình dung được nữa rồi, Liễu Nghi Sinh đáng thương chỉ cảm thấy cho dù có chảy ra thêm càng nhiều lãng thủy hơn nữa đều không có cách nào ngăn cản những con trùng này được, cần phải có cái gì đó đi vào gãi gãi tưới tưới mới có thể khiến cho mình thoải mái hơn một chút.

Y vừa mới rên rỉ, Kỳ Thạc liền lấp đầy vào cái chỗ trống kia, bàn tay to tìm đến còn thịt và hoa huyết, vội vã xoa nắn nó, còn một tay thì tách hoa huyết của y ra, cánh hoa non mềm tinh xảo vừa nảy đã bị liếm thành như vậy, hiện tại chỉ cần có một ngón tay chạm vào liền tự động mở ra, còn không biết xấu hổ mà bôi đầy *** thủy lên ngón tay của Kỳ Thạc. Mới vừa rồi Liễu Nghi Sinh bị Kỳ Thạc hôn thì vẫn hoàn hảo, hiện tại lại bị hai huynh đệ biến thành như vậy, thanh âm lãng kê không còn cách nào kiềm chế được nữa. Y đã bị được tính khống chế, cho nên cũng không biết ngượng ngùng, tiếng thở dốc mỗi lần mỗi cao thêm, cái móng nhỏ đáng yêu theo sự chuyển động của tay Kỳ Thạc mà tới tới lui lui, để nộn thần hung hăng cọ lên bàn tay thô ráp, chỉ mới được cọ sát mà chưa được sáp vào, cũng không quản bản thân mình có *** đang hay không, kêu ra toàn bộ sự thoải mái của mình, dùng sức xoay xoay thất lưng nhằm có thể câu dẫn hai hảo ca ca.

“Tiểu bảo bối nhi đừng vội mà, chúng ta quá lớn, trước tiên phải giúp người khuếch trương sau đó mới tiến vào được.” Kỳ Thạc cũng đã nhìn đến đầu đầy mồ hôi, thấy đệ đệ còn đang liếm hậu huyết của Tiểu Liễu Nhi thật hăng hái, thầm nghĩ nếu để thằng em trâu bò kia của mình trực tiếp *** với Tiểu Liễu Nhi sẽ có thể khiến bảo bối bị thương, việc này vẫn chỉ có thể dựa vào chính mình mà thôi.

Ngón tay thon dài của Kỳ Thạc không hề ngừng ma sát quanh huyết khẩu, đầu ngón tay chạm đến nộn khẩu, còn chưa kịp dùng sức thì đã bị hoa huyết đầy nước mát vào, tiểu huyết trắng trắng nộn nộn nào giống như lần đầu tiên bị người khác sáp vào, nó không chỉ nhiệt tình ngậm chặt lấy ngón tay, còn không ngừng học ra *** thủy thấm đầm tay hần khiến nó vừa dính vừa ướt.

Thế này thì tiểu *** huyết đầu cần phải dùng ngón tay khuếch trương làm gì, đừng nói chỉ có mình hần, xem ra ăn vào hai huynh đệ bọn họ cũng không thành vấn đề đâu! Kỳ Thạc hưng phấn dùng ngón giữa chuyển động vài cái trong hoa huyết của bảo bối liền chịu không nổi, ngay cả tám chân trên giường cũng đã bị *** thủy của Liễu Nghi Sinh thấm ướt một mảnh, cực kỳ ***.

“Đúng vậy... Còn muốn... Hức hức ta còn muốn nữa...” Liễu Nghi Sinh thấy dường như Kỳ Thạc đang muốn rút ngón tay ra, liền mạng co rút hạ âm lại, không để cho ngón tay đang gài giữa cho mình ra ngoài. Thế nhưng nộn huyết đầu thể nào dịch lại nổi ngón tay, lúc rút ra còn mang theo một mảnh tao thủy, ngay cả tiểu hoa thần đều đã run rẩy đến không có hình dạng luôn rồi.

“Bảo bối đừng vội, chuyển thành một thứ lớn hơn sáp người, sẽ dễ người thoải mái hơn.” Kỳ Thạc ôm Liễu Nghi Sinh đang mơ mơ màng màng lên trên đùi mình, liếm liếm lên khuôn mặt non mịn đã bị dục hỏa thiêu đốt thành đỏ bừng, đồng thời tách hai bắp đùi của y ra đặt lên trên vai mình. Hơn nữa cũng không quên dặn đệ đệ trâu bò của mình, “Một lát nữa khi người sáp vào hậu huyết của Tiểu Liễu Nhi, nhớ nhịn một chút, không được làm đau y.”

Liễu Nghi Sinh nhu thuận để hần ôm lấy, trên mặt bị hần cọ như thể đã sáp phồng mắt, mặt y nóng nhưng tim lại càng nóng hơn, hạ thân trần trụi vừa lúc chạm đến một thứ cứng rắn gì đó, để bên cạnh thủy huyết của y cọ tới cọ lui, cọ đến mức y càng ngày càng ngứa ngáy, càng ngày càng khó chịu. Y luống cuống không quá rõ ràng tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì, chỉ là bị Kỳ Thạc đâm vào như vậy rất là thoải mái, nghĩ đến sẽ có một thứ gì đó sáp vào so với ngón tay lại càng hữu lực hơn, trong lòng bị chấn động một trận, thư huyết càng thêm trướng lên, như là đang hoan nghênh khách tới chơi mà không ngừng chảy nước, cánh móng đang bị Kỳ Thạc liếm, thậm chí bắp đùi của y cũng đều đã bị hần liếm ướt rồi.

“Bảo bối, lấy tay vòng qua ta, chúng ta muốn tới thương yêu người.” Kỳ Thạc yêu gần chết bộ dáng y không biết làm sao nhưng lại mang theo vẻ mặt khát cầu này, người yêu nằm trên người mình, tư thế dâng hiến không giữ lại chút gì, chờ đến khi trải qua khoái cảm lần đầu tiên trong đời, loại cảm giác ngây ngô và *** dâng hoàn mỹ này kết hợp lại với nhau, tạo nên hứng thú không gì sánh được, đột nhiên hần lại không thấy oán hận chuyện tể tự đại nhân đã giảng dạy, nếu như hần độc chiếm Tiểu Liễu Nhi thì làm sao có thể khiến y bày ra phong tình tối đa của mình cho được. Huống chi y còn đang trúng loại *** được hạ lưu này, chẳng biết cả đêm này sẽ bị biến thành bộ dạng gì mới có thể hoàn toàn thỏa mãn y đây.

27. Chương 26: Động Phòng Hoa Chúc – 2

Hai huynh đệ mỗi một người đều có vị trí và cương vị riêng, một dương căn tráng kiện áp lên hoa huyết từ phía dưới, một thì đâm vào hậu đình từ phía sau, cả hai đều cảm thấy nếu bản thân mình mà còn nhìn xuống nữa thì phía dưới sẽ huyết mạch nghịch lưu mất.

“A... Các người... Hmm a... Đau quá...” Mới vừa rồi còn ý loạn tình mê, chẳng biết nông sâu thế nhưng đột nhiên Liễu Nghi Sinh cảm giác thân thể đại trưởng, giống như đang bị hai cây cự bồng lửa nóng đâm vào, y quát to một tiếng, song huyết vừa mới ném thử sự đời nếu không nhờ tác dụng của ẩn mị hương thì đã bị xé rách ra luôn rồi. Hiện tại tuy có *** hương trợ hứng, cả hai tiểu huyết trước sau cũng đã được hai huynh đệ đùa bỡn đến ướt đầm, thế nhưng y vẫn không có cách nào thoát cái liên chịu đựng được cái loại đau đớn này đâu.

“Nào nào, nhin một chút, sau khi phá thân xong ngươi sẽ hết đau thôi.” Kỳ Thạc biết khi *** với giống cái, ở tiểu huyết phía trước sẽ phải chọc thủng qua một tầng lá chắn, cho nên luôn sẽ có chút thống khổ, tuy rằng Liễu Nghi Sinh không phải giống cái, thế nhưng y có bộ phận sinh dục của giống cái, thiết nghĩ cũng khó tránh khỏi đau đớn do lần đầu phá thân đi.

Kỳ Thạc là lần đầu tiên ***, vốn định lúc tiến vào hoa huyết của y thì chỉ sáp nhẹ trước là được, không nghĩ tới bản thân mình không khống chế được, vừa mới đi vào đã phá thân Tiểu Liễu Nhi, hơn nữa trong hậu huyết nhỏ hẹp ở phía sau, đại gia khóa Kỳ Canh vừa mới được nếm trải cảm giác mới, trách không được y sẽ đau thành như vậy, đầu đầy mồ hôi, khóc kêu không ngừng.

Hai huynh đệ thấy y không ngừng rên rỉ, biểu tình thống khổ, mồ hôi chảy ròng, bên dưới cũng đã co rút chặt lại, trong lúc nhất thời đau lòng không ngớt nên cũng không dám động dấy nữa. Kỳ Thạc ôn nhu hôn lên lông mày, mí mắt, mũi của y, cuối cùng hôn lên đôi môi phần nộn nuốt lấy toàn bộ tiếng rên rỉ vào trong miệng. Kỳ Canh ở phía sau vòng qua thắt lưng y, bàn tay to lớn xoa xoa lên đầu nhũ đã bị khi dễ đến sưng đỏ.

Mới vào liền co rút lại, sau đó ma sát trong tiểu huyết vừa mềm vừa ướt, bản tính là bản năng của động vật giống đực, đối với Kỳ Thạc Kỳ Canh thân là ngựa đực mà nói, vào được rồi mà phải nhin không được nhúc nhích càng khiến cho bọn họ khó chịu dầy vò hơn gấp trăm lần.

Hai huynh đệ nhìn đến mức nổi đầy gân xanh, mồ hôi nóng rực chảy xuống ròng ròng. Kỳ Thạc đang cắm trong huyết xử nữ chỉ cảm thấy mình bị một ôn tuyền thủy nhuận vây quanh thoải mái thoải mái, ở tận sâu bên trong có một dòng suối không ngừng tuôn *** thủy ra ngoài, từng cổ từng cổ tưới lên đầu đỉnh của hắn. Mà Kỳ Canh đang cắm trong hậu huyết càng cảm thấy miệng huyết siết chặt đến bức người, buộc lấy cự căn của hắn giật giật run rẩy.

Hai cái thư huyết hậu huyết, vô luận là nơi nào cũng có thể khiến cho giống đực tiêu hồn đến quên mất cả lý trí. Nếu không phải hai huynh đệ quá yêu thương y, nhớ tới đây là lần đầu của Liễu Nghi Sinh nên không muốn lưu lại ấn tượng xấu, vì thế vẫn luôn kiên nhẫn an ủi y.

Dù sao cũng đã trúng mị hương, cho nên khả năng tiếp nhận của Liễu Nghi Sinh tốt hơn lúc bình thường không ít, trong tiểu huyết đang bị hai đại điều cắm vào, gân xanh to tướng không ngừng giật giật, dần dần thân thể tao lãng đã thích ứng với kích cỡ và độ nóng của các nam nhân, hai tiểu huyết trước sau đã quên mất đau đớn ban nãy, hơn nữa lại chẳng biết xấu hổ mà chảy ra *** thủy, làm dịu đi nơi kết hợp giữa bọn họ. Đầu vú được Kỳ Canh nhẹ nhàng xoa nắn, cần cổ non mịn không ngừng được Kỳ Thạc hôn lên, Liễu Nghi Sinh cảm thấy đã không còn quá đau như lúc trước nữa rồi, nếu như không còn đau, tiểu trùng tử bên trong liền ngóc đầu tiếp tục gặm cắn nộn bích của y, cho nên y vội vã mong ngóng cái thứ gì đó của hai người kia có thể khẽ động dấy một chút.

“Không... Không đau... Các người động một cái đi...” Lúc đôi môi tách nhau ra còn vương theo một sợi chỉ bạc, người yêu mị nhân như tơ thỉnh cầu bọn họ thao y, làm sao bọn họ có thể để cho y thất vọng được đây, giống như chốt mở *** đục vốn bị ẩn giấu thật sâu của Kỳ Thạc và Kỳ Canh đã được mở ra, hai mắt đỏ đậm, đang vận sức chờ phát động. Kỳ Thạc nâng thắt lưng của y lên rất cao, rút đại điều ra sau một chút, cẩn thận đặt ở miệng huyết nhưng cũng không tiến vào, chỉ là đập vào từng cái như nện chùy lên huyết khẩu đã chảy nước thành sông kia.

“Là ai đang thao ngươi, Tiểu Liễu Nhi?” Kỳ Thạc vừa nện vừa đặt ra câu hỏi ác liệt.

“Hmm... Không biết...” Hiện tại Liễu Nghi Sinh ngay cả nửa điểm khí lực để suy nghĩ cũng không có, y chỉ biết là đang có hai giống đực to lớn mang đến khoái cảm tận trời cho mình, mà y cũng đã đói khát đến nhin không nổi, căn bản là không biết được bọn họ là ai, ẩn mị hương là *** vật có thể khiến xử nữ giang rộng chân khát cầu người khác đến ***, yêu cầu Liễu Nghi Sinh đang trúng ẩn mị hương có thể thanh tỉnh đầu óc nhận ra bọn họ đúng là thực sự đã làm khó y quá rồi.

Nhưng hai huynh đệ nghĩ đến chuyện quả tìm nơi đầu thit của mình cư nhiên lại không biết nam nhân đang thao y là ai, trong lòng liền bắt đầu thấy không thoải mái.

“Là các tướng công của ngươi, là Thạc ca ca và Canh ca ca của ngươi, đã biết chưa!”

“A, biết... Là các ca ca... Hức hức hảo ca ca đừng... Đừng dần vật Tiểu Liễu Nhi nữa mà... Mau vào...” Sau khi nghe được câu trả lời hài lòng, Kỳ Thạc mới bằng lòng đem cái vật to lớn đã vận sức chờ phát động này giờ vào bên trong.

Đây là lần đầu tiên hai huynh đệ hợp tác, Kỳ Thạc đỉnh vào từ phía trước, Kỳ Canh đâm vào ở phía sau, tiết tấu của hai người tương đương nhau, độ mạnh yếu cũng tương tự, kẹp bảo bối âu yếm vào chính giữa, một huyệt thụ thủy huyết ngoài lồng trong chặt, được bao bọc bởi tảo thủy *** **, còn người hưởng dụng hậu huyết siết chặt cả điều căn, tràng bách mềm mại hoan nghênh đầu đầu xông tới, cảm giác vây quanh ôn nhu thân thiết tuyệt vời không gì sánh bằng.

“A... A hmm... Hmm...” Liễu Nghi Sinh cảm thấy bản thân mình đang ngồi trên một con thuyền giữa trận bão lớn, hai thứ gì đó bên dưới đỉnh đến hữu lực, rắn chắc tráng kiện, mỗi một lần đều cọ xát đến địa phương ngứa ngáy của cả hai tiểu huyết trước sau, lại giống như đã đâm đến tim của y, khiến y vừa thoải mái lại khó chịu, huyết trước mềm mại, huyết sau tê dại, mỗi một tác da tác thịt cứ như đang bị điện giật không ngừng, mỗi một đầu ngón chân đều sưng phồng đến co rút lại, ngay cả ngọc hành phía trước vừa mới bắn xong cũng không tự chủ được mà cương lên, cọ vào tiểu phúc rắn chắc của Kỳ Thạc.

Khoái cảm mãnh liệt khiến y nhin không được mà *** kêu từng trận, tựa như nếu không kêu ra tiếng liền vô pháp giải quyết cái loại khoái cảm bị người đâm thẳng vào tim này.

“Bảo bối thoải mái sao? Có thích hai ca ca thao người như thế này không?” Đương nhiên Kỳ Thạc đã thao thụ huyết thành nước chảy lênh láng cũng biết bảo bối của hắn có bao nhiêu thoải mái, nếu như khó chịu thì làm sao có thể vừa lạng vừa tao thành như vậy cho được, nộn huyết có khó chịu thì làm sao có thể chảy nước ra được đây? Thế nhưng hắn cũng không biết tại sao bản thân mình lại muốn nghe Tiểu Liễu Nhi thành thực nói ra hết những phản ứng trong thân thể của y.

“Hmm... Thoải mái... Thích ca ca thao Tiểu Liễu Nhi... A thật lớn...” Những lời này nếu như là dưới trạng thái thanh tỉnh thì tuyệt đối Liễu Nghi Sinh sẽ không cách nào nói ra được, thế nhưng hiện tại đầu quả tim của y đều đã bị đâm đến tê rần, các nam nhân muốn y nói cái gì y sẽ nói cái đó, làm gì còn biết đến cảm giác xấu hổ kia chứ.

“Người chỉ thích Kỳ Thạc thao người thôi sao, ta thao người có tốt hay không?” Kỳ Canh đang một mực yên lặng cày cấy ở phía sau lập tức bất mãn, tay nắm lấy đầu nhũ của y hung hăng véo một cái, đầu điều thâm nhập hậu huyết đột nhiên ép lên tiểu tảo điểm mới phát hiện khi này, ép đến mức Liễu Nghi Sinh hét lên một tiếng, hung hăng co rút hai cái huyết lại, lắc đầu cứ như đã đến giới hạn.

“Cũng thích... Đều thích... Hức hức các người đừng khi dễ ta... Ta *** với các người...” Liễu Nghi Sinh lại bị khi dễ đến khóc lên, còn hơn ban này vẫn cứ triền triền miên miên, thoải mái kéo dài không ngớt, đột nhiên khoái cảm từ việc hậu huyết bị đâm vào tựa như một đạo lợi kiếm trực tiếp xông lên, kịch liệt thao y thao đến sắp phá hỏng y luôn.

Cả người y đều run rẩy, nếu không phải nhờ hai huynh đệ cầm cả vào trước sau, ôm chặt lấy y, có khả năng y đã không có cách nào ngồi yên mà ngã xuống mất rồi, nhưng hiện tại bị bọn họ chiếm giữ hai nơi riêng tư một cách hung hăng như vậy, hạ thể đau ê ẩm sưng đỏ chịu không nổi, trái tim cũng giống như đang được người khác hung hăng xoa nắn, kèm theo một tia ngọt ngào tràn ra, thẳng đến khi y đầu choáng mắt hoa, không biết phải làm sao.

“Tiểu Liễu Nhi, *** cũng không có giản đơn như hiện tại vậy đâu, chúng ta sẽ biến thành Kỳ Lân để tiểu lãng huyết của người thụ tinh, người chịu nổi sao?”

Lúc ở hình người Kỳ Thạc và Kỳ Canh đều có thể tùy ý khống chế thời gian bản thân bản tính, thế nhưng nếu như muốn để cho Tiểu Liễu Nhi thụ tinh hài tử của bọn họ, nhất định phải lấy hình thú, bắn dịch thể vào trong thụ huyết của y, quá trình này so với thụ tinh bằng hình người thì kịch liệt và triền miên hơn nhiều lắm, Kỳ Thạc sợ Liễu Nghi Sinh là lần đầu tiên nên sẽ chịu không nổi.

“Tiểu Liễu Nhi đã lãng thành như vậy rồi, cũng không có vấn đề gì đi.” Kỳ Canh lại không kiên trì như vậy, hắn dùng đầu đỉnh hung hăng cọ xát xuống tảo tâm đã lãng đến chịu không nổi, chọc cho Liễu Nghi Sinh kêu to. Đối với bọn họ mà nói, tuy rằng hình người có thể khống chế nhin tình, thế nhưng xúc động muốn biến thân để *** trong cơ thể vẫn rất khó nhẫn a!

“Hức... A a ta chịu nổi... Hmm chịu nổi mà...” Y cũng không biết bản thân mình đang nói cái gì, càng không biết hai huynh đệ nói phải biến thân thành kỳ lân để tiểu huyết của y thụ tinh là cái ý tứ gì nữa. Chỉ là bị Kỳ Canh nghiền nát điểm nhạy cảm khiến y thoải mái đến mức máu sắp sôi trào, mị thịt thực tủy biết vị dưới sự hầu hạ của cự vật đã mang đến cho y khoái cảm tuyệt vời, y sợ nếu như không đáp ứng bọn họ thì bọn họ sẽ không lòng y nữa, cho nên vội vàng vàng đáp ứng một cách hàm hồ.

Y bị sáp đến mức thần trí mơ mơ màng màng, cho dù sau khi hai huynh đệ biến thành kỳ lân khiến cái chỗ cực đại kia có ấn tượng bao nhiêu đi chăng nữa, nhưng hiện tại y làm gì còn lý trí để suy nghĩ xem bản thân mình có chịu nổi hay không đâu.

28. Chương 27: Động Phòng Hoa Chúc – 3

Tâm can bảo bối đã đáp ứng rồi thì còn cần gì phải khách khí nữa, Kỳ Thạc vốn đang được thư huyết siết chặt đến mức toàn thân tê dại, toàn bộ khí huyết trào dâng xuống hạ thân, lúc này đã không thể tiếp tục khống chế khí lực, điên cuồng trừu sáp ra vào hơn mười mấy cái, cự điều phát nhiệt một trận, khoái cảm dưới hạ thân khuếch tán khắp cả cơ thể, bỗng nhiên hần rút cự điều ra, để lộ thư huyết dính đầy bọt nước, chờ đến khi Liễu Nghi Sinh kịp phản ứng lại thì hần đã biến thân thành kỳ lân rồi.

Đương nhiên Kỳ Canh biết tư thế nào mới tiện cho giống đực ***, hùng căn của hần vẫn còn đang cắm trong hậu huyết của Liễu Nghi Sinh, hần ôm lấy y kéo về phía sau, Liễu Nghi Sinh hô to một tiếng, sau đó đã đổi thành tư thế nằm trên ***g ngực cường tráng của Kỳ Canh. Điểm chết người chính là, tư thế thay đổi khiến hùng căn vốn đã đỉnh đến rất sâu hiện tại lại sáp vào chỗ sâu nhất trước nay chưa thấy qua, đỉnh đến y vừa đau vừa sướng khoái, da đầu một trận tê dại, phần eo đã bị Kỳ Canh ôm lấy nên vô pháp nhúc nhích, Liễu Nghi Sinh khóc kêu giống như đã sắp hỏng mất, ngay cả khi Kỳ Thạc biến thân thành kỳ lân rồi dùng móng trước lên vai của y, đặt cự vật lên hoa huyết của y thì y cũng không cách nào chú ý tới.

“Bảo bối, ca muốn đi vào.” Hình thù của Kỳ Thạc, phân thân kia so với khi còn ở hình người lại lớn hơn không ít, lúc Liễu Nghi Sinh cảm thấy cơ thể bị xé rách trường đau, hơn nữa còn lạnh đến không chịu nổi, y khóc đến mức hần không thể bất tỉnh luôn cho rồi, Kỳ Canh ở phía sau đỉnh phân thân vào điểm mẫn cảm của y rồi xoay vòng vòng, một bên xoay một bên còn đâm đến địa phương sâu thẳm thẳm ban này.

Thư huyết ở phía trước trường đến khó chịu, *** huyết phía sau lại bị Kỳ Canh dẫn vật đến dục tiên dục tử, Liễu Nghi Sinh vươn tay muốn đẩy quái vật to lớn ở trên người ra, nhưng với khí lực của y cứ như là lấy trứng chọi đá, sức mạnh hình thù của Kỳ Thạc lớn đến vô cùng vô tận, bị đặt dưới móng thú của hần căn bản là vô pháp nhúc nhích, chỉ có thể không ngừng khóc lóc để mặc Kỳ Thạc với cặp mắt đỏ ngầu tiến tiến xuất xuất trong thư huyết của y.

Ngay từ đầu thì y vẫn rất không thoải mái, thế nhưng không biết là bởi vì điểm mẫn cảm trong hậu huyết bị đầu điều của Kỳ Canh không ngừng nghiền nát, tràng bích ngựa ngáy liên tục được khai phá, ngay cả chỗ sâu trong tràng đạo cũng bị đỉnh tới, hoặc là bởi vì thư huyết chậm rãi phân bố ra không ít lãng thủy dưới sự trừu sáp của Kỳ Thạc, dần dần đau đớn cũng biến thành ngứa ngáy, hai cái *** huyết trước sau bị đảo lộn đến trường trường đầy đầy, chua chua ngọt ngọt không thể dùng cách nào để diễn tả, phân thân tình xảo vừa nảy bởi vì bị thú hành phá thân mà trở nên mềm xuống lại chẳng biết xấu hổ lập tức cứng rắn trở lại, dưới tần suất trừu sáp của hai huynh đệ thoảng cái liền không biết xấu hổ mà lắc lư, cứ như *** thú đang bị dục vọng thao túng, ngay cả hai cái miệng nhỏ nhắn cũng không ngừng co rút lại mút mút vào, giống như là đang muốn hút khô hai cái vật xấu xa đang cắm trong tao huyết kia.

“A a... Ô... A lạnh quá...” Không biết đã trừu sáp được bao lâu, đau đớn dần bị khoái cảm thay thế, hai cái hùng căn trong cơ thể vô luận là xét về độ dài hay là độ cứng đều có thể hành hạ đến chỗ ngứa ngáy nhất của y, bên trong được cọ xát nhẹ nhẹ, điểm nhạy cảm không ngừng bị khiêu khích, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tình xảo của Liễu Nghi Sinh vẫn còn vờn nước mắt, biểu tình đã mất đi thống khổ nay lại biến thành vừa *** mị lại vừa vô lực, trong cái miệng nhỏ nhắn đã không còn phát ra tiếng khóc mà thay vào đó là tiếng *** kêu hồn xiêu phách lạc.

“Bảo bối nhện một chút, Kỳ Thạc là Băng Kỳ Lân, hùng căn sẽ có chút lạnh.” Kỳ Canh đau lòng hôn lên phần gáy nhạy cảm của y, một bên thúc giục.

“Kỳ Thạc người nhanh lên một chút, tao huyết của Tiểu Liễu Nhi nút chặt quá, ta cũng sắp nhện không được phải biến thân rồi.” Đại diệu của hắn bị tao tràng vô cùng chặt khít vừa cắn vừa nút, trong tràng đạo cứ như có một cái miệng khác đang nút lấy đầu diệu của hắn, hại hắn thiếu chút nữa đã không thể khống chế dục vọng bản tính, nếu không phải nhấn lại được không biết hắn đã bắn ra bao nhiêu lần trong cái tiểu lăng miệng kia rồi. Càng không chịu nổi chính là, tràng đạo *** mỹ mãn mại khi hắn miệt mài thao động liền bắt đầu co rút lại, nếu cứ tiếp tục thế này, nhất định hắn sẽ chịu không nổi mà trực tiếp biến thân, bắn hùng tinh vào hậu huyết của y.

Sơ tinh của kỳ lân rất quý giá, nhất định hắn phải phải bắn vào phía trước của tiểu bảo bối, hắn muốn ra sức thao động thư huyết của y, sáp vào tao huyết nhìn qua liền biết nước lành nóng hôi hổi kia một trận long trời lở đất, như thiêu như đốt, thẳng đến khi y muốn khóc cũng khóc không được, chỉ có thể kẹp chặt tiểu huyết hút sạch sẽ toàn bộ hùng tinh của mình một giọt cũng không chừa, bị hắn thiêu đốt đến không biết làm sao, hoàn toàn trở thành mẩu thịt của hắn, hoài thương bảo bối của hắn!

Kỳ Thạc đang làm chuyện mà đệ đệ mình muốn làm. Nét cười của bảo bối dưới thân phiếm xuân, hoạt sắc sinh hương, đến cả mồ hôi đều tản ra hương thơm mê người, khiến cho người khác thương đến tận tim gan, yêu đến tận xương tủy. Hậu huyết của y co rút, thư huyết cũng không khá được hơn chút nào, không ngừng học ra mật lộ tưới lên mã mắt nhạy cảm của hắn, bên trong mật huyết lại co rút từng đợt, siết chặt đến gần chết.

“Bảo bối, ca gieo giống cho người, hảo hảo ăn.” Vốn dĩ lực kéo dài của hình thú kỳ lân cũng không có bao nhiêu, đây lại là lần đầu tiên *** cùng với bảo bối của mình, đầu Kỳ Thạc nóng lên, một trận khoái cảm mãnh liệt tựa như điện lưu truyền khắp tứ chi bách骸, gấp rút tụ tập vào thú căn bên trong thủy huyết, Kỳ Thạc gầm nhẹ một tiếng, nhất thời trong đầu trở nên trống rỗng, hùng tinh phóng ra giống như lợi kiếm.

“A a... Đây là cái gì... Thật là khó chịu hức hức...” Lần bản tính này dùng lực đạo quá lớn, thư huyết của Liễu Nghi Sinh cứ như đang bị một cột nước cường lực đánh sâu vào, chẳng khác nào bị chém thành hai mảnh, mà dịch thể của Kỳ Thạc lại có chút lạnh, cùng với sức nóng trong hoa huyết hình thành sự tương phản kịch liệt, khiến cảm nhận cũng trở nên mãnh liệt hơn. Y bị đau đến chịu không nổi, điểm mẫn cảm trong hậu huyết lại bị Kỳ Canh thao động không ngừng, nhất thời bụng dưới của Liễu Nghi Sinh trở nên căng thẳng, toàn thân đều run rẩy, chỉ thấy y ưm a lẳng kêu mấy tiếng, ngọc hành trắng nõn co rút lại rồi bắn ra nhiệt tinh lần thứ hai của đêm nay.

Cuối cùng quá trình thụ tinh dài đằng đẳng cũng kết thúc vào lúc Liễu Nghi Sinh đã nửa hôn mê, cả người Kỳ Thạc đều sáng khoái, hắn biến trở về hình người, đối với thân thể đang nằm trong lòng mình hắn đã yêu thương đến mức không còn cách nào để hình dung nữa rồi, kẻ sát xuống liên tục hôn lên đôi môi khẽ nhếch của y, bao gồm cả đầu lưỡi đang lộ ra ở bên ngoài cái miệng nhỏ nhắn kia.

“Kỳ Thạc ta cũng muốn ***!” Kỳ Canh bị sự co rút không ngừng do hậu huyết đạt đến cao trào khiến cho toàn thân ý loạn tình mê, khí huyết loạn trào, rút ra cự căn đối vị trí với Kỳ Thạc.

“Ưm...” Liễu Nghi Sinh đã mơ hồ đến sắp không còn tri giác, y chỉ cảm thấy hậu huyết mất đi vật ở bên trong, sau đó vừa mới lâm bầm một tiếng, đã bị Kỳ Thạc ôm ngược lấy thân thể đã xụi lơ, dùng tư thế như bế đứa nhỏ đi tiểu, để toàn bộ cơ thể y dựa vào ***g ngực mình, hai chân mở lớn lộ ra hoa huyết bị sáp đến đỏ bầm và nộn hành mềm oặt do vừa mới bản tính xong, để bọn chúng trần trụi lộ ra ở trước mắt Kỳ Canh.

“Hmm ca... ĐỪNG...” Có lẽ là do vừa mới bản tính xong, nên tác dụng của mị hương đã tiêu thất một ít, cũng có lẽ là do cái tư thế này khiến Liễu Nghi Sinh cảm thấy rất xấu hổ, gương mặt y nóng lên, mơ màng thấy được Kỳ Canh đã biến thân thành hình ngựa, quái vật to lớn trực tiếp đặt lên thư huyết của mình, y giống như là nhớ đến tư vị khi này, sợ đến mức trốn ra phía sau. Tiếc rằng xương sống thất lưng đã mềm đến không cử động được, phía sau còn bị ***g ngực rắn chắc trắng kiện của Kỳ Thạc dán chặt vào, lắc lắc thân thể giống như là đang nghênh đón, để tiểu huyết của mình hướng về phía phân thân của Kỳ Canh cứ như đang tự dâng lễ vật đến tận cửa.

29. Chương 28: Động Phòng Hoa Chúc – 4

“Bảo bối không sao đâu, dịch thể của một mình ca không đủ để giải *** hương mà người đã trúng, sau khi Kỳ Canh bắn xong rồi người sẽ thoải mái thôi.” Kỳ Thạc nghiêng đầu hôn hôn mặt Liễu Nghi Sinh, liếm lên gò má đang đỏ mồn hời của y để an ủi.

“Đừng... A a a...” Sau khi Kỳ Canh biến thân liền bị hoa huyết vừa non mềm vừa xinh đẹp do mới bị chà đạp mà chuyển sang màu đỏ sẫm hấp dẫn đến mức ánh mắt đều đỏ cả lên, hấn gằm lên một tiếng, thân thể cường tráng bỏ nhào qua, thú căn tráng kiện không giữ lại chút nào mà đỉnh toàn bộ vào thư huyết đã bị thao đến chín muồi.

Trong đó có chút tinh thủy vừa rồi Kỳ Thạc mới bắn vào, lại có đại lượng *** thủy do Liễu Nghi Sinh lãng thả tự phân bố ra, đương nhiên là cự đại của Kỳ Canh cắm vào hoàn toàn không cần tốn quá nhiều sức lực, tựa như đang tiến vào một ôn tuyền nóng hổi ẩm ướt, nộn nhục ở bên trong *** dâng bao quanh lấy hùng căn của hắn, huyết khẩu chặt khít siết chặt đến mức da đầu của hắn đều tê rần lên, huyết nhục vừa nhiệt tình lại triển miên đến cực điểm, một bên học ra *** thủy tưới lên đầu điều của hắn, cuối cùng hắn cũng đã biết khoái cảm vừa này Kỳ Thạc trải qua có bao nhiêu khó hình dung, hắn mới sẽ không để bản thân dễ dàng thất thủ đâu, thẳng thắt lựng đỉnh vào tiểu huyết đáng thương hề hề kia, hoàn toàn dựa theo bản năng của ngựa đực, chỗ nào mềm liền thao chỗ đó, chỗ nào nộn liền cọ chỗ đó.

“Hmm ưm ưm ưm...” Lúc này đây Liễu Nghi Sinh không hề cảm thấy đau đớn chút nào cả, chỉ vì dương căn của Kỳ Canh quá nóng quá lớn, hạ thể bị cọ đến phát nóng, giống như sắp bị thiêu rụi, cả người phảng phất như đang lơ lửng trên mây, nhiệt độ cơ thể đã tăng cao thêm vài độ, lại bị Kỳ Thạc xâu xa cố ý đẩy vào cái chỗ cực đại của Kỳ Canh, khiến mỗi một lần cắm vào đều đỉnh đến chỗ sâu nhất, không những vậy mỗi lần rút ra còn mang theo một số lượng lớn *** thủy, toàn bộ *** thủy chậm rãi chảy xuống, phát ra âm thanh bành bịch *** lảng.

“Có phải lãng huyết của Tiểu Liễu Nhi có thể đâm xuyên rất sâu hay không, ta cũng tới ném thử hậu đình của hắn mới được.” Kỳ Thạc nhìn bảo bối thân ái lần lượt bị cự điều của thân đệ đệ mình thao lộng, thân là ngựa đực sao hắn có thể nhìn cho được, nhắc mông của Liễu Nghi Sinh lên, cọ cọ đầu đỉnh thô to lên cánh mông trắng nõn mịn màng một mảnh thủy nhuận khiến nó lại một lần nữa trở nên ướt át, hít mạnh một hơi liền đem vật kia vọt vào hậu huyết đã đói khát đến mức ứa ra nước.

“A... Ca đừng cùng nhau... Sẽ hỏng mất... Hức hức...” Thú căn trước mặt còn đang đấu đá lung tung trong thư huyết, phía sau thoáng cái lại bị một căn khác đỉnh vào, mặc dù không có thô to như phía trước, nhưng cũng không thể khinh thường. Nếu không phải vừa này hậu huyết đã được Kỳ Canh thao lộng, hiện tại bị đỉnh vào trực tiếp như thế nhất định y đã khóc đến chết ngắt luôn rồi.

Liễu Nghi Sinh sợ đến mức siết chặt hạ thân, y cho rằng làm như vậy có thể ngăn cản thể tiến công hùng hực của hai giống đực, sau đó đuổi bọn họ ra ngoài, nào ngờ cách y làm đơn giản chính là đang tự tìm đường chết, thoáng cái hai cự vật trong cơ thể lại trở nên lớn hơn, chống đỡ đến mức hai cái tiểu huyết của gần như lỏng ra, không biết đã chảy ra bao nhiêu là nước luôn rồi.

“Sẽ không hỏng, Tiểu Liễu Nhi sinh bảo bảo cho các ca ca, sao các ca ca có thể đỉnh hỏng người chứ.” Dương vật của Kỳ Thạc đang chôn trong hậu huyết mềm mại chặt khít của bảo bối, cảm thấy thoải mái đến mức da đầu sắp muốn nổ tung luôn rồi. Hắn định sẽ ôn nhu, hiện tại có thể chậm rãi đỉnh lộng, phối hợp với Kỳ Canh đang trều sấp ở phía trước, thỉnh thoảng còn đùa bỡn tao tâm đã sưng đỏ, vừa đâm vừa cọ, khiến cho tràng bích tao lảng nhu tình thoải mái.

Phảng phất như tràng đạo cũng biết được cự căn phía sau có bao nhiêu ôn nhu cẩn thận, cho nên cao hứng lại nhu thuận mà kẹp chặt lấy, tao cực siết chặt hai hùng căn của nam nhân, chỉ là mỗi lần phóng dâng như vậy sẽ bị phân thân thô to tàn nhẫn đỉnh khai. Tiểu tao tâm đáng thương bị cọ đến vừa đỏ vừa sưng, tràng bích *** mỹ bị xoay chuyển vừa nhiệt lại dâng, chỉ có thể mặc cho dương căn muốn dẫn vật như thế nào thì cứ dẫn vật y như thế ấy, ngay cả nửa điểm phản kháng cũng không có.

Hai huynh đệ đồng thời đỉnh về phía trước sau đó lại đồng thời sấp ra phía sau, phảng phất như có thể cảm nhận được vật cực nóng đang cùng mình chạm vào nhau. Loại cảm kị đâm vào trong huyết lại có thể gặp được phân thân của huynh đệ song sinh làm cho hai huynh đệ khó kiềm chế được lực đạo, mỗi một lần sấp vào càng mạnh càng sâu hơn. Bọn họ chia nhau trừu sấp thao làm nhưng lại khổ cho Liễu Nghi Sinh chưa trải sự đời, y đã bị đâm đến mức không còn khí lực kêu ra tiếng, cả người nóng bừng như bị điện giật qua, chỉ lo há miệng thở dốc, tiểu huyết không có biện pháp, chỉ có thể không ngừng chảy nước ra khiến cho các nam nhân có thể thao được thuận lợi hơn một chút, khi dễ đến mức y cực kỳ thê thảm.

Liễu Nghi Sinh không biết bản thân đã bị các nam nhân trừu sấp bao nhiêu lần, cũng không biết đã bị đâm bao nhiêu cái, thú điệu của Kỳ Canh cạ đến tâm huyết của y sau đó liền bất động, quái vật to lớn nóng như lửa không ngừng bành trướng, khiến cho thư huyết đáng thương để có thể siết chặt được nó đã phải chống đỡ ra gấp mấy lần. Kỳ Thạc biết đệ đệ cũng đã sắp bất tỉnh, động tác sấp hậu huyết đang thông thả cũng bắt đầu nghiêm túc lên, hần ngậm lấy tiểu vành tai phần nộn của y, mỗi một cú đều thao đến chỗ sâu nhất trong hậu huyết, hần cũng biết như vậy có thể giảm bớt cảm giác trường đau khi Tiểu Liễu Nhi bị bất tỉnh, hần muốn để cho bảo bối của bọn họ có thể đồng thời hưởng thụ được khoái cảm tận cùng của việc huyết trước bị phun tinh, đồng thời hậu huyết được khai thác.

Quả nhiên, vào lúc Kỳ Canh phun hùng tinh nóng hổi của mình ra ngoài, bắn vào huyết tâm của y, Liễu Nghi Sinh cảm thấy vô cùng đau nhức giống như toàn bộ tiểu huyết đã bị chém thành hai nửa, thoáng chốc đã bị sấp đến cao trào, chỉ thấy cả người y đều run rẩy đến không có giới hạn, hai tròng mắt nửa mở, cứ như là chịu không nổi, lại giống như bị đưa đến cực lạc, trên gương mặt đỏ bừng một mảnh tràn đầy vẻ mặt thoải mái đến khó nhận, da thịt trên người đỏ đến cực độ, ngay cả bắp đùi cũng đều run rẩy đến không còn hình dáng, đôi chân phần nộn tuyết trắng đang co rút lại cùng một chỗ.

Liễu Nghi Sinh ngô ngô rên rỉ, nhú mảy cổ nén cảm giác bị dịch thể lửa nóng thiêu đốt đến sắp chết, hần là y phải vừa thấy nóng vừa thấy khó chịu, thế nhưng dịch thể hơi lạnh do Kỳ Canh vừa mới bắn ra hòa trộn với dịch thể nóng bỏng của Kỳ Thạc, thoải mái tới mức không có một lỗ chân lông nào của y không thư thái. Loại cảm giác kích động này triển miên không ngớt, Liễu Nghi Sinh xấu hổ lần lượt nuốt trọn hùng tinh của Kỳ Canh, điểm mẫn cảm ở phía sau vẫn còn bị Kỳ Thạc khai thác, cảm giác vừa chua xót lại vừa ngọt ngào liên tục xỏ xuyên qua mỗi một góc trong thân thể y.

Còn chưa kịp đợi cho Kỳ Canh thụ tinh hoàn tất, không biết sao mà ngọc hành phần nộn ở đằng trước cũng phun ra tinh thủy lần thứ ba của đêm nay, thừa thừa thốt thốt, đáng thương hề hề, rất chọc người khác thương yêu.

Trong đợt cao trào này, hậu huyết cũng không nhận được mà kẹp chặt đến mức tận cùng, thành linh đầu căn của Kỳ Thạc bị siết chặt, hần cảm thấy nhất định là bắn ra trong tràng đạo ngẫu nhiên nộn của bảo bối cũng sẽ thoải mái đến chịu không nổi, thế là hần cũng không nhẫn nại nữa, buông lỏng tinh quan, kết hợp với bảo bối của hần và đệ đệ mình cùng nhau bắn ra.

Lúc này Liễu Nghi Sinh đã bị dày vò đến thảm thương. Y không chịu nổi cái loại khoái cảm cực độ do vừa bất tỉnh, đồng thời cả hai tiểu huyết trước sau cũng bị thụ tinh, hiện tại thực sự rất muốn cứ như thế liền ngất đi để bỏ mặc tất cả. Hai huynh đệ cũng không để y được như ý, giống như đã từng bàn bạc trước với nhau, sau khi hoàn tất quá trình thụ tinh thì hai người đồng thời mạnh mẽ rút cự căn ra.

Dưới tình huống Liễu Nghi Sinh còn chưa kịp chuẩn bị gì đã bị cự vật to lớn rút ra, hậu huyết còn đỡ, thế nhưng thư huyết lại co rút đến rối tinh rối mù, theo Kỳ Canh rút ra thì lộ ra từng mảng bọt nước trong suốt, như có một dòng nước tiểu đang phun ra khiến hai huynh đệ một trận choáng váng.

“Ô ô ô... Đây là ta đang tiểu sao...” Chính Liễu Nghi Sinh cũng sợ đến ngây người, tiếp đó liền cảm thấy xấu hổ đến mức khóc lên. Sao y lại bị bọn họ biến thành bộ dáng này cơ chứ, còn... Còn mất mặt mà không không chế được bản thân như vậy...

“Bảo bối đây là người đang phun âm tinh, không sao cả, đừng khóc, ca thích ăn, sẽ giúp người ăn hết.” Kỳ Canh biến trở về hình người, hai huynh đệ tranh nhau trước sau cúi đầu xuống hạ thể của y, vừa mút vừa liếm lên huyết khẩu chứa đầy âm tinh. Những thứ được phun ra từ thư huyết đều là đồ bổ của giống đực, mùi vị của âm tinh vừa tao vừa ngọt, cực kỳ mê người, hưởng chi là thứ của bé con thân ái bắn ra sau khi bị bọn họ thao thành cái dạng này.

Liễu Nghi Sinh khóc đến không còn hình dáng, nhưng lại không thể ngăn cản được động tác xấu xa của hai người, y vừa mới trải qua cực hạn, tiểu huyết đã mẫn cảm đến cực điểm làm sao lại có thể chịu nổi đau lưỡi bọn họ liếm lộng như vậy, trong huyết bị liếm mút liên tục, khiến nó không nhận được mà phân bố ra càng nhiều tao thủy hơn, khiến hai huynh đệ hảo hảo mút liếm, ngay cả ngọc hành đã mềm nhũn cũng chịu không nổi mà ngẩng đầu lên...

“Nơi này của Tiểu Liễu Nhi cứ như là có một con suối vậy, dù hút thế nào cũng sẽ không hết nước?” Kỳ Canh hút đến hưng phấn không thôi, hắn còn chưa có dùng hình người thao qua Liễu Nghi Sinh đâu, thấy bộ dáng y hoàn toàn chưa có bị thao đủ, liền trực tiếp đề thương ra trận.

“Tao hóa này đang muốn hút khô chúng ta đấy. Người thao huyết đi, ta đến phục vụ vật nhỏ còn chưa bắn đủ này.” Kỳ Thạc nói rồi liền trực tiếp ngậm lấy thanh nha đang run rẩy bần bật, khiến cho Liễu Nghi Sinh hô to một tiếng.

30. Chương 29: Thu Dọn Tàn Cục

Đêm nay không biết ba người đã điên loạn đảo phượng đến thế nào, bản tình phát lãng bao nhiêu lần, chỉ biết là Tiểu Liễu Nhi bị làm đến mức tiếng nói đều khàn, phân thân đáng thương vô luận có khiêu khích như thế nào thì cũng không bắn ra mật tinh được nữa, hậu huyết và thư huyết đều bị thao làm biến thành sừng đỏ bất kham, bị gieo hết một lần lại một lần, gần như hai cái tiểu huyết đã không còn cách nào nuốt vào số dịch thể dồi dào kia, chậm rãi chảy ra theo *** thủy cũng không ít, cuối cùng y dứt khoát mê man trong ngực hai huynh đệ, hoàn toàn bất tỉnh nhân sự.

Ba đứa nhỏ đang làm chuyện vui sướng nhất cũng là chuyện ngọt ngào nhất trong đời bọn họ, đáng thương thay cho Kỳ Thiên Hữu lại bị Liễu Mộ Ngôn tàn nhẫn quăng ở ven đường không thèm để ý đến. Việc đã tới nước này rồi, hắn không có khả năng đi quấy rối hài tử động phòng hoa chúc, có nhà mà về không được khiến lòng hắn chua xót đến cực điểm a, nhưng lại không dám dứt khoát theo Liễu Mộ Ngôn về nhà.

Toàn bộ ủy khuất trong lòng cuộn cuộn dâng trào mãnh liệt như nước sông, hắn cũng không biết bản thân mình lấy gan chó từ đâu, dùng một cước đá văng cửa nhà Liễu Mộ Ngôn, mang theo khí thế hung hăng nhìn chằm chằm vào người nọ.

Đêm nay Liễu Mộ Ngôn làm ra chuyện như vậy làm sao có thể an tâm đi vào giấc ngủ cho được, lúc này y đang ngồi đọc sách trong đại sảnh, khi thấy cửa bị đá văng có hơi kinh sợ mà khẽ nhíu mày, vừa thấy người đến là Kỳ Thiên Hữu thì bản thân lại càng cảm thấy ngạc nhiên, sẽ không phải là chịu quá nhiều kích thích, cho nên lá gan cũng to ra dám chạy tới đập cửa nhà của y luôn rồi hả?

Đôi mắt xinh đẹp của Liễu Mộ Ngôn nhìn chằm chằm vào Kỳ Thiên Hữu, chờ xem hắn muốn nói cái gì, không nghĩ tới cái gì cũng không đợi được, Kỳ Thiên Hữu đóng cửa lại, hít sâu một hơi, khí trầm đan điền, oa một tiếng khóc lớn lên.

“...” Liễu Mộ Ngôn bị tiếng khóc này làm ầm ĩ đến mức tâm phiền ý loạn, nhìn vào thân hình dâng trào chí khí nam nhi bấy trước của hắn, thế mà lại chẳng cần giữ thể diện đến thế, nói khóc liền khóc, khóc đến trung khí mười phần, khóc đến mức nước mắt nước mũi tèm lem, quả thực là vô cùng thê thảm, bộ dáng này khiến người khác hận không thể tát tới khi nào hắn không còn khóc được nữa mới thôi.

Tiện tay cầm lấy một miếng giẻ không biết là dùng để lau bàn hay lau cửa sổ nhét vào trong miệng Kỳ Thiên Hữu, cuối cùng mới có thể thanh tĩnh lại.

“Người xem người nào có một chút bộ dáng gì của tộc trưởng hả, thật mất thể diện!” Liễu Mộ Ngôn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, lại nhẫn tâm đá cho hắn thêm một cước.

“Hức hức...” Trong miệng bị nhét này nọ vào, muốn ầm ĩ khóc lớn cũng không cách nào thực hiện được, Kỳ Thiên Hữu chỉ có thể nghẹn ngào nức nở, như một cự thú mỏng manh.

Đại nãi Liễu Mộ Ngôn đập thình thịch, thực sự là chịu không nổi cái bộ dáng này của hắn mà, cho nên đành thỏa hiệp: “Người không khóc, ta liền cho người nói chuyện.”

Kỳ Thiên Hữu gật đầu như già tởm, miếng giẻ được lấy ra, liền có thể hít một ngụm không khí mới mẻ.

“Mộ Ngôn... Cũng không phải là ta cố ý muốn khóc, nhưng khi nhìn thấy người đối xử với Tiểu Liễu Nhi như thế, ta liền đau lòng đến nguy. Không có ai so với ta càng hiểu rõ cái tư vị bị ép buộc phải *** với người mình không thích cả. Năm đó người tính kế ta thì cũng thôi đi, hiện tại ngay cả thân sinh nhi tử người cũng đều tính kế, người đúng là lòng dạ độc ác, đến khi Tiểu Liễu Nhi tỉnh lại giận người rồi thì biết làm thế nào cho phải đây.” Hắn nói nói, giống như đang nhớ lại chuyện xưa bi thảm của mình, vừa muốn khóc tiếp, đã bị Liễu Mộ Ngôn dùng ánh mắt chứa dao trừng qua, ỉu ỉu xiu xiu mà nuốt ngược nước mắt vào trong.

“Ta nhấn tâm, nếu ta không nhấn tâm thì ngày mai tiểu nhi tử của người sẽ rời khỏi cái làng này, sợ rằng cả đời này cũng sẽ không trở về nữa đâu!”

“Tại sao? Kỳ Thạc thành hôn, vì cái gì Kỳ Canh phải đi?” Kỳ Thiên Hữu bị tin tức này khiến cho kinh ngạc tới mức quên cả khóc.

“Hừ, uống công người là phụ thân của người khác, ngay cả tâm sự của hài tử cũng chẳng biết.” Liễu Mộ Ngôn hừ lạnh một tiếng, “Kỳ Canh cùng Kỳ Thạc tranh giành Tiểu Liễu Nhi, lần trước đánh nhau tàn nhẫn, trước khi Tiểu Liễu Nhi cưới Kỳ Canh đã từng đề cập với ta nói nó muốn đi. Người tới nói cho ta biết tại sao nó lại phải đi đi?”

Kỳ Thiên Hữu há mồm nhưng lại không thể nói, tựa như một kẻ si ngốc. Quả thực hắn không hề biết chút gì về chuyện nhi tử mình yêu thích Tiểu Liễu Nhi cả, lần trước bọn chúng đánh nhau, hắn chỉ tưởng rằng hai huynh đệ nháo ra mâu thuẫn nhỏ gì đó mà thôi, không nghĩ tới thế mà lại là tranh giành tình nhân a.

“Kỳ Thạc và Kỳ Canh đều là Bằng Kỳ Lâm và Hỏa Kỳ Lâm duy nhất trong tộc, ta đi tìm lâu như vậy cũng mới chỉ tìm được một mình Tiểu Liễu Nhi có thể sinh hạ hài tử đời sau cho bọn nó, làm sao có thể khiến Tiểu Liễu Nhi ở cùng một chỗ với bọn nó chính là lựa chọn tốt nhất. Hơn nữa, ba người bọn nó từ nhỏ đã là thanh mai trúc mã, về mặt tình cảm hẳn là không thành vấn đề, chỉ là đứa nhỏ Kỳ Canh kia vẫn chưa thông suốt, nên mới bị Kỳ Thạc chiếm tiên cơ mà thôi.”

“Mộ Ngôn, người làm vậy là không đúng. Cho dù bọn nhỏ yêu nhau, nhưng người cũng phải để chính bọn chúng tự lựa chọn, mà không phải là can thiệp và áp đặt.” Đương nhiên Kỳ Thiên Hữu biết tám chín phần mười tính cách của Liễu Mộ Ngôn, nhưng bị người kẻ đơn, ép buộc phải *** thì vô luận như thế nào cũng là một chuyện khiến người khác vô pháp tiếp nhận, hắn xem trọng quyền tự do lựa chọn của bọn nhỏ, nếu như thực sự ba người bọn nó đều nguyện ý, muốn cùng một chỗ, hẳn cũng sẽ không phản đối, hiện tại bị Liễu Mộ Ngôn tính kế, làm sao thì hắn cũng sẽ thấy khó chịu.

“Tự lựa chọn?” Sắc mặt Liễu Mộ Ngôn biến lạnh, “Thân là tộc trưởng nếu người nói tự do lựa chọn thì đó chính là việc làm tổn hại cho toàn tộc, chỉ ham muốn khoái hoạt nhất thời, trở thành tội nhân thiên cổ cũng không quản sao.”

Hiện tại không phải hắn đang bàn chuyện, mà là đang lật lại nợ cũ.

“Người không cần nói, việc ta làm trên không thẹn với trời đất, dưới không thẹn với lòng ta. Nếu thật sự Tiểu Liễu Nhi muốn trách tội ta, không tiếp thu người phụ thân là ta đây, ta cũng không còn gì để nói nữa. Ta muốn đi ngủ, nếu người nguyện ý thì cứ ở lại trong phòng khách tạm một đêm, không muốn liền rút.”

Nhìn bóng lưng thẳng tắp của Liễu Mộ Ngôn, như là cố ý lộ ra vẻ chính mình thập phần mạnh mẽ, tim gan Kỳ Thiên Hữu đều đau đến run rẩy, bất đắc dĩ nằm xuống đất, còn không biết đến ngày mai sẽ có đợt mưa to gió gập tới mức nào đâu.

Một đêm này vì suy nghĩ nát tâm chuyện của ba đứa nhỏ nên đương nhiên là tộc trưởng đại nhân sẽ không ngủ được, hắn trơ mắt nhìn mặt trời ngày hôm sau mọc lên, lại dùng cặp mắt đầy trông mong hung hăng nhìn về phía phòng trong, hi vọng Liễu Mộ Ngôn sớm rời giường, đi mở cửa cho bọn nhỏ.

Hắn đã suy nghĩ suốt cả đêm, hiện tại phỏng chừng ba đứa nhỏ còn chưa có tỉnh, hắn nên đến sớm nói với hai tiểu tử thú kia, giúp giấu diếm chuyện Mộ Ngôn kẻ đơn với Tiểu Liễu Nhi. Tuy ngoài miệng Mộ Ngôn nói không cảm thấy mình làm sai cái gì, về mặt nghĩa chính ngôn từ, bộ dáng chẳng thêm để ý, nhưng Kỳ

Thiên Hữu biết nếu như Tiểu Liễu Nhi thật sự thù ghét Mộ Ngôn, trách cứ hắn, nhất định y cũng sẽ không dễ chịu, bất quá y đều nuốt toàn bộ áp lực cùng những chuyện không dễ chịu xuống bụng mà thôi.

Lúc này đây, đương nhiên Kỳ Thạc và Kỳ Canh chính là người chịu tội thay tốt nhất, tuy rằng làm như vậy là không quá công bằng với tội nó, nhưng dù sao chính tội nó cũng ăn người ta rồi, cũng đã được nếm qua ngon ngọt, lưng mang chuyện xấu một chút hắn là sẽ không thành vấn đề đi?

Cuối cùng hắn cẩn thận suy nghĩ một chút, nếu thật sự ba đứa nhỏ có thể cùng một chỗ chính là kết quả tốt nhất đối với bọn họ, nhưng tại sao trước khi Mộ Ngôn hạ quyết định cũng không chịu thương lượng qua với mình một chút, chuyên quyền độc đoán như thế, làm hại hiện tại hắn thấy luống cuống tay chân, chỉ sợ Tiểu Liễu Nhi cứ luẩn quẩn trong lòng, tình cảm giữa hai phụ tử bị rạn nứt. Một là con dâu của mình, một là đầu thịt nơi quả tim mình, dù cho hắn giúp bên nào cũng không phải là chuyện tốt.

Trong một đêm này chẳng biết tóc của tộc trưởng đại nhân đáng thương đã trắng thêm bao nhiêu sợi đầu, cuối cùng cũng đợi được Liễu Mộ Ngôn ra khỏi phòng ngủ. Nhìn qua bộ dáng người nọ giống như cũng ngủ không ngon giấc, cổ mạnh mẽ vực dậy tinh thần, tuy nhiên ánh mắt của người nọ vẫn mang theo lực sát thương lớn như cũ.

“Người, đến giúp bọn nó mở cửa.” Y ném ra một cái chìa khóa, phẳng phất như cái chìa khóa này có bao nhiêu phỏng tay vậy.

“Ừm, ta cũng đang tính như thế, người đừng đi, nhìn đến ba đứa nhỏ lại xấu hổ. Loại chuyện này tốt nhất cứ để ta làm là được rồi.” Mỗi lần Liễu Mộ Ngôn nhớ đến là trong lòng lại không được tự nhiên, y nói không sợ trời không sợ đất, thế nhưng nếu hiện tại thật sự để y đi nhìn xem bọn nhỏ, y cũng không có cách nào tự nhiên cho được. Quyết định của Liễu Mộ Ngôn vừa vặn hợp ý Kỳ Thiên Hữu, hắn đứng dậy muốn rời đi, nhưng dường như nhớ đến cái gì, quay đầu lại dặn dò: “Mộ Ngôn người yên tâm, cứ giao chuyện này cho ta là được rồi, người cứ đi ngủ một lát, nhìn người giống như một đóa hoa không được tưới nước, không xinh đẹp gì cả.”

Chờ đợi hắn chính là một tách trà đang lao tới. Kỳ Thiên Hữu ôm đầu chạy như bay.

Hắn rón rén mở cửa ra, ho nhẹ một chút, nhĩ lực của Kỳ Thạc và Kỳ Canh rất tốt, lập tức liền tỉnh lại, dùng chân gối kỹ Liễu Nghi Sinh còn đang đang ngủ mê man, liếc mắt nhìn nhau, sau đó mặc quần áo tử tế rồi đi xem thử phụ thân có lời gì muốn nói với bọn họ.

31. Chương 30: Tuyệt Không Tha Thứ

Lúc Liễu Nghi Sinh tỉnh lại thì mặt trời đã lên cao. Y mở mắt, cảm thấy cả người bủn rủn, xương cốt đã không còn là của mình, hơn nữa kỳ quái chính là hạ thân lại có chút trướng đau, giống như vừa mới bị cự vật to lớn đâm vào, hình như còn có chút cảm giác chưa quen thuộc với dị vật.

Thân thể rất nhẹ nhàng khoan khoái, đầu óc cũng rất mơ hồ. Ký ức cuối cùng mà y nhớ được chính là cảnh tượng mình cùng Kỳ Canh kính trà, đối với những chuyện phát sinh tiếp theo hoàn toàn không biết gì cả, chỉ cảm thấy mở mắt ra một lần nữa thì trời đã sáng choang rồi, mà mình thì toàn thân xích lỏa nằm ở trên giường, thân thể còn dâng trào từng đợt khó chịu.

“Tiểu Liễu Nhi người đã tỉnh rồi sao? Có chỗ nào khó chịu hay không?” Kỳ Canh nhanh tay lẹ mắt, lao tới bên giường như tên bắn nắm lấy bàn tay y.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Kỳ Canh tại sao người lại ở chỗ này?” Mở miệng ra nói chuyện mới phát hiện được thanh âm của mình đã khàn đến mức này, giống như đã kêu quá lớn đến mức vỡ giọng vậy.

“Ta...” Kỳ Canh nhìn vào ánh mắt ngây thơ đang tìm tòi nghiên cứu của y, nhất thời cũng không biết nên giải thích cái loại tình huống hỗn loạn này như thế nào nữa.

“Trước đừng vội nói, Tiểu Liễu Nhi là sâu nhỏ lười biếng, ngủ thẳng đến trưa mới chịu dậy, đi rửa mặt ăn vài thứ xong hãy nói tiếp.” Kỳ Thạc nỗ lực khiến bầu không khí dễ chịu hơn một chút, một bên nâng Liễu Nghi Sinh dậy.

Vừa đỡ lên, chân liền tuột xuống lộ ra thân thể bị cắn loạn đến chịu không nổi của y, trên thân thể trắng nõn đều là vết hôn. Thậm chí ngay cả đầu nhũ phần nổi so với bình thường cũng sưng đỏ hơn không ít, một mảnh hồng hồng, rất đáng thương.

“Ừm...” Liễu Nghi Sinh không tự chủ mà rên rỉ ra một tiếng, từ tư thế đang nằm biến thành nửa nằm nửa ngồi, thất lưng cứng như đá, chỉ cần khẽ động liền đau đớn như kim châm.

Thấy ánh mắt hai huynh đệ đang đặt trên thân thể mình, cúi đầu nhìn lại, lập tức bị dọa sợ. Sao thân thể của y lại biến thành bộ dáng thế thảm không nỡ nhìn tới vậy chứ? Đây là cái loại cực hình gì mới có thể biến thành không còn chỗ nào lành lặn, tất cả đều là vết tích hồng hồng vậy kia?

“Khó chịu? Là do chúng ta không tốt, đêm qua quá kích động không khống chế được sức lực, khiến cho người không thoải mái như thế.” Kỳ Canh không ngừng đau lòng, áy náy nói.

“Đêm qua các người đã làm cái gì rồi? Tại sao ta lại cảm thấy thất lưng đã không còn là của mình nữa? Nói!” Liễu Nghi Sinh bị loại cảm giác mờ mịt hoàn toàn không biết gì cả này khiến cho bức bối, mà hai huynh đệ cứ giống như là đã làm chuyện gì có lỗi với y, làm sao y có thể không bối rối lên cho được.

“Tiểu Liễu Nhi, chúng ta nói đây, người đừng tức giận, đêm qua ta và Kỳ Canh, đã cùng người động phòng.” Kỳ Thạc vẫn quyết định đi thẳng vào vấn đề, chuyện đó cũng đã xảy ra rồi, để ngày sau ba người còn có thể ở cùng một chỗ lâu dài, sớm muộn gì cũng phải nói cho Liễu Nghi Sinh biết chân tướng.

Trong nháy mắt sắc mặt của Liễu Nghi Sinh trở nên trắng bệch, tim đập không ngừng. Cảm giác cực kỳ xấu hổ và kinh ngạc khiến đôi môi y run đến mức nói không nên lời, máu trong người phiến giang đảo hải, thoáng chốc toàn bộ liền xông thẳng lên đầu, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều đỏ như tôm luộc.

Cái gì kêu là cùng y động phòng? Y biết mình đã thành thân với Kỳ Thạc, cũng biết là sau khi thành thân phải động phòng. Thế nhưng tại sao lại có chuyện cùng Kỳ Canh? Hơn nữa còn là dưới tình huống y hồn nhiên không hay biết gì, lại phát sinh thành cái loại quan hệ thân mật chỉ có thể làm với bạn đời này chứ?

“Tiểu Liễu Nhi người đừng như vậy, ta cũng như Kỳ Thạc, đều thích người thích đến sắp phát điên rồi.” Kỳ Canh kéo tay y đặt lên gò má của mình, nhẹ nhàng cọ cọ, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể từ người y truyền tới, trong lòng đau đớn đến mức thậm chí mất ngủ, làm chuyện khiến mình phải lưng gánh hàm oan này thật không phải là người mà.

“Ta nhịn không được dục niệm đối với người, vốn dĩ ta định chờ đến sau khi các người thành thân xong, liền rời đi ngôi làng này, từ nay về sau không gặp lại người nữa, nói không chừng sẽ chết đứt được tưởng niệm... Thế nhưng... Thế nhưng đêm qua ta nhịn không được liền chiếm lấy thân thể của người, người muốn đánh ta mắng ta đều có thể, nhưng đừng không để ý tới chúng ta, có được hay không.” Thấy Liễu Nghi Sinh phẫn nộ đến đỏ bừng mặt, hai mắt vô thần cái gì cũng không nói, Kỳ Canh vội vã thổ lộ, một bên còn nháy mắt với Kỳ Thạc.

“Tiểu Liễu Nhi, quả thực đêm qua chúng ta đều mất khống chế. Nhưng dù sao chuyện này cũng đã xảy ra rồi, người thử tiếp thu hai chúng ta có được hay không? Coi như đêm qua là ba người chúng ta thành thân, sau này ta và Kỳ Canh sẽ cùng nhau thương yêu người, tựa như khi còn bé như vậy, vĩnh viễn không bao giờ rời xa người.” Kỳ Thạc ôn nhu cầm tấm chăn đã trượt khỏi người Liễu Nghi Sinh kéo trở lên, ôm y ôn nhu nói.

“Cút.” Liễu Nghi Sinh nghe được phân nửa, cuối cùng phun ra một chữ, nhưng chữ này lại khiến sắc mặt của hai huynh đệ trở nên khó coi.

Nghe kể lại xong, y tuy đơn thuần, nhưng cũng không phải là đồ ngốc, nghe xong liền biết đêm qua mình đã bị hai người bọn họ khi dễ. Vốn là động phòng hoa chúc, lại có thể đồng thời *** với hai người đã chơi đùa với mình từ nhỏ đến lớn.

Loại cảm giác vô lực khi bị áp đặt, đến lúc tỉnh lại đã gào nấu thành cơn này khiến Liễu Nghi Sinh cảm thấy cực kỳ xấu hổ và giận dữ không chịu nổi. Thân thể không thoải mái hoàn toàn được chuyển hóa thành

oán hận đối với hai người kia, hận bây giờ không thể khiến bọn họ lập tức biến mất ở trước mặt mình để mình có thể nhắm mắt làm ngơ.

Nếu như bây giờ y còn đủ khí lực để đánh người, vậy nhất định y sẽ đánh hai cái tên hỗn đản lừa gạt mình này đến mức mặt mũi bầm dập, thế nhưng y lại không có khí lực, không chỉ không có khí lực đánh người, ngay cả khí lực mắng chửi người cũng không có.

Liều Nghi Sinh theo bản năng cho rằng đêm qua chuyện tình là do hai người có dự mưu, tính kế đã lâu, lừa dối và thương tổn y. Cái này cũng không thể trách y được, đối với hành động lần này của hai huynh đệ, đổi lại là ai cũng vô pháp dễ dàng tha thứ đi.

Đầu tiên là Kỳ Canh, tuy rằng hiện tại hắn luôn mồm thổ lộ tình cảm với mình, vậy vì sao khi trước hôn lễ hắn lại không nói, mà đến thời điểm vô pháp vãn hồi mới khóc lóc kể lể bày tỏ nội tâm của mình? Còn nói cái gì mà trước đây thật sự muốn thành toàn cho y và Kỳ Thạc nên quyết tâm rời đi tha hương, thế nhưng đi cái kiểu gì mà lại thành ra là khi dễ y thế này đây?

Lại nói tới Kỳ Thạc, là bầu bạn mà y toàn tâm toàn ý yêu thích cùng tín nhiệm, giao phó chung thân, dưới tình huống y không hề hay biết gì lại đưa mình cho đệ đệ của hắn. Hơn nữa còn là dùng loại phương thức trực tiếp không còn cách nào để vãn hồi này.

Y tức giận tới cực điểm, ngược lại là diện vô biểu tình, khiến hai huynh đệ đang thấp thỏm bất an đều bị đông cứng lại. Ở chung với Tiểu Liều Nhi nhiều năm như vậy sao mà bọn họ có thể không biết, bình thường Tiểu Liều Nhi cười cười mắng mắng, nếu thực sự chọc giận y rồi y sẽ lạnh lùng hết như khối băng, nước lửa bất xâm, dầu muối không vào, học cực kỳ tốt bộ dáng của tể tự đại nhân, khiến cho người khác dù muốn giải thích cái gì cũng không mở miệng nổi, căn bản là y một chút cũng đều không nghe vào.

Tội nghiệp cho hai huynh đệ lúc này là vô duyên vô cớ lưng gánh hàm oan, tuy rằng đã ăn kiên mật tịnh người ta, đúng là bọn họ đã chiếm được tiện nghi, cho nên hai huynh đệ cũng hiểu được. Nhưng là hiện tại phải đối mặt với sự thờ ơ và tức giận của người trong lòng, ngay cả cơ hội dỗ dành cũng không có, thật sự đã gặp đến độ nguy rồi, hai người chỉ biết đứng đờ ở đầu giường, một chút cũng không xê dịch.

“Tiểu Liều Nhi đừng như vậy, chúng ta hảo hảo nói chuyện đi, nha?” Kỳ Canh ôn nhu khuyên nhủ dỗ dành lại hoàn toàn không có ý nghĩa, Liều Nghi Sinh nhìn cũng không thèm liếc nhìn hắn một cái, ánh mắt vô hồn nhìn về phía trước, đôi môi tối qua bị cắn đến hơi sưng lên khẽ mở ra, phun ra một câu lạnh lùng không chịu nổi: “Các người còn chưa chịu chịu cái gì, được thôi, ta đi.”

Sao Kỳ Thạc và Kỳ Canh có thể để y đứng đây, một người lôi kéo y, một người khác lại đè y xuống, bộ dáng kiên quyết không đồng ý. Liều Nghi Sinh lại càng thêm tức giận, lạnh nhạt nói: “Các người làm nhục ta như vậy, có phải là muốn cả đời này ta cũng không nhìn đến các người nữa hay không?”

Lời này quá nặng, đặc biệt là đối với huynh đệ Kỳ gia coi y như sinh mệnh của mình kia. Sắc mặt của hai người đều thay đổi, cánh tay đang lôi kéo y cũng không tự chủ mà buông ra, không biết nên làm cái gì, chỉ có thể bày ra vẻ mặt khóc không ra nước mắt.

Liều Nghi Sinh vừa được tự do, giống như là đang có sức mạnh nào đó chống đỡ cho y, cổ nén thân thể không khỏe từ trong ra ngoài, nhặt lấy y phục ở một bên lên, cũng không quản hai huynh đệ còn đang dùng vẻ mặt lúng túng nhìn y, mặc xong liền đứng dậy, tập tễnh bước ra ngoài cửa, cuối cùng còn quay đầu lại nói một câu: “Hi vọng các người tuân thủ ước định, ta không muốn gặp các người liền đừng xuất hiện ở trước mắt ta.”

Liều Nghi Sinh cảm giác lời này của mình một chút cũng không nặng, y đang tức đến sắp bất tỉnh luôn rồi. Bị bọn họ đối đãi như thế, y cảm thấy tức giận cũng là chuyện đương nhiên thôi. Bởi vì đây không chỉ là không tôn trọng tình cảm của y, đó còn là một loại phản bội đối với sự tín nhiệm toàn tâm toàn ý của y, cực kỳ dứt khoát, khiến y dù muốn tha thứ cho bọn họ cũng không làm được đến thế.

Nếu như không phải chuyện này phát sinh sau khi y mất đi ý thức, chưa chắc y đã tức giận đến mức này đâu. Nhưng hiện tại lại không được, y không có cách nào lừa mình dối người rằng dưới tình huống như vậy mà trở thành bầu bạn của bọn họ, cùng một lúc tiếp nhận hai người, để cho bọn họ cứ luôn không ngừng thấy mình cần bản chính là đồ chơi nằm trong lòng bàn tay hai người, mà không phải đệ đệ từ nhỏ đã được sủng như bảo bối, bạn tốt, thậm chí là người yêu.

Y cũng không quay đầu lại, lưu lại hai nam nhân ngơ ngác nhìn nhau, bó tay chịu trói.

32. Chương 31: Lưng Gánh Hàm Oan

Liều Mộ Ngôn thấy nhi tử khập khểnh trở về, nội tâm có hơi luống cuống một chút. Thế nhưng rất nhanh y liền bình tĩnh lại, để Liều Nghi Sinh ngồi xuống, nhẹ giọng hỏi có chuyện gì.

Liều Nghi Sinh không khóc cũng không nháo, căn bản là y không biết được chính phụ thân của mình mới là người khởi xướng hết thảy, y nhìn qua giống như một quả bóng cao su bị chọc thủng, vô lực lắc đầu nói: “Phụ thân con không gả nữa, con còn có thể ở lại trong nhà sao?”

Nếu như chuyện này không phải do một tay Liều Mộ Ngôn tính kế, như vậy có thể y đã mắng to nhi tử không hiểu chuyện, đem hôn nhân đại sự làm trò đùa. Nhưng lúc này so với ai khác y đều hiểu tối qua hải tử này đã xảy ra chuyện gì, trước đừng nói tới cái gì mà lòng trắc ẩn, tốt xấu gì thì vẫn có chút chột dạ đi. Cũng do chột dạ nên thái độ có hơi khác thường mà dễ dàng gật đầu, không có hỏi nhiều, để Liều Nghi Sinh đi nghỉ ngơi trước.

Việc này rất kỳ quái, ban đầu hẳn cho rằng nhi tử sẽ đến khởi binh vấn tội, thậm chí sau khi biết được chân tướng sẽ không chịu tha thứ cho y, cùng y đoạn tuyệt quan hệ phụ tử. Nếu như vậy thật thì y cũng đã chuẩn bị không ít lý do đường hoàng từ trước để có thể biện bạch rồi, nhi tử là do y một tay nuôi lớn, làm thế nào để giáo huấn nó, chính mình vẫn là hết sức tin tưởng vững chắc.

Thế nhưng bộ dáng nhi tử yếu ớt như thế, ngược lại khiến y không thốt ra được lời nào. Chẳng qua là cảm thấy chuyện này có chút quái dị, với tính tình của Liều Nghi Sinh, nếu như biết được chuyện này là do y làm, dù thế nào thì cũng sẽ không cứ như thế mà chạy về nhà, vờ như không có chuyện gì xảy ra được.

Trên đời này người hiểu rõ Liều Nghi Sinh nhất, chỉ có thể là Liều Mộ Ngôn phụ thân của y, nhưng ngoại trừ Liều Mộ Ngôn, thì người đứng hàng thứ hai về độ tuyệt đối lý giải y chính là Kỳ Thạc Kỳ Canh.

Cũng bởi vì hiểu rất rõ, hiện tại hai người đều bó tay chịu trói, bọn họ biết Tiểu Liều Nhi nói là không muốn gặp lại mình, liên thật sự chính là không muốn gặp bọn họ, nếu như bọn họ dám thoảng xuất hiện ở trước mặt y, y đã nói là sẽ làm, cả đời này cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho bọn họ nữa đâu.

Nhưng bọn họ rất sốt ruột a, vừa mới thành hôn xong mà ngay ngày hôm sau vợ đã chạy về nhà mẹ đẻ, bày ra bộ dáng không thèm nhìn đến bọn họ, không nghe bất kỳ lời giải thích nào. Nếu như bọn họ thật sự phạm phải lỗi gì không thể tha thứ, bị Tiểu Liều Nhi trừng phạt như thế nào đi chăng nữa cũng cam tâm tình nguyện. Thế nhưng hiện tại lại không phải như vậy, xét theo một mặt nào đó, bọn họ cũng không tự chủ được mà trở thành người bị hại đi. Nhưng bởi vì đủ loại cố kỵ, thế nên mới có miệng mà khó trả lời.

Hai huynh đệ gặp đến độ đều đứng ngồi không yên, thế nhưng Kỳ Thiên Hữu lại không dám đến chỗ Liều Mộ Ngôn tìm người, chỉ có thể vì bảo vệ lão tình nhân mà trợn mắt bán đứng lợi ích của thân sinh nhi tử.

Kỳ Thiên Hữu vò đầu cười theo: “Nhi tử à, hai con đừng quá sốt ruột, Tiểu Liều Nhi cũng chỉ là nhất thời luẩn quẩn trong lòng nên mới chui rúc vào sừng trâu thôi. Tình cảm của mấy đứa trải qua nhiều năm như vậy, làm sao nó có thể nói không để ý tới là sẽ bỏ mặc luôn đâu? Chờ đến khi nó hơi hết giận rồi, hai đứa lại cẩn thận bồi thường một lần nữa, kéo người quay trở về. Tiểu Liều Nhi cũng không phải là một người không nói lý lẽ, hiện tại cũng đã cùng các don có phu thê chi thực, cái chuyện đổ trở về không phải chỉ là sớm hay muộn thôi sao.”

Nghe hẳn nói thì thấy dễ dàng, nhưng Kỳ Thạc và Kỳ Canh lại không cảm thấy dễ dàng được như vậy. Kỳ Canh trợn trắng mắt nói: “Bọn con lưng gánh hàm oan, người là tụi con tới đỡ, còn phụ thân chỉ cần lấy lòng tể tự đại nhân là được, thật biết tính toán.”

“Không phải là tại ta cũng không có biện pháp nào khác hay sao.” Kỳ Thiên Hữu bị ánh mắt sắc bén của hai nhi tử nhìn đến lạnh cả sống lưng, lau mồ hôi nói: “Các con còn trẻ, còn chưa biết rất nhiều phu thê chi đạo. Giữa phu thê, cho dù có nháo lớn bao nhiêu, sảo hung thế nào, đó cũng là chuyện phu thê đóng cửa

lại giải quyết. Hiện tại Tiểu Liễu Nhi không thèm nhìn mặt hai con, nhưng nói không chừng trong bụng nó đều có hài tử của các con rồi, lẽ nào có thể hận hai đứa cả đời hay sao?”

“Nhưng giữa nó và Mộ Ngôn lại không giống như vậy. Ta cũng là người theo dõi quá trình Tiểu Liễu Nhi lớn lên, với tính tình của nó, nếu như biết mình bị Mộ Ngôn hạ được, như vậy phụ tử có hiềm khích cũng không nói, ít nhất khẳng định sắp tới nó sẽ cự tuyệt Mộ Ngôn chiếu cố thân thể của nó. Nếu như hai thằng nhóc chúng bây vô dụng, để nó chưa mang thai cũng còn đỡ, lỡ đâu nó có thai, lẽ nào ba đại nam nhân chúng ta có thể chăm sóc tốt cho nó được sao? Một khi giống cái mang thai có người nào không đem người nhà lẫn qua lộn lại đến trời long đất lở, thân thể của Tiểu Liễu Nhi lại đặc thù, còn không biết đến lúc có thai tính tình sẽ ra sao đâu. Nếu trong tâm trí Tiểu Liễu Nhi không tha thứ cho Mộ Ngôn, thậm chí không muốn để y đỡ đẻ, đến lúc sinh sản tạo thành thương tổn tới hài tử, ai đến chịu trách nhiệm đây?”

Rất ít khi Kỳ Thiên Hữu nghiêm túc như thế, nói đến thao thao bất tuyệt, mỗi câu đều là suy nghĩ kỹ lưỡng, mỗi câu đều có lý như nhau. Hai huynh đệ không khỏi lâm vào trầm tư, mặc hần tiếp tục thuyết phục bọn họ.

“Ta biết trong lòng hai con oán trách phụ thân, nghĩ đây là phụ thân đang bao che cho Mộ Ngôn. Nhưng là hai đứa cứ ngấm lại đi, việc làm của Mộ Ngôn muôn vàn sai trái, cũng không phải toàn bộ đều không hợp lý, còn không phải vì muốn tốt cho cả ba đứa hay sao? Thành toàn cho Kỳ Thạc đồng thời cũng thành toàn cho Kỳ Canh, không để một mình nó cô đơn rời đi khỏi làng? Y cần trọng hý sinh vì tộc nhân nhiều như thế, sẽ không có ngày nào được sống như người bình thường, khiến ta thật sự đau lòng, cũng không muốn lại thấy y ưu sầu vì chuyện của mấy đứa nữa.”

Hần hít vào một hơi thật sâu, mặt mày tràn đầy thần sắc đau lòng: “Hai con nói phụ thân có bao nhiêu thiên vị, đối với các con có bao nhiêu bất công cũng được, coi như là nhìn vào phần khổ tâm của Mộ Ngôn ngậm đắng nuốt cay nuôi lớn Tiểu Liễu Nhi, cũng không cần so đo quá nhiều làm gì.”

Kỳ Thiên Hữu nhắc đến chuyện này, khiến Kỳ Thạc và Kỳ Canh cho dù có muốn nói cái gì nữa cũng đều không thể nói nên lời. Dựa theo những lời trên, cũng chỉ có thể chờ đến khi Tiểu Liễu Nhi hết giận, bằng lòng gặp bọn họ, còn phải nghĩ xem nên dùng cách nào để vãn hồi đây. Tuy rằng phụ thân của bọn họ không đáng tin, nhưng lại nói một câu rất đúng, Tiểu Liễu Nhi đã là vợ của bọn họ, đây không chỉ là trên danh phận, mà thực tế đã gắn kết thành một khối rồi.

Loại quan hệ vắn đã đóng thuyền này giúp hai huynh đệ an tâm hơn không ít. Đúng vậy! Vợ đều đã cưới tới tay, ăn sạch, thậm chí khả năng đều có đứa nhỏ của bọn họ, chẳng lẽ còn có thể chạy mất hay sao? Để y nháo nháo phát cáu một chút, đến ngày nào đó cũng phải quay trở về thôi, nếu không trở lại, chung quy cũng không thể nào cứ trốn trong nhà mẹ đẻ cả đời đi?

Kỳ Thiên Hữu nói trúng một câu, Liễu Nghi Sinh ở nhà ngày người chưa tới ba ngày đã cảm thấy thân thể có chút kỳ quái. Thường ngày đều sẽ rời giường cách hừng đông không lâu, hiện tại chẳng biết tại sao cả người cứ lười biếng không nhắc lên nổi. Ngay từ đầu y còn tưởng rằng ngày ấy bị hai tên hỗn đản lộng thương nên cũng không lưu tâm, nhưng là cả người càng ngày càng không có tinh thần, ăn uống cũng không được, ngủ thấy cái gì cũng muốn nôn, ăn vào đều không nuốt xuống nổi.

Vốn dĩ tay nghề của Liễu Mộ Ngôn cũng không quá tốt, nhưng đã ăn từ nhỏ đến lớn, dù có khó ăn hơn nữa cũng có thể nhắm mắt mà cố nuốt xuống. Hiện tại chỉ cần ngủ thấy một chút mùi liên nhú mảy, ngay cả ăn cho có lệ cũng đều không làm được.

Liễu Mộ Ngôn đều xem những biến hóa của nhi tử vào trong mắt, trong bụng đã sáng tỏ. Y cũng không buộc Liễu Nghi Sinh ăn nhiều, chỉ sắc chút thuốc cho nhi tử uống, nói là có thể kích thích khẩu vị.

Liễu Nghi Sinh không nghĩ ngờ y liền uống hết, quả nhiên sau khi uống xong cảm thấy thân thể thoải mái rất nhiều. Lúc này Liễu Mộ Ngôn mới mím môi một cái, mở miệng nói: “Tiểu Liễu Nhi, con đây là dự định cứ một mực ở lại nhà của phụ thân, không bao giờ để ý đến hai huynh đệ Kỳ gia nữa hay sao? Bọn nó mỗi ngày đều lác lư ở ngoài cửa, ta kêu bọn nó tiến vào bọn nó cũng không dám vào, cả người đều gầy đi một vòng.”

Liễu Mộ Ngôn rất ít khi nói giúp người khác, nhưng trong lòng y biết rõ hai huynh đệ là vì bảo vệ y nên mới phải chịu tội, mặc kệ bọn họ xuất phát từ động cơ gì, nếu như hiện tại mình không nói một câu, cũng

không tránh khỏi quá không hợp lẽ thường đi.

“Phụ thân, con cũng không biết, chỉ cảm thấy mỗi khi nghĩ đến bọn họ liền tâm phiền ý loạn, dù thế nào cũng không muốn nhớ tới, đến một ngày nào đó con hết giận rồi hãy nói, hay là phụ thân người không muốn cho con ở đây nữa rồi?” Về mặt y mang tiểu đáng dấp hoàn toàn tín nhiệm mình rồi lại lo lắng, trong lòng Liễu Mộ Ngôn cũng mềm nhũn, an ủi nói: “Sao phụ thân lại có thể đuổi con đi được, chỉ là con cứ trốn tránh như vậy cũng không phải là biện pháp. Huống chi, con có nghĩ tới hay không, có thể con đã mang thai hài tử của bọn nó rồi?”

33. Chương 32: Nghi Ngờ Có Thai

Thoáng cái khuôn mặt nhỏ nhắn của Liễu Nghi Sinh liền trở nên trắng bệch, như là không biết Liễu Mộ Ngôn đang nói cái gì, mang theo vẻ mặt kinh ngạc nhìn y nói: “Phụ thân người nói đùa cái gì vậy, tại sao con lại có thể mang thai hài tử của bọn họ cho được?”

Liễu Mộ Ngôn thở dài, khẽ vuốt ve mặt y nói: “Việc này là do phụ thân không tốt, vẫn luôn không nói cho con biết. Cứ nghĩ rằng sau khi thành thân xong, bạn đời sẽ dạy cho con, trên đời này làm thế nào mà phụ thân có thể nói cho hài tử biết loại chuyện như vậy đâu? Hiện tại xem ra, cũng chỉ có phụ thân mới có thể nói cho con nghe thôi, mặc dù bộ dáng của con là nam hài tử, nhưng thân thể của con lại không giống với nam hài, sau khi *** với giống đực xong sẽ có khả năng mang thai hài tử. Ngày ấy không phải con đã cùng hai người bọn họ *** rồi hay sao?”

Một lần nữa lại nghe được từ “***”, gương mặt của Liễu Nghi Sinh liền chuyển từ trắng sang hồng. Mặc dù y gần như không nhớ nổi những ký ức về đêm hôm đó, nhưng thân thể đã nếm qua được *** chung quy cũng sẽ có bất đồng thật lớn với thời điểm năm đó ngốc hồ hồ mà hỏi Kỳ Thạc *** là cái gì.

Thế nhưng phụ thân nói như vậy là có ý gì chứ, cái gì gọi là thân thể của y không giống với những nam hài khác, còn có thể mang thai hài tử? Không phải chỉ có giống cái mới mang thai được hay sao? Y ngoại trừ việc lớn lên không có cao to như Kỳ Thạc Kỳ Canh, nhưng những địa phương khác hoàn toàn giống với nam hài mà! Cũng chưa từng nghe nói thế gian này còn có nam giới có thể mang thai sinh tử được đâu.

“Trước đây phụ thân đã từng nói với con, thế gian rộng lớn, không hiềm chuyện lạ. Con không cần chấp nhất vấn đề tại sao mình lại như vậy, nếu không cứ thử nghĩ xem, có phải mấy ngày gần đây cả người đều không còn chút sức lực nào, muốn ăn lại ăn không vào, trong ngực lúc nào cũng hoảng hốt, thậm chí vào lúc bình thường thời tiết không nóng cũng sẽ xuất mồ hôi?”

Liễu Nghi Sinh ngẫm lại, tình huống quả thực đúng như lời Liễu Mộ Ngôn nói, thế là gật đầu.

“Ta biết, đột nhiên bắt con tiếp thu chuyện như vậy cũng không dễ dàng gì. Thế nhưng Kỳ Thạc và Kỳ Canh vốn bất đồng với nhân loại, nếu như có hài tử của bọn nó, thân thể của con cũng sẽ phát sinh chút biến hóa. Bất quá không cần sợ hãi, phụ thân sẽ bảo vệ con, giúp con bình an sinh hài tử ra. Lại nói tiếp, quá trình kỳ lân dục dụng cho đến khi chào đời cũng chỉ có nửa năm, thời gian ngắn hơn phái nữ loài người rất nhiều, con cứ yên tâm, thoáng cái liền qua nửa năm thôi, đến lúc đó Tiểu Liễu Nhi của chúng ta liền trở thành phụ mẫu của người khác, thực sự trưởng thành rồi đó.”

Liễu Nghi Sinh cảm thấy cho tới bây giờ chính mình còn chưa từng nghe qua Liễu Mộ Ngôn dùng ngữ khí nhu hòa như vậy để nói chuyện với mình đâu, thậm chí ngay cả khi người vẫn cứ một bộ lạnh lùng vô tung vô ảnh, thì trong mọi lời nói đều là sự quan tâm và bảo vệ dành cho mình. Thế nhưng sau khi nghe được tin tức này, trong lòng mình lại cảm thấy hoảng sợ và vô pháp tin tưởng.

Y mang thai hài tử của kỳ lân, cho dù chỉ cần mang thai hơn nửa năm, thì đây cũng là một chuyện cực kỳ quý dị a!

“Cho nên... Bụng của con sẽ lớn ra, bộ dáng béo phệ giống như mấy giống cái khác sao?” Liễu Nghi Sinh phát hiện so với chuyện mang thai, thứ càng khiến y vô pháp tiếp nhận chính là cái loại bộ dáng kỳ lạ kia,

thời điểm học y, y đã biết phái nữ phải hoài thai mười tháng, bụng nhô lên, càng gần đến kỳ sinh nở sẽ càng lớn ra, thẳng đến khi hài tử oa oa chào đời. Thế nhưng y là một nam nhân, nếu bụng phải lớn như phái nữ chẳng khác gì quái vật hay sao, ngay cả cửa cũng đều không thể ra?

Liễu Mộ Ngôn lại lắc đầu khẽ nói: “Con mang thai chính là hài tử của kỳ lân, đương nhiên quá trình sinh con cũng bất đồng với nhân loại, thẳng đến ba ngày trước khi sinh, thân thể của con cũng sẽ không có biến hóa gì cả, chỉ là tính tình sẽ kém, dễ hờn dễ giận, những phương diện khác phụ thân đều sẽ giúp con điều trị.”

Liễu Mộ Ngôn dừng lại một chút, sau đó mới nói tiếp: “Hiện tại mỗi ngày con đều rầu rĩ không vui vì huynh đệ Kỳ gia, ảnh hưởng đến thân thể, đối với con cùng hài tử đều không tốt. Không phải là phụ thân muốn nói giúp bọn nó, chỉ muốn con suy nghĩ một chút, bây giờ con cứ tức giận như vậy, không chịu tha thứ cho bọn nó, là bởi vì chán ghét Kỳ Canh, không muốn ở cùng một chỗ với nó, hay là vì lý do nào khác? Nếu như là vì vậy, phụ thân sẽ đứng ra đi nói với bọn nó, con cứ coi như là bị chó cắn một cái, sau này mỗi ngày thích sống thế nào thì cứ sống thế ấy, về phần Kỳ Canh, để nó rời đi khỏi làng là được rồi, mắt không thấy tâm không phiền.”

Liễu Mộ Ngôn nói như vậy, thật sự là lấy lui làm tiến, lật mềm buộc chặt tới cực điểm. Đương nhiên biết lấy tình cảm của Liễu Nghi Sinh dành cho Kỳ Canh, nó như thế nào cũng sẽ không để Kỳ Canh rời đi như thế, nó tức giận càng nhiều là bởi vì cảm thấy bản thân bị lừa dối và giấu diếm mà thôi. Tuy rằng người khởi xướng chuyện này là mình, nhưng y cũng không muốn thấy mỗi ngày nhi tử đều mặt ủ mày chau, hai tên tiểu tử thú vị Kỳ gia cứ như thất hồn lạc phách mà ngồi xồm trước cửa nhà mình, bày ra bộ dáng đáng thương.

Nhi tử đã mang thai hài tử của bọn nó, trở lại bên cạnh bọn nó là chuyện đương nhiên, nào có chuyện vợ mang thai mà vẫn cứ giận đối với tương công nhà mình chứ? Y nhắc nhở như thế, cũng là vì muốn để nhi tử có thể sớm ngày suy nghĩ cẩn thận về cảm tình giữa bọn nó mà thôi.

Lại nói ngược lại, cho dù y nhìn lầm, Tiểu Liễu Nhi thật sự không có loại tình cảm như vậy với Kỳ Canh, chỉ nguyện ý ở cùng một chỗ với Kỳ Thạc, mục đích lưu lại huyết mạch của Kỳ Canh cũng coi như là đạt được rồi.

Liễu Nghi Sinh như là còn chưa nghe rõ lời Liễu Mộ Ngôn nói, ngơ ngác lắc đầu, y bị dọa sợ, nháo rầm rầm loạn thành một đồng, vừa mới thức dậy đã phát hiện mình bị hai bằng hữu tốt nhất xâm phạm, không chỉ như thế còn lấy thân nam nhi mang thai hài tử của bọn họ, tiếp thu chuyện bản thân mang thai thực sự đã khiến y không còn suy nghĩ gì nổi nữa, làm sao mà còn lực khí để suy xét xem rốt cuộc là có chính mình có thể tiếp thu Kỳ Canh được hay không đây?

Liễu Mộ Ngôn thấy y như vậy, cũng không ép buộc y thêm nữa, thở dài cảm chén rời đi.

Liễu Nghi Sinh ngơ ngẩn nửa ngày, cảm giác chán ghét quen thuộc bắt đầu đánh úp lại, đang êm đẹp, đột nhiên thấy muốn ói, thế là lập tức ói ra một hơi, phun được vừa mới uống vào ra ngoài không ít, trong miệng tràn đầy cảm giác đắng ngắt, buồn bực đến muốn đánh người.

Nếu quả thật đúng như lời phụ thân nói, đây là bởi vì có hài tử của bọn họ, mình mới phải cực khổ như vậy đi! Nghĩ như thế, tâm tình Liễu Nghi Sinh vừa bình tĩnh xuống lại không ngừng nhấp nhô. Sờ sờ bụng nhỏ bằng phẳng của mình, từ bên ngoài nhìn vào bụng nhỏ, một chút cũng nhìn không ra có gì không giống với bình thường, thế nhưng y biết Liễu Mộ Ngôn nói không sai, có thể thật sự thân thể y giống như một quái vật, có thể mang thai giống của bọn họ.

Vật nhỏ trong bụng cũng đáng ghét y như bọn phụ thân vậy, không phải khiến y muốn ói thì chính là khiến y ăn không vô, cả người một chút tinh thần cũng không có, suốt ngày cứ cấu kính muốn đánh người, muốn nhất chính là những đầu sỏ khiến y cảm thấy khó chịu, nhưng là hiện tại mình phải ghen khuất vì không muốn gặp bọn họ, chỉ có thể nuốt tất cả oán khí vào trong bụng, ghen khuất đến càng thêm khó chịu hơn.

Bọn họ? Đúng vậy, chính là bọn họ, còn không chỉ là một, mà là hai người. Liễu Mộ Ngôn hỏi vấn đề kia, kỳ thực mấy ngày nay Liễu Nghi Sinh đã sớm lặn qua lộn lại suy nghĩ tới. Y đến tột cùng là bởi vì không tiếp nhận được vốn dĩ hôn nhân đáng mong đợi với Kỳ Thạc đột nhiên lại bị Kỳ Canh chen vào, hay là tức giận hôn nhân và số phận của mình dưới tình huống bản thân không hề hay biết đã bị định đoạt. Nếu như

Kỳ Canh thực sự rời đi, y có thể lại một lần nữa tiếp thu Kỳ Thạc, xem như mọi chuyện chưa từng phát sinh hay không.

Y biết kỳ lân là một loại tộc phi thường trung thành, toàn bộ thôn sẽ không có chuyện đổi bạn đời, cho dù là một người đã về cõi tiên, thì cả đời một người còn lại cũng sẽ không lập gia đình, căn bản là không tìm bạn đời khác.

Y cũng biết, nếu như y không muốn ở cùng một chỗ với Kỳ Canh, cho dù hẳn có đau khổ đến thế nào đi chăng nữa cũng sẽ rời khỏi đây, sau đó trốn được vào một địa phương mà mình không nhìn tới, tự mình trải qua hết nửa đời còn lại.

Loại tưởng tượng này khiến tim Liễu Nghi Sinh đau nhói. Mọi người đều lớn lên cùng nhau, bất kể là Kỳ Thạc hay Kỳ Canh, mình đã sớm coi bọn họ là thân ca ca, dung nhập vào cốt nhục của mình, không thể nhìn thấy bất cứ người nào không hạnh phúc. Nhưng hiện tại hạnh phúc của bọn họ đều do mình nắm giữ trong tay, y gật đầu, ba người bọn họ sẽ có thể ở cùng một chỗ, y lắc đầu, Kỳ Canh sẽ phải tan nát cõi lòng và chịu dần vạt suốt cả cuộc đời.

Cẩn thận suy xét, tuy rằng từ nhỏ y luôn không hòa thuận với Kỳ Canh, sẽ không có lúc nào không cãi nhau, nhưng tình cảm y dành cho Kỳ Canh cũng không thua gì Kỳ Thạc, nếu như trước đây người ngổ lỏi trước là Kỳ Canh, có thể nào mình cũng dễ dàng đáp ứng như vậy hay không nha? Nếu như người hôn y trước là Kỳ Canh, có thể nào thân thể y cũng mềm nhũn mặc hẳn muốn làm gì thì làm hay không nha?

Bộ dáng Kỳ Canh hiện ra trong đầu y, tuy rằng lớn lên giống như đúc với Kỳ Thạc, nhưng miệng mồm lại xấu xa bá đạo hơn Kỳ Thạc nhiều lắm. Nếu như hẳn hôn mình... Thoáng cái mặt của Liễu Nghi Sinh liền nóng lên, như là ngửi thấy mùi hương giống đực mãnh liệt của hẳn vậy, thân thể thể mà lại bắt đầu tê dại.

Tưởng tượng tốt đẹp ngoài ý muốn, một chút cũng không có phản cảm hay chán ghét. Liễu Nghi Sinh xấu hổ nghiêm mặt suy nghĩ, lẽ nào y thực sự có thể tiếp nhận hai người cùng trở thành bầu bạn của mình hay sao? Thế nhưng chưa từng nghe nói qua nhà nào có tiền lệ, ba người có thể ở cùng một chỗ như vậy.

Liễu Nghi Sinh nằm ở trên giường của mình, hai mắt mở to nhìn tấm màn trên giường, để tâm tư tùy ý bay loạn.

Năm nay y mới mười sáu tuổi, từ nhỏ đã sống trong Kỳ Lân Thôn với hoàn cảnh đơn thuần, gần như đều được mỗi người bên cạnh sủng ái. Y kiêu căng ương ngạnh, lại bị Kỳ Thạc và Kỳ Canh chiều hư, gần như muốn cái gì là có cái đó, ngoại trừ sinh ra lòng kính sợ đối với phụ thân của y, cũng chỉ có chuyện y khi dễ người khác, làm gì có khả năng người khác khi dễ y.

Tuổi y còn nhỏ, hoàn toàn chưa rõ tư vị của tình yêu. Kỳ Thạc dẫn dắt y vào *** ban sơ ngọt ngào, nhưng toàn bộ cũng không phải đơn giản chỉ vì người nọ là Kỳ Thạc. Bọn họ có cơ sở cảm tình sâu đậm, Kỳ Thạc lý giải y, sủng nịch y, coi y là tâm can bảo bối mà cầm trong tay sợ ngã, ngậm trong miệng sợ tan, loại quan hệ vừa giống ca ca vừa giống tình nhân này rất dễ khiến y yên tâm buông xuống phòng bị, nguyện ý cùng hẳn ngao du đến thế giới của người trưởng thành.

Cũng giống như vậy, Kỳ Canh đối với y cũng là một tồn tại vô cùng trọng yếu trong sinh mệnh. Tuy rằng bọn họ luôn cãi nhau, cười nhạo lẫn nhau, thậm chí còn trêu chọc đối phương, nhưng Kỳ Canh đối tốt với y cũng không thua kém gì Kỳ Thạc, đối với điểm ấy y đều rõ ràng rành rành.

Liễu Nghi Sinh suy nghĩ, nếu như người thổ lộ với y trước, nói muốn kết hôn với y là Kỳ Canh thì sẽ ra sao đây. Có thể là y cũng sẽ đáp ứng, bởi vì bất cứ người nào trong bọn họ đều giống như tay trái và tay phải của mình, tín nhiệm đến mức không cần xoay người liền biết bọn họ đang đứng ở phía sau mỉm cười thầm thiết nhìn y, thân thiết đến mức sẽ không ẩn giấu bất kỳ một bí mật nào.

Thứ tình cảm này không thể đơn thuần gọi là tình yêu được nữa, nhưng nhất định là tình cảm ý lại, không muốn chia lìa, quần quít cùng một chỗ rắc rối đến phức tạp. Bọn họ đại biểu cho toàn bộ hồi ức vui sướng và tốt đẹp cho thời kỳ niên thiếu của mình, chứng kiến mỗi thời mỗi khắc y trưởng thành, đã thân mật đến mức không thể chia lìa, bất kể là loại quan hệ gì, y cũng sẽ không để mặc bất cứ người nào rời khỏi mình.

Liễu Nghi Sinh cảm thấy lúc mình suy nghĩ mình bạch rằng Kỳ Canh phải rời đi, tại sao lại cảm thấy xoắn xuýt đau thương như vậy, mà chính vào lúc tức giận như thế cũng không muốn để hẳn rời đi.

Buổi tối đêm hôm đó, mối tình đầu của y là nhờ Kỳ Thạc giáo dục, y không chút nào kháng cự mà lập tức tiếp nhận, đồng thời đáp ứng sẽ trải qua cả đời cùng với hắn. Cho tới bây giờ trong Kỳ Lân Thôn cũng không có tiền lệ ba người cùng trở thành bạn lữ, sau khi xác định tâm ý rồi y cũng không cần phải suy nghĩ loại chuyện nhìn qua cũng không có khả năng này nữa, cho nên y đã bỏ quên sự si tình của Kỳ Canh dành cho mình, cuối cùng cho dù là có chút cảm giác mơ mơ hồ hồ, biết hẳn kỳ kỳ quái quái, cũng không dành cho hắn quá nhiều sự quan tâm.

Sau đó sự tình lại càng không thể văn hồi. Y trở thành đối tượng bọn họ đùa bỡn, hoàn toàn không có chút ý chí nào đáng nói, hai huynh đệ bọn họ đã làm ra cái loại chuyện quá phận này nhưng lại hoàn toàn không hề suy nghĩ đến cảm nhận của y.

Thế nhưng, những chuyện không nghĩ tới cứ lần lượt phát sinh, vốn dĩ đã định cả đời này sẽ quyết tâm không tha thứ cho bọn họ, nhưng vào lúc biết mình có hài tử của bọn họ lại thấy dao động. Như là để chứng minh sự tồn tại của mình, dạ dày Liễu Nghi Sinh lại một trận phiên giang đảo hải, y phải rời giường ới điên cuồng, thiếu chút nữa đã ới cả mặt ra rồi.

Liễu Nghi Sinh bị phản ứng mang thai khiến cho sắp hỏng mất đã đưa ra một quyết định, mặc kệ y có muốn tha thứ việc bọn họ đã xâm phạm mình hay không, cũng không quản chuyện cuối cùng mình sẽ tiếp nhận ba người ở cùng một chỗ hay không, hiện tại y không thể tự mình ở chỗ này chịu tội chịu khổ, còn hai kẻ đầu sỏ gây nên mọi chuyện lại tiêu dao khoái hoạt, ngay cả chịu khổ một phần vạ cũng không ném qua liềm có thể được làm phụ thân sao? Nghĩ cũng đừng nghĩ!

34. Chương 33: Trung Khuyển Khó Làm

Bị lạnh lùng chùng mấy ngày, hiện tại hình dung Kỳ Thạc Kỳ Canh bằng câu sống một ngày đều bằng một năm cũng không quá đáng, sau khi nhận được lệnh triệu hoán bọn họ liền mừng rỡ đến mức sắp có thể bay lên trời luôn rồi. Quả thực là mấy ngày nay hai người đã ăn không ít khổ, sống chừng hai mươi năm trời, sẽ không có một khắc nào so được với chuyện Tiểu Liễu Nhi không thêm để ý tới bọn họ sau khi hai người phải gánh tội oan đầu.

Tiểu Liễu Nhi ba nói năm sai, không cho phép bọn họ xuất hiện ở trước mặt của y. Ban ngày quả thực là hai người không dám xuất hiện, thế nhưng đến buổi tối dù làm thế nào cũng không nhẫn nại được, may mà tể tự đại nhân cũng mở một con nhắm một con mắt, bọn họ có thể nhân thời điểm Tiểu Liễu Nhi ngủ say mà len lén tiến vào phòng của y, nín thở tập trung quan sát, nhiều đó cũng đã là một sự thỏa mãn lớn lao rồi.

Nhưng lúc chưa thấy người còn không tính, hiện tại đã được thấy tận mắt, sau khi Tiểu Liễu Nhi mang thai thì rõ ràng thân hình đã gầy hơn không ít, thấy cảnh cảm nhỏ biến nhọn giống như là có ai đó dùng lực đâm vào tim của bọn họ, tuyệt đối khiến hai người đau lòng đến muốn chết muốn sống, hận không thể hướng về phía ánh trăng tru lên vài tiếng, ôm y vào trong ngực hảo hảo bảo bối bảo bối, thẳng đến khi bù đắp lại đủ mấy miếng thịt đã đánh mất mới thôi.

Thấy được, sờ không được, đau lòng gần chết, nhưng ngay cả hôn lên trán một cái cũng không thể làm, rất sợ sẽ đánh thức Tiểu Liễu Nhi. Dưới cái loại tra tấn này, hai người ca ca chỉ có thể ngồi chồm hổm dưới đất nhìn về mặt ngủ say của tâm can bảo bối, vừa nhìn chính là cả một đêm. Lòng của bọn họ đều bị Tiểu Liễu Nhi nắm chặt, chỉ cần chân mày của Tiểu Liễu Nhi nhíu lại, tim của bọn họ liền bắt đầu đau đớn, Tiểu Liễu Nhi mộng đẹp nở nụ cười ngọt ngào, bọn họ cũng sẽ vui vẻ giống như được ăn mật đường. Vừa nhìn liền thẳng đến khi trời gần sáng mới bằng lòng rời đi, tối hôm sau lại kiên trì đến báo danh, dường như cái gì cũng không dám hi vọng, chỉ cần có thể nhìn y một cái là tốt rồi.

Lần này được triệu kiến, mặc dù Tiểu Liễu Nhi có nói, không phải là muốn tha thứ cho bọn họ, chỉ là vì tể tự đại nhân quá bận rộn, để cho hai người đến hầu hạ y, nhưng như vậy cũng đã đủ khiến cho bọn họ vui đến sắp hỏng rồi, không nói hai lời liền chạy sang chỗ của người trong lòng, nghe nói y ăn uống không được tốt, còn đặc biệt mang theo bánh hoa quế do phụ thân làm riêng cho y.

Liều Nghi Sinh còn đang thai nghén, hôm qua suy nghĩ mình bạch muốn cho hai huynh đệ đến làm trâu làm ngựa, sáng nay khẩu vị ăn uống đều biến tốt hơn, còn ăn được cả một bát cháo. Nào ngờ dường như tiểu gia hỏa này không định để y sống dễ chịu, vừa mới ăn cháo vào xong nó liền khuấy đảo ở trong bụng, y ôm lấy ống nhỏ nôn đến rối tinh rối mù.

“Tiểu Liều Nhi, sao lại nôn ra rồi!” Đây là lần đầu tiên hai huynh đệ thấy y phản ứng mãnh liệt như thế, trong lòng liền kinh hãi, Kỳ Canh xông lên giúp y vỗ lưng thuận khí, Kỳ Thạc đi lấy chút nước đưa y súc miệng.

Sau khi Liều Nghi Sinh nôn xong thì đã có chút thoải mái hơn, thấy hai huynh đệ người đã khiến y phải nôn thành như vậy, lập tức liền trào lên sự phẫn nộ. Chỉ thấy đôi mắt phượng của y trừng lên, khôi phục chút khí lực giây ra khỏi cái ôm của Kỳ Canh sau đó liền mắng: “Thấy ta nôn thành như vậy có phải là các người rất đắc ý hay không?”

Đây thuần túy chỉ là bịa đặt, rảnh rỗi đi gây sự. Hai huynh đệ thương y như tính mệnh nếu như có thể thay y chịu tội, tuyệt đối là nghĩa bất dung từ, cho nên như thế nào lại có thể đắc ý vì nỗi thống khổ của y được đây?

Cánh tay đang ôm Liều Nghi Sinh của Kỳ Canh bị y hất ra, thế nhưng hắn lại không dám cứng rắn ôm vào, chỉ có thể thu hồi mà lúng túng vô đầu.

Kỳ Thạc đang ngồi chồm hổm dưới đất dứt nước cho y cười khổ nói: “Người nghĩ đi nơi nào vậy, nhìn người chịu tội, chúng ta chỉ hận không thể nôn thay người, nhìn người biến gãy, chúng ta liền hận không thể lóc thịt trên người ra đắp vào cho người đau. Cho nên ở đâu mà đắc ý đây?”

Lời Kỳ Thạc nói rất êm tai, vẻ mặt Liều Nghi Sinh có hơi bớt giận, thế nhưng ngoài miệng vẫn là không chịu buông tha mà nói: “Hừ, còn không phải là do lỗi của các người.”

“Đúng đúng, đều là của lỗi của chúng ta, nếu Tiểu Liều Nhi muốn giết muốn quả (róc xương lóc thịt), chúng ta ngay cả một câu oán hận cũng không dám nói.” Kỳ Canh vội vàng bày tỏ lòng trung thành, hắn không thể nói được như Kỳ Thạc, nhưng sự chân thành tha thiết trong lời nói lại không thể khiến Liều Nghi Sinh nghi ngờ.

Dường như đã có hơi mềm lòng rồi. Nhưng nhận thua chỉ vì mấy câu nói công phu của hai người bại hoại này thì chẳng phải là quá mất mặt hay sao? Liều Nghi Sinh mím môi nói: “Ta đói bụng, cho ta thứ gì đó mà ăn vào sẽ không nôn đấy.”

Lời này gãi đúng chỗ ngứa. Kỳ Canh lập tức lấy ra bánh hoa quế do Kỳ Thiên Hữu làm, cẩn thận chia làm vài khối nhỏ, giống như hiến vật quý mà cười ngây ngô đưa đến trước mặt Liều Nghi Sinh nói: “Bảo bối Tiểu Liều Nhi, ca dứt người có được hay không, khi còn bé người cứ để Kỳ Thạc dứt người, ta rất là ghen tỵ.”

“Tiểu Liều Nhi ăn chút đi, bây giờ không phải là mùa hoa quế, phụ thân đã phải đi đến một nơi rất xa để tìm được chút hoa quế này, người biết người thích ăn, đêm qua đã thức cả đêm để làm đó.” Kỳ Thạc ở bên cạnh cổ vũ, nếu như hiện tại đã được vợ, sau này phụ tử ba người cũng không cần đáng thương đến mức ai cũng không có biện pháp ngủ ngon giấc nữa rồi.

Bánh hoa quế trong suốt óng ánh, hương thơm xộc vào mũi, mùi vị giống như đúc cái hương vị mà khi còn bé chính mình từng ném qua, đột nhiên mũi của Liều Nghi Sinh có chút chua xót, mặc kệ hai huynh đệ này có hỗn đản ra sao, từ nhỏ đến lớn Kỳ bá bá vẫn đối đãi với mình cực tốt. Hiện tại hoa quế khó tìm, nghĩ đến liền biết muốn tìm được cũng thập phần khổ cực rồi, phần tâm ý này không thể uống phí được. Y hé miệng nhu thuận ngậm lấy khối bánh hoa quế được Kỳ Canh đặt ở bên miệng, hương vị ngọt ngào thơm ngon hòa tan ở trong miệng, sau đó thấm vào cả tâm can, ngay cả cảm giác nôn mửa giống như đều đã tan thành mây khói rồi.

Thế là y cũng không làm ra vẻ nữa, há mồm liền nói với Kỳ Canh: “Còn muốn.”

Đây là nói muốn bánh hoa quế, thế nhưng cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch lên một cái, đầu lưỡi phẩn nộ, biểu tình đòi ăn thực đáng yêu, tâm của hai huynh đệ cũng theo đó mà nhuyến ra. Kỳ Canh không ngừng

vội vàng đưa lên tiếp một khối, cứ uy từng khối như thế, rất nhanh thì một giỏ bánh hoa quế nhỏ đã trở nên trống rỗng.

“Ha ha, phụ thân kêu chúng ta đến đây nhận lỗi với người, hoa quế rất khó tìm, hẳn cũng liền tự đi hái. Lần tới khi đến mùa hoa nở, sẽ làm cho người ăn nhiều hơn một chút.” Kỳ Thạc vừa sắp xếp lại giỏ xách vừa giải thích.

“Không cần khiến Kỳ bá bá phải khổ cực.” Liễu Nghi Sinh quay đầu lại không muốn nhìn vào ánh mắt ẩn tình đưa tình của nam nhân.

“Sao lại còn gọi là Kỳ bá bá, không phải ngày ấy đã đổi giọng gọi phụ thân rồi sao?” Kỳ Canh không đầu óc, sau khi thốt ra lời này, Kỳ Thạc liền biết không ổn.

Quả nhiên vừa nhắc tới ngày ấy, sắc mặt của Liễu Nghi Sinh vừa mới trở nên dễ nhìn một chút nay lại lập tức xụ xuống. Hai người bọn họ còn mặt mũi nhắc tới chuyện ngày ấy? Thực sự là ngay cả thời gian tốt đẹp trong một nén nhang cũng không giữ nổi mà!

Liễu Nghi Sinh thụi một cái vào Kỳ Canh đang dựa sát bên cạnh, sau đó liền ngã xuống giường: “Ta muốn ngủ trưa, hai người cút đi.”

“Không phải là mới vừa dậy không bao lâu hay sao?” Hai huynh đệ không ngừng kêu khổ, mới nhìn thấy người chưa được bao lâu, chỉ nói có mấy câu a, ngay cả bàn tay nhỏ bé còn chưa từng được vuốt ve nha. Tuy rằng sau khi Tiểu Liễu Nhi mang thai bọn họ đều nắm chắc thời gian ngủ của y, nhưng còn chưa tới giờ thìn, chưa trưa mà đi ngủ không phải là ngủ có chút nhiều hay sao.

“Sao vậy? Có ý kiến?” Liễu Nghi Sinh cũng lười nói nhảm với bọn họ, chân mày dựng lên lạnh nhạt nói.

“Không có không có, Tiểu Liễu Nhi thích ngủ bao lâu thì cứ ngủ bấy lâu.” Kỳ Thạc đồ dảnh nói.

“Tiểu Liễu Nhi ngủ có nóng hay không, để ta ở bên cạnh quạt cho người đi!” Kỳ Canh liều mạng nghĩ ra lý do để có thể khỏi phải rời đi, ngày ngốc ở trong phòng của Tiểu Liễu Nhi, ngửi được hương vị của y cũng đã là chuyện tốt đẹp rồi!

Đã đến tám tháng âm lịch, đắp một tấm mền còn ngại lạnh thì làm gì cần tới quạt gió chứ. Liễu Nghi Sinh liếc mắt không thèm nói, quyết định không để ý tới hai cái tên ngu ngốc này, bọn họ thích nhìn thì cứ để cho bọn họ nhìn, dù sao thì hai người cũng đã nhìn vài buổi tối rồi, cũng không thấy mình thiếu đi khối thịt nào.

Liễu Nghi Sinh xoay lưng về phía bọn họ, đã nhiều ngày rồi chưa từng cảm nhận được loại cảm giác thỏa mãn này, vừa ấm áp lại vừa an tâm, rất đương nhiên là chỉ sau một chút y liền tiến vào giấc ngủ ngọt ngào.

35. Chương 34: Dừng Sức Lăn Qua Lăn Lại

Từ nhỏ Liễu Nghi Sinh đã tinh quái nghịch ngợm, thường ngày nếu muốn chinh ai, chỉ cần động động ngón tay cũng đã có thể khiến cho người khác không ngừng kêu khổ, huống chi hiện tại còn đang mang thai, tính tình kém tới cực điểm, tâm tư sẽ tồn tại ý nghĩ không cho hai người Kỳ Thạc Kỳ Canh được sống thoải mái, đợt lần qua lần lại này, hai huynh đệ số khổ bị giày vò đến mức mất đi nửa cái mạng luôn rồi.

Chỉ cần lấy chuyện ăn cơm ra mà nói, y ăn không vào thức ăn do Liễu Mộ Ngôn làm, cần phải là của Kỳ Thiên Hữu làm mới ăn. Nếu chỉ là một ngày ba bữa thông thường, Kỳ Thiên Hữu ước gì có thể làm toàn bộ cho con dâu, thế nhưng Tiểu Liễu Nhi nào có thể ăn một ngày ba bữa thông thường cho được đây? Giờ tý kêu gào đói bụng, vậy cũng còn đỡ, lúc ăn khuya, đáng sợ nhất là giờ thân không ngủ được, cứ đòi ăn mãi, toàn bộ người trong Kỳ Lâm Thôn đều đã đi ngủ, lại kêu Kỳ Thiên Hữu phải làm cơm, vậy cũng quá không có tính người rồi.

Đương nhiên Liễu Nghi Sinh cũng biết như vậy là không tốt, dù sao người y muốn chinh cũng không phải Kỳ bá bá, mà là hai tên hỗn đản này, sao lại có đạo lý bắt Kỳ bá bá phải làm việc vất vả được. Trước đây

đã từng nói rõ ràng với hai huynh đệ, y muốn ăn hương vị thức ăn do Kỳ bá bá làm ra, nhưng phải là hai người bọn họ tự mình làm, nếu như không làm ra được mùi vị giống nhau, tiểu gia ta cũng không hiếm lạ, phải bỏ hết toàn bộ.

Quân tử xa nhà bếp, hơn nữa trong nhà có một phụ thân đầy đủ sở trường từ nấu cơm đến vá áo, hai huynh đệ bọn họ khi nào thì học qua loại kỹ năng bậc này đây. Thế nhưng vợ đã nói muốn ăn cơm của bọn họ nấu, nhìn thấy y đã có nhiều ngày ăn ngon, ít nôn, cảm cũng không còn nhọt như trước đây nữa, hai người cảm thấy rất là vui mừng, cần rằng một cái giậm chân một cái, làm gì cần phải nói lời vô ích nữa, một chữ thôi, học!

Về phương diện làm cơm, hiển nhiên là Kỳ Thạc tương đối có thiên phú hơn, hắc quần quít lấy Kỳ Thiên Hữu học cả ngày trời, tuy rằng Liễu Nghi Sinh cũng không có khen cái gì, đôi khi còn hơi xoi mói nói không có ăn ngon như của phụ thân bọn họ làm, nhưng cuối cùng cũng từ lần đầu tiên sau khi làm xong y không cần suy nghĩ mà cho vớt hết toàn bộ, đến bây giờ đã có thể ăn hơn phân nửa rồi.

Tuy rằng phương diện tay nghề đã có thể giải quyết, nhưng còn vấn đề nguyên liệu nấu ăn cũng rất là khó giải quyết. Then chốt nằm ở chỗ, thời điểm Tiểu Liễu Nhi đòi ăn thường là nửa đêm, giữa ban ngày tiểu tổ tông y đã ngủ no rồi, buổi tối kêu đói, la hét muốn ăn canh cá.

Trời đã khuya rồi phải đi đâu để mua cá chứ? Lý đại bá người đánh cá trong thôn cũng đã về sớm nhà nghỉ ngơi rồi.

“Bảo bối, sáng mai lúc trời vừa sáng, ta sẽ lập tức đi tìm Lý đại bá mua cá làm cho người ăn có được hay không, hôm nay ăn đỡ vài thứ lót dạ trước đi, đảm bảo ngày mai lúc người vừa mở mắt liền có thể uống canh cá thơm ngon rồi.” Kỳ Thạc liếm mặt dụ dỗ nói.

“Không được, chính là hiện tại muốn ăn, các người không kiếm được cá, ta liền nhịn đói cả đêm, dù sao thì đối với mấy thứ khác ta cũng không muốn ăn uống gì.” Liễu Nghi Sinh mới không phải người dễ bị thu phục như vậy, mặt y vừa nhăn lại, hai huynh đệ liền cấp bách.

“Được được, để bọn ta nghĩ biện pháp, người chờ bọn ta một chút a.” Còn có biện pháp gì nữa, chỉ có thể kiên trì, vào đêm trăng thanh gió mát, đi tìm cá thôi!

Kỳ Lâm Thôn có một dòng suối nhỏ, nước suối trong vắt, phong cảnh đẹp mắt, là địa phương mà khi còn bé ba người thường hay đến để nghịch nước. Vào buổi sáng, xác thực sẽ thấy được những con cá nhỏ đang bơi qua bơi lại trong nước.

Nhưng bây giờ là đêm tối, ánh trăng gần đến mười lăm tháng tám nên cũng sáng sủa, chiếu lên trên mặt nước của dòng suối nhỏ, đó cũng là một mảnh yên tĩnh, làm gì có bóng dáng của con cá nào chứ.

“Không có biện pháp, chỉ có thể làm như thế thôi.” Kỳ Thạc thở dài bất đắc dĩ nói, đừng nói tổ tông muốn ăn cá, cho dù có muốn ăn thịt rồng thì bọn họ cũng phải vào miếu long vương bắt cho y đi?

“Ừm, người tới trước, ta tìm phía sau.” Kỳ Canh gạt đầu, cũng may hai người bọn họ là một băng một hỏa, không thôi sẽ thật giống như hai thằng ngu vào nửa đêm còn ngồi ở bên suối nhỏ câu cá, nhất định sẽ trở thành chuyện cười của Kỳ Lâm Thôn, sau đó lưu vào sử sách luôn.

Kỳ Thạc hít sâu một hơi, chậm rãi dâng hàn khí trong cơ thể lên, phát ra một tiếng gầm nhẹ, sau đó liền biến thành hình thú, phun ra một ngụm hàn khí thật to lên mặt nước của dòng suối, dòng suối nhỏ chậm rãi bị đông lại từ ngoài vào trong.

Ngay sau đó Kỳ Canh liền biến thân, phát ra một cầu lửa rơi trên mặt suối, thấy phía dưới có cá liền dùng lửa hòa tan băng, để Kỳ Thạc đã khôi phục về hình người bắt lấy con cá đầu tiên là bị đông cứng đến choáng váng sau đó lại bị nướng đến ngáy người.

Hành tẩu trên mặt băng vốn cũng không phải là chuyện dễ dàng gì, đáng thương hai huynh đệ vừa đi được vài bước đã trượt té lộn mào một cái, thiệt sự là thiên tân vạn khổ.

Cứ như vậy mà bắt hơn mười con, cuối cùng chọn ra một con to mọng nhất, thường ngày Tiểu Liễu Nhi thích ăn nhất, phóng sinh những con khác trở lại dòng suối, sau đó Kỳ Canh làm tan mặt băng, rút cuộc mới hoàn thành nhiệm vụ.

Liều Nghi Sinh uống canh cá nóng hôi hổi, trong ngực thoáng có chút hài lòng, sắc mặt cũng không còn khó coi như vậy nữa, hiếm khi mới nghe được một câu khen ngợi: “Ừm, mùi vị cũng không tệ lắm.”

Đâu phải y không biết hơn nữa đêm để có thể bắt được cá, không biết hai huynh đệ đã phải hao tổn bao nhiêu công phu, nhìn thấy bọn hắn bị mình giày vò mà ra khỏi cửa với áo mũ chỉnh tề, hiện tay về nhà với cánh tay trần, trên đầu gối rõ ràng còn có vài vết tích vừa mới té xong, nhất thời cũng có chút đau lòng.

“Hi hi, bảo bối người thích là tốt rồi. Hôm nào...” Kỳ Canh cũng sắp lẹ nóng doanh tròng, đã bao lâu rồi hắn còn chưa được nghe tiểu tổ tông này nói lời tán thưởng vậy kìa?

“Nếu người muốn ăn hôm nào chúng ta liền làm cho người!” Kỳ Thạc vội vàng bưng kín cái miệng của đệ đệ ngọc, sợ hắn đắc ý xong liền hí hửng, sau đó lại nói ra cái gì khiến Tiểu Liều Nhi mất hứng nữa thì nguy to. Hiện tại tổ tông này chính là một ngọn núi lửa đang hoạt động, một giây trước vẻ mặt còn đang ôn hòa nhưng vào một giây kế tiếp đã có thể đông chết người khác rồi.

Liều Nghi Sinh thấy bọn họ run run rẩy rẩy như thế cũng vui vẻ. Y lặng lẽ cười nói: “Ta ăn no, các người cũng mệt mỏi chết đi, đêm nay đừng đứng canh ta ngủ nữa, trải chăn đệm ra nằm dưới đất, cùng ta đi.”

Có người để lẫn qua lẫn lại, vào thời điểm mất hứng muốn đánh liền đánh, muốn mắng liền mắng, có yêu cầu bức đồng gì cũng đều có thể tùy thời đưa ra, nhìn thấy gương mặt bọn họ đau khổ lại không dám không nghe theo, cuối cùng cũng làm xong toàn bộ, loại cảm giác hài lòng vô cùng này rõ ràng đã khiến thể xác và tinh thần của Liều Nghi Sinh đều thoải mái hơn không ít.

Lúc đầu mang thai bởi vì ăn uống không tốt nên cứ nôn mửa mà hiện tại thì trên cơ bản đã bù lại toàn bộ số thịt trên người rồi. Thân hình của thiếu niên vốn có vẻ tinh tế, hiện tại lại đầy đặn không ít, còn có một loại hương vị lạ lùng như có như không, khiến hai huynh đệ không có can đảm tới gần, sợ là chỉ nhích lại gần một chút chính mình liền nhận không được, lại động thủ động cước với y.

Liều Nghi Sinh lại hoàn toàn không cố kỵ, y dám chắc cho dù hai người này ăn gan hùm mật gấu cũng không dám không tôn trọng ý kiến của mình, chuyện xấu gì đó liền càng không có giới hạn.

Y phát hiện hai người không dám lại gần mình lắm, có một lần y cố ý dựa lên người Kỳ Canh, hắn còn che mũi né tránh, lúc đó y đã từng tức giận mà mắng: “Lẽ nào trên người ta có mùi hôi thối gì khiến người không dám lại gần sao?”

“Sao có khả năng đó được, là người quá thơm, ta ngửi xong liền thượng hỏa.” Kỳ Canh kích động ngẩng đầu lên để ngừng chảy máu mũi, cái loại hương thơm này thực sự là quá muốn mạng mà, tế tự đại nhân từng nói sau khi mang thai cơ thể mẹ sẽ có lực hấp dẫn về phương diện kia, muốn bọn họ khắc chế một chút quả nhiên là không phải nói mò mà.

Chút ngoài ý muốn này khiến trong đầu Liều Nghi Sinh hiện lên ý xấu chỉnh người, nhãn châu của y chuyển động, cười nói: “Thực ra ta cảm thấy đã lâu rồi mình chưa có tắm rửa, vừa nãy cứ đổ mồ hôi, nhất định là không dễ ngửi, các người mang một cái thùng gỗ đến đây, ta muốn tắm rửa một chút!!”

36. Chương 35: Tâm Đầu Ý Hợp

Lúc này ngay cả Kỳ Thạc đang trốn tránh y ở xa xa, nghĩ đến thân thể hoạt sắc sinh hương của vật nhỏ này ngâm mình ở trong nước, da thịt trắng nõn bị nước nóng hun thành màu hồng, đầu nhũ xinh đẹp dưới sự tẩy rửa càng thêm mềm mại, máu mũi cũng không cầm lại được, chảy ra.

Cho dù có bao nhiêu không tình nguyện, nhưng sự phân phó của nương tử chính là thánh chỉ của Ngọc Hoàng đại đế. Kỳ Thạc lấy nước từ suối tới, Kỳ Canh dùng hỏa lực đun nóng nước, hai người khiêng thùng gỗ đầy khói trắng nghi ngút vào phòng của Liều Nghi Sinh, sau đó liền lau mồ hôi.

“Tiểu Liều Nhi cứ tắm đi, chúng ta đứng ở ngoài cửa hầu, người có phân phó gì cứ gọi chúng ta.”

Mới vừa nhắc chân lên định đi, Liễu Nghi Sinh đã cất cao giọng nói: “Ai cho phép các người đi? Các người đi rồi lẽ nào ta phải tự hầu hạ mình hay sao.”

Thấy bộ dáng hai huynh đệ đau khổ không thể tả, tâm tình Liễu Nghi Sinh rất tốt, cởi xiêm y ra xong liền ngồi vào trong thùng gỗ, khi ngồi còn phát ra một tiếng “a” giống như là cực kỳ thoải mái, cả người đều vùi vào trong thùng gỗ, hưởng thụ cảm giác được nước nóng vây quanh.

Trời đang cuối thu đầu đông, được tắm khiến tâm tình của Liễu Nghi Sinh vui vẻ hơn không ít, y thả lỏng thân thể, thuận miệng khẽ nói: “Đừng đứng gốc ra đó a, giúp ta chà lưng chút đi.”

Kỳ Thạc Kỳ Canh lại một lần nữa khẳng định vật nhỏ này chính là do ông trời phái xuống đây dọa bọn họ. Hai người di chuyển thân thể cứng ngắc đến bên cạnh thùng gỗ, mỗi người tự lấy một cái khăn tắm, thấm nước bỏ kết, đưa bàn tay run rẩy vào trong thùng.

Thân thể ẩn dưới nước, quả nhiên thơm mềm trơn nhẵn giống như tưởng tượng, có thể là bởi vì mang thai cùng với gần đây được phục vụ rất tốt, thân hình càng thêm đầy đặn cũng không nói, mà làn da này, chỉ cần ngón tay vừa chạm vào, giống như là đã trở nên nồn nà, nhẵn mịn đến rối tinh rối mù, khiến cho bọn họ vừa đụng vào liền không muốn lấy tay ra.

Chính là khối thân thể này, ngày ấy khi y ở dưới thân thừa nhận sự yêu thương của bọn họ, mỗi một tác động đều lưu lại vết tích của hai người. Chính là khối thân thể này, giống như phát tao mà nâng cao thân lên muốn bọn họ liếm lộng đầu nhũ đỏ đậm của y, thẳng đến khi bị gặm đến hồng hồng sưng đỏ, còn lẳng kêu chưa đủ. Chính là khối thân thể này, không ngừng bị thứ cực đại của bọn họ xâm phạm, vô lực phản kháng không ngừng khóc kêu, nhưng cũng nhận được khoái cảm ngập trời.

Bởi vì nước nóng mù mịt, sau khi Tiểu Liễu Nhi mang thai mang theo hương thơm đặc hữu phảng phất như có như không, lại phảng phất như xông thẳng vào mũi, mùi hương này quá mê người, cứ thế bọn họ phải nhắm mắt cắn răng lại mới có thể chống cự việc muốn ôm lấy vật nhỏ mê người trong nước, hảo hảo mà yêu thương y.

Thân là ca ca nên Kỳ Thạc có khả năng tự chủ nhiều hơn một chút, nhưng Kỳ Canh dễ kích động lại thống khổ phát hiện, cái cây hạ lưu gì đó ở phía dưới, đang đỉnh vào quần, trưởng đau.

Thân thể nổi lên phản ứng, tay liền run đến lợi hại hơn, thế là hắn không dám chà lưng quá nặng, chỉ có thể vuốt nhẹ mà thôi.

Liễu Nghi Sinh lại hồn nhiên không hay biết, chỉ cảm thấy một chút cũng không có khoái cảm khi được chà lưng, không khỏi quay đầu lại, đưa hai cánh tay ra ngoài gác lên miệng thùng gỗ, mái tóc đen thật dài ướt sũng trôi nổi ở trong nước, gất giọng: “Rốt cuộc các người có muốn làm hay không a, chà đến thật khó chịu.”

Có chết hay không cơ chứ, góc độ y xoay người thật trùng hợp, hai huynh đệ cũng không cần cố ý nhìn liền có thể thấy được đầu nhũ phần nộn giống quả anh đào như ẩn như hiện trong nước, khi thì cựa lên trên mặt nước, khi thì lại ẩn xuống phía dưới, thật đúng là cảnh đẹp ngày xuân, mê hoặc lòng người.

Liễu Nghi Sinh quay đầu lại thấy được ánh mắt của hai người đang nhìn vào thân thể mình, cứ như đang muốn nuốt y vào bụng, trong lòng hiểu rõ, y cố ý cất giấu tâm tư muốn chinh phục người, tuy rằng bị nhìn như thế thì làm sao không có chút nóng mặt cho được, nhưng y lại mạnh mẽ ổn định tâm tình, nở nụ cười xinh đẹp, ngay cả âm cuối đều mang theo chút rung động câu nhân: “Các người đang nhìn cái gì?”

Y đưa mắt nhìn bọn họ như vậy, trong mắt cứ như có phong tình vạn chủng, cánh tay trần trụi ở trước mặt, xương quai xanh tinh xảo động lòng người, đầu nhũ như ẩn như hiện, mỗi một phần đều làm cho máu mũi của Kỳ Thạc và Kỳ Canh nghịch lưu, khí tức trở nên hỗn loạn.

“Không... Không nhìn cái gì cả.” Hai huynh đệ cười khổ không ngừng, nhưng lại không dám thừa nhận, trong lòng lăm lăm mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, nếu bảo bối không đồng ý nghìn vạn lần không thể có suy nghĩ không an phận, đã lỡ suy nghĩ thì không có thể có động tác phi lễ, không thôi thật vất vả mới hống người họ xong quay đầu lại liền để y trốn mất.

Tuy rằng nụ cười này của tâm can bảo bối, đã khiến hai cái lều trưởng đến thật cao, đã sớm chọc thủng trời xanh, bọn họ phải nhìn đến mức phải kêu gào ra bản thân có bao nhiêu khổ cực có bao nhiêu xót xa.

“Ta không hấp dẫn sao? Các người cũng không thèm nhìn?” Thanh âm y cất cao, cổ ý cố tình gây sự nói.

“Đẹp đẹp, bảo bối người đẹp mắt nhất!” Tổ tông à, đến tốt cùng đây là muốn cho nhìn hay không muốn cho nhìn hả! Kỳ Thạc Kỳ Canh hận không thể tự chọc mù mắt, như vậy đã không cần bị làm khó đến thế này rồi.

“Hừ, đẹp cũng không thể cho các người nhìn không được, hảo hảo chà lưng.” Dừng một chút, y nói tiếp, “Nếu không chà, nước đã sắp lạnh đến nơi rồi.” Liễu Nghi Sinh cứ như một vị đại gia mà xoay người sang chỗ khác, cổ ý đứng dậy, hoàn toàn để lộ ra tấm lưng xinh đẹp của mình, ý tứ rất rõ ràng, chà đi.

Đây là ban ngày nha, tấm lưng của y ónh bạch như mỹ ngọc, làn da tinh tế, tản ra ánh sáng ôn nhuận mà nhu hòa, Kỳ Thạc Kỳ Canh cho dù có chết cũng sẽ không quên tư vị khi sờ lên tấm lưng này đâu.

Nhưng hiện tại tâm can bảo bối lại trần trụi trọi bầy ra ở trước mặt mình như thế, ung dung thoải mái, một bộ dáng tùy tiện để người khác sờ, bọn họ ngoại trừ tiếp tục nhin tiếp tục ghen, bất kỳ động tác không an phận nào cũng không dám làm, chân chính là so với thập đại cực hình còn tàn khốc hơn.

Gần như hai người đã cắn nát răng, tay run run, tổ tông dưới sự thoải mái liên hừ ra tiếng, khó chịu liên mắng, thỉnh thoảng còn cổ ý câu dẫn bọn họ, hết lần qua lần lại lại tới hành hạ, tốt xấu gì rốt cuộc cũng đã hoàn thành đại nghiệp tắm rửa gian nan nhất trong lịch sử.

Liễu Nghi Sinh tắm đến thoải mái, nhìn cũng đã nhìn đủ vẻ mặt thống khổ của bọn họ, cuối cùng cũng lòng nẩy lòng từ bi mà mở miệng nói một câu: “Nước lạnh rồi, thay y phục xong liền không cần các người, đi ra ngoài đi.”

Kỳ Thạc Kỳ Canh như được đại xá, gần như là chặt vật không chịu nổi mà ngã trái đụng phải đi ra ngoài, ngay cả bước chân trái trước hay là bước chân phải trước cũng không cần biết tới. Liễu Nghi Sinh nhìn bọn họ, bật cười hì hì, thấy hai người đại ngọc cũng coi như là nghe lời mình, đêm nay liền đối tốt với bọn họ một chút, để cho bọn họ ngủ bên giường của mình là được rồi.

Mà hai người đại ngọc này vẫn còn dục hỏa chưa tiêu, vào đầu đông hơi rét, ngâm mình trong dòng suối nhỏ lạnh lẽo cả một buổi chiều, chỉ vì muốn khiến cho hạ thể đáng thương có thể giảm sưng.

“Kỳ Thạc, ta nghĩ sớm muộn gì ta cũng bị tổ tông này lặn qua lặn lại đến chết.” Kỳ Canh mang vẻ mặt đau khổ nói.

“Phụ nữ có thai vốn là hỉ nộ vô thường, nhin một chút a, chờ đến khi bé con được sinh ra rồi thì sẽ tốt hơn một chút.” Kỳ Thạc an ủi, tuy nói là như vậy, nhưng đến khi nào thì Tiểu Liễu Nhi của bọn họ mới chịu cho hai người một chút sắc mặt tốt đây, hẳn là thật không có lòng tin mà.

Cuộc sống đau khổ này, đến khi nào thì mới kết thúc a!

Các con ăn khổ, nhưng đối với Kỳ Thiên Hữu mà nói, những ngày gần đây là những ngày hạnh phúc đến nguy luôn rồi. Bởi vì Mộ Ngôn nói, Tiểu Liễu Nhi không chịu dọn về, ba đứa nhỏ đều ở nhà Mộ Ngôn, y thân là một trưởng bối lại ngây ngốc ở đó, miễn bàn có bao nhiêu xấu hổ, cho nên dứt khoát dọn đến ở cùng hắn, đối với Kỳ Thiên Hữu, thực sự là nằm mơ cũng sẽ cười đến tỉnh.

“Mộ Ngôn người muốn ngủ ở phòng nào? Tân phòng thì sao? Giường lớn nhất mềm nhất!” Kỳ Thiên Hữu đang cao hứng đến mức hoa chân múa tay vui sướng, hắn cũng biết Liễu Mộ Ngôn là đánh chết cũng không có khả năng ngủ cùng với mình, thế là chủ động đưa ra ý kiến cho Mộ Ngôn chọn phòng.

“Làm gì có đạo lý trưởng bối ngủ trong tân phòng của hài tử chứ.” Liễu Mộ Ngôn mặt lạnh liếc hắn một cái, suy nghĩ một chút rồi nói: “Nếu trong nhà không có phòng dư, ta ngủ trong phòng của người là được, ta sẽ trải chăn nằm dưới đất.”

“Sao có thể vậy được! Đương nhiên là ta sẽ trải chăn nằm dưới đất, người ngủ giường, ngủ giường. Ta ở dưới giường coi chừng người, tuyệt đối không thể kém hơn hai tiểu tử thú kia!” Nhất định là hắn đã được thần linh chiếu cố rồi, loại này so sánh với bánh từ trên trời rơi xuống còn mỹ vị hơn là sao vậy nè?

“Ừm, vậy người trải chăn nằm dưới đất đi.” Liễu Mộ Ngôn nhìn thấy vẻ mặt cười bỉ của hắn cũng không thêm để ý tới, rất bất đắc dĩ, nếu như ở tại nhà mình, không cần thận đánh vỡ hài tử thân mật, cái mặt giã nua của y cũng không biết là phải đặt ở chỗ nào nữa đâu, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có thể ở tạm trong

nhà Kỳ Thiên Hữu vài ngày, đến khi Tiểu Liễu Nhi được Kỳ Thạc Kỳ Canh dỗ trở về thì thôi, xem tình thế hiện tại, có lẽ cũng không còn quá xa nữa rồi.

37. Chương 36: Thúc Ngựa Phi Nhanh

Có hai người chịu cực chịu khổ hầu hạ, Liễu Nghi Sinh hết ăn rồi lại ngủ, có thể nói là trải qua cuộc sống không khác gì heo cũi. Tay y không cần nâng, vai không cần gánh, rãnh đến phát hoảng, một khi cuộc sống của con người bị dọa hoảng liền muốn làm ra chút chuyện giầy vò người khác để giảm bớt rãnh rồi.

Một ngày nọ, Liễu Nghi Sinh vừa mới ăn xong bữa sáng do Kỳ Thạc bỏ đại công phu làm ra, đột phát ý tưởng, nói muốn đi ra ngoài cưỡi ngựa.

“Tiểu Liễu Nhi, tể tự đại nhân đã phân phó, người là lần đầu mang thai, không thể bị cảm lạnh không thể bị chấn kinh, chuyện đi cưỡi ngựa, chờ đến khi người sinh xong rồi muốn cưỡi lúc nào cũng được, ta và Kỳ Thạc không đều sẵn lòng có được hay không? Hiện tại là trăm triệu không thể, người nghe lời đi, ha?” Kỳ Canh kiềm chế tính tình giảng đạo lý với y. Bây giờ là thời kì đặc thù, ngay cả khi dốt y tản bộ ở trong sân bọn họ đều phải cẩn thận, càng đừng nói chi đến chuyện cưỡi ngựa! Cưỡi ngựa gỗ đều phải dẫn đo cho thật kỹ nữa là!

“Ta mặc kệ, cả ngày cứ ngây ngốc ở trong phòng buồn chán muốn chết. Lần trước cưỡi ngựa cũng là khi các người vừa mới biến thân, các người phải để ta ngoạn một trận thống khoái, không thôi các người cũng đừng nghĩ thống khoái cho được.” Y nói năng tùy hứng vô lý, thể nhưng y thực sự đã không chịu nổi những ngày được nuôi như nuôi heo này nữa đâu, không cần chờ đến khi sinh, chắc chỉ cần vài ngày nữa liền có thể thực sự biến thành heo rồi.

Trước đây hành động của y có bao nhiêu tốt a, toàn bộ dân làng cũng chưa chắc sẽ có người được như y vậy, leo núi treo cây, nhiều đó y cũng còn dư sức, mà mấy tháng nay cứ ngây ngốc, không bước chân ra khỏi nhà thì làm sao mà chịu cho nổi chứ?

“Không được, Tiểu Liễu Nhi, cho dù chúng ta có sủng người bao nhiêu cũng không thể dùng thân thể của người ra đùa giỡn được.” Kỳ Thạc thu thập xong đồ ăn sáng, vẻ mặt cũng không ủng hộ.

Hiện tại Liễu Nghi Sinh là một chút không theo ý mình cũng không chịu, bị hai người cự tuyệt, khuôn mặt nhỏ nhắn đều giận đến mức đỏ bừng lên: “Hai người các người bây giờ đang quản ta có đúng hay không? Xem ra gần đây ta đối với các người quá tốt rồi! Không mang theo ta đi ra ngoài chơi cũng được thôi, tự ta đi!” Nói rồi y đứng dậy, thở phì phò ra khỏi cửa.

“Đừng a tiểu tử tông, khoan hãy đi.” Kỳ Canh ôm lấy người không cho y đi, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Kỳ Thạc.

Kỳ Thạc cười khổ một tiếng, khó xử gật gật đầu nói: “Được rồi, nhưng phải mặc nhiều hơn một chút, chúng ta cưỡi một lát rồi trở về nhà có được không?”

“Như vậy còn không sai biệt lắm đi.” Nghe bọn họ chịu thỏa hiệp, Liễu Nghi Sinh mới nở nụ cười.

Ba người đi đến một bãi cỏ rộng mà trước đây họ từng đến chơi, khí trời hơi lạnh, tuy cũng chưa lạnh quá mức, nhưng những cơn gió lại mang đến trận trận hàn ý. Sau khi Liễu Nghi Sinh được bọc kín lại, y cũng không thấy lạnh, chỉ cảm thấy lâu rồi chưa được nhìn đến trời xanh mây trắng, bãi cỏ xanh mượt, thậm chí trong gió đều ẩn chứa mùi hương cỏ non, khiến y cảm thấy vui vẻ thoải mái.

“Được rồi, trong các người người nào biến thân trước?” Y dùng vẻ mặt mong đợi nhìn hai người, như đã nói qua, lần trước xem bọn họ biến thân đã là lúc cử hành nghi thức trưởng thành, khi đó chính mình đã từng nghĩ, hình thù của Kỳ Thạc Kỳ Canh uy phong như vậy, một ngày nào đó nhất định phải cưỡi một con, rồi sau đó lại xảy ra liên tiếp nhiều chuyện như vậy, y cũng sắp quên mất chuyện này luôn rồi. Hôm nay có cơ hội, làm thế nào mà có thể bảo y không tung tăng cho được đây?

Hai người đối mặt nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Kỳ Canh biến thân, mà Kỳ Thạc ổn trọng, có thể ở một bên che chở.

Sau một khắc, Kỳ Canh biến thân thành hình thú cao to hùng tráng, rồi hấn hạ thấp nửa thân dưới của mình xuống, để Liễu Nghi Sinh có thể bước lên lưng hấn.

Lần trước lúc cưỡi Kỳ Canh, Liễu Nghi Sinh quá mức kinh hoàng, căn bản là không có hảo hảo cảm nhận được cự thú dưới thân có bao nhiêu cường tráng uy vũ, hiện tại thời điểm hấn đứng lên, chính mình cũng không tự chủ được mà kinh hô một tiếng, cái loại tầm nhìn ở trên lưng ngựa này khiến y muốn choáng, mà Kỳ Canh lại đang vui sướng chạy chậm chậm.

Hấn sợ khiến người trên lưng ngã xuống, cố ý chạy thập phần chậm rãi, đồng thời không chế được tiết tấu và xóc nảy, đi một vòng giống như là đang bước trên đất bằng, không hề cảm nhận được chút khoái cảm khi cưỡi ngựa nào cả.

Liễu Nghi Sinh không hài lòng, vỗ mạnh một cái lên mông của cự thú, hô to: “Có con ngựa nào như người sao? Còn không bằng cưỡi lừa đâu!”

“Bảo bối chúng ta đây không phải là sợ người sẽ bị ngã xuống hay sao!” Kỳ Thạc ở bên cạnh che chở như một bà mẹ, chạy ổn định như vậy còn khiến hấn hết hồn, nếu chạy nhanh hơn một chút nữa thì không phải là tim của hấn sẽ nhảy ra luôn rồi sao!

“Ta có thể vô dụng như vậy hay sao? Chạy nhanh chút!” Liễu Nghi Sinh mới mặc kệ nhiều chuyện như vậy, hơn nữa y biết vô luận có như thế nào đi chăng nữa, hai người này cũng sẽ không để y có khả năng ngã xuống.

Kỳ Canh bắt đầu dần tăng thêm chút tốc độ, tuy rằng còn chưa có thể khiến người nọ thoải mái, nhưng ít ra thì cũng sẽ không bị so là kém hơn cả lừa.

Kỳ thực đã lâu như vậy rồi mà Liễu Nghi Sinh chưa được ra khỏi cửa, lại đang mang thai, cho nên thể lực hết sức yếu ớt. Cho dù Kỳ Canh chạy không nhanh, nhưng dù sao cưỡi ngựa cũng là một việc tốn sức, bấp bệ y kẹp chặt lấy lưng ngựa, mới có thể không chế thân thể của mình ngồi thẳng. Cứ như thế mà lặp lại ba bốn vòng, Liễu Nghi Sinh mệt đến mức đầu chảy đầy mồ hôi.

Kỳ Thạc thấy thế liền ôm người xuống, vừa thay y lau mồ hôi vừa nhẹ giọng oán giận: “Có phải là mệt rồi không? Nếu không thì về đi?”

Liễu Nghi Sinh là bị mệt, nhưng còn chưa muốn trở về, thật vất vả mới được ra khỏi cửa thông khí một lần, khí trời tốt như vậy, ngay cả ánh dương quang đều ôn ôn hòa hòa, khi phơi nắng chỉ thấy ấm áp lại không quá nóng. Y uống một ngụm nước, chỉ vào đại thụ nói: “Còn sớm nha, chúng ta đi ngồi một chút đi.”

Kỳ Canh sợ y cảm lạnh, dứt khoát không biến về hình người, hấn nhanh chóng chạy đến trước đại thụ, lưng dựa vào đại thụ, lộ ra cái bụng ấm áp của Hỏa Kỳ Lân, để Liễu Nghi Sinh có thể hoàn toàn tựa vào phần bụng mềm mại của mình. Đại thụ quá âm trầm ẩm ướt, bây giờ nếu như thân thể của Tiểu Liễu Nhi ngồi dựa vào như thế, khí lạnh sẽ không thể xâm nhập vào được.

Liễu Nghi Sinh cũng không có ý kiến, dường như từ nhỏ y đã có cảm giác rất thân thiết đối với hình thú của hai huynh đệ, không có một tia e ngại hoặc không thích ứng. Có thể là đối với y mà nói, hai người vô luận là dạng gì thì cũng đều là người thân cận nhất của y, tình cảm được gây dựng từ nhỏ đến lớn sẽ không bởi vì bộ dáng bên ngoài của bọn họ mà phát sinh bất kỳ thay đổi nào. Huống chi hai con ngựa này còn dễ nhìn như vậy nữa cơ chứ.

Ung dung tự tại nằm lên bụng thú mềm mại của Kỳ Canh, nằm phơi dưới ánh dương quang ấm áp, sau khi vận động có chút mệt mỏi nên rất nhanh y liền chợp mắt.

Ánh nắng vàng óng óng chiếu nghiêng lên mặt, lên người y, do phơi nắng nên đổ ra một lớp mồ hôi mỏng, hương khí bốn phía. Kỳ Canh nhin không được, vươn đầu lưỡi to lớn của cự thú liếm một chút lên gò má của y cứ như đại cầu, sau đó liền bị Kỳ Thạc trừng mắt.

“Cẩn thận tổ tông thức dậy ầm ĩ bây giờ.” Nói rồi, hấn cười cười, nhẹ nhàng, giống như tràn ngập vô hạn nhu tình mật ý mà hôn lên khóe miệng vẫn còn đang hàm chứa ý cười của Liễu Nghi Sinh, cũng biến thân

thành hình thú, chuyển tư thế hôn lên cổ ý, nhẹ nhàng dán lên tâm can bảo bối của y.

Dưới bóng cây đại thụ, ánh mặt trời ấm áp, hai thú một người thân mật ôm lấy nhau, tạo thành một phong cảnh đẹp dễ nhất Kỳ Lân Thôn, khiến tất cả mọi người không muốn đánh vỡ sự yên tĩnh cùng hài hòa, đồng thời còn ẩn chứa tình yêu sâu sắc này.

38. Chương 37: Vui Quá Hóa Buồn

Cái gọi là vui quá hóa buồn, Liễu Nghi Sinh đâu ngờ tới, y chỉ mới đi thông khí một buổi chiều, còn chưa thực sự làm ra vận động thập phần kịch liệt gì cả, buổi tối sau khi đi ngủ liền đau bụng đến khó nhịn, rõ ràng là bị đau đến thức giấc.

Mấy ngày nay mỗi đêm Kỳ Thạc và Kỳ Canh đều sẽ trải nệm nằm dưới đất cạnh giường của y, y vừa có một biến động nhỏ nào liền tiện bề chiếu cố. Nghe y nức nở đầy thống khổ, trước tiên hai người liền chạy tới bên giường nhìn xem đã xảy ra chuyện gì.

Vừa nhìn một cái, thiếu chút nữa bọn họ liền bị dọa sợ. Chân mày Tiểu Liễu Nhi nhíu lại thật chặt, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hình như đang đau bụng chịu không nổi, hai tay vẫn cứ ôm chặt lấy nó.

“Bảo bối người đừng vội, chúng ta lập tức đi tìm tể tự đại nhân.” Kỳ Thạc ôm y lên, trong lòng không ngừng đau xót mà thay y lau mồ hôi, chính mình cũng run đến mức đầy tay đều là mồ hôi lạnh, thật hy vọng bản thân mình có thể thay y chịu đau, mà Kỳ Canh đã nhanh chóng chạy đi kêu Liễu Mộ Ngôn còn đang ngủ.

Liễu Mộ Ngôn nghe nói Liễu Nghi Sinh bị đau bụng cũng cực kỳ sợ hãi, kêu hai huynh đệ bọn họ ở ngoài cửa chờ, mang theo vẻ mặt nghiêm túc cấp cứu cho Liễu Nghi Sinh.

“Kỳ Thạc ta sợ quá, cho tới bây giờ cũng chưa từng có loại cảm giác này, như là xương cốt đều đang run rẩy vậy.” Kỳ Canh bị vẻ mặt thống khổ vừa nãy của Liễu Nghi Sinh dọa thối, như là có dự cảm không rõ nào đó, từ trước đến nay không hẳn sợ trời không sợ đất hiện tại đều lo lắng đến không còn tỉnh táo.

“Có tể tự đại nhân ở đây mà, sẽ không để cho Tiểu Liễu Nhi có chuyện đâu.” Tuy rằng Kỳ Thạc đang an ủi, thế nhưng lời nói ra lại có vẻ run rẩy, biểu hiện ra sự thực rằng hắn cũng lo lắng gần chết.

Chuyện này cũng khó trách bọn họ, từ nhỏ đến lớn, cho tới bây giờ Tiểu Liễu Nhi đều cực kỳ khỏe mạnh, thỉnh thoảng chỉ bị bệnh thương hàn liền khiến bọn họ khẩn trương muốn chết rồi, đợt này bị giày vò thành như vậy chính là chuyện trước nay chưa từng có, sao có thể kêu bọn họ không lo lắng cho được đây?

Hai người ai cũng không nói lời nào, như thế càng lộ rõ sự lạnh lẽo u tối của đêm khuya, ngay cả ánh trăng cũng là một mảnh ảm đạm, không thể nhìn thẳng.

Kỳ Thiên Hữu đi cùng với Liễu Mộ Ngôn, hắn vội vã chạy tới, chỉ kịp khoác một cái áo khoác, thấy sắc mặt không tốt của hai nhi tử, không dám hỏi nhiều, ở ngoài phòng cùng chờ đợi trong lo lắng với bọn nhỏ.

Liễu Mộ Ngôn lạnh mặt đi ra, thần kinh đang khẩn trương của bọn họ liền đứt đoạn.

“Hai người các người, có phải đã để nó chịu xóc nảy hay không?” Thanh âm của Liễu Mộ Ngôn lạnh như hàn băng trên chín tầng mây, còn kèm theo hỏa khí và nộ ý, ánh mắt nhìn bọn nhỏ giống như đang muốn đóng băng tâm phách của người khác.

“Chỉ là, chỉ là dùng hình thú dẫn hắn đi vòng vòng mà thôi...” Kỳ Canh nghiêm mặt trả lời, một giây kế tiếp liền nghe thấy tiếng gió mạnh vụt qua bên tai, vừng vừng vàng vừng bị tát cho một cái, thiếu chút nữa đã nổ đom đóm mắt.

“Mộ Ngôn, trước đừng vội đánh hai tử, Tiểu Liễu Nhi quan trọng hơn!” Kỳ Thiên Hữu kéo lấy Liễu Mộ Ngôn đang tức đến sắp hỏng mắt, đánh hai tên tiểu tử thú không thành vấn đề, nhưng tức đến ảnh hưởng đến thân thể thì không được, huống chi còn có Tiểu Liễu Nhi cần phải được chiếu cố đâu.

“Đánh bọn chúng? Hừ ta có thể đánh chết bọn chúng cũng coi như chúng có vận khí tốt, nếu ta không đánh chết bọn chúng, cứ để cho chúng chờ đến hồi hận đi thôi!” Lời này vừa được thốt ra, trong nháy mắt đã khiến sắc mặt của hai huynh đệ trở nên trắng bệch, hô hấp gần như là không thông.

Môi Kỳ Thạc run run hỏi: “Đây là có ý gì, Tiểu Liễu Nhi bị làm sao vậy?”

Kỳ Canh đến cả việc bị đau do ăn tát cũng quên mất, gấp đến độ mắt đều đỏ lên gắt gao nhìn chăm chăm Liễu Mộ Ngôn.

“Các người làm được chuyện tốt rồi, ta đã ngăn cản vạn dân hiện tại không thể để cho nó bị chấn kinh, các người còn dẫn nó đi cưỡi ngựa? Thai nhi trong cơ thể mẹ vốn là không ổn định, trải qua trận xóc nảy này vị trí đều bị sai lệch rồi, ta chỉ có thể thi châm ổn định ba ngày, nếu sau ba ngày không tìm được biện pháp, khẳng định không giữ được hài tử, cơ thể mẹ có bị nguy hiểm hay không cũng không biết được, cho dù Tiểu Liễu Nhi không bị làm sao, nhưng đối với thân thể mất đi hài tử cũng là đại thương.”

Liễu Mộ Ngôn là một người có bao nhiêu lạnh lùng, nhưng khi nói chuyện cũng nhịn không được mà đỏ mắt, có thể thấy tình huống hiện tại có bao nhiêu nghiêm trọng.

Gần như Kỳ Thạc Kỳ Canh không thể nào mở miệng, bọn họ không chịu nổi Tiểu Liễu Nhi năn nỉ, dẫn y đi ra ngoài dạo một vòng, sao mà khi trở về lại không giữ được hài tử nữa rồi, ngay cả người lớn cũng bị rơi vào tình cảnh nguy hiểm?

Hiện tại bảo bối của bọn họ đang chịu khổ, sau ba ngày nữa hài tử của bọn họ liền hương tiêu ngọc vãn, bọn họ thân là phụ thân thậm chí đến cả mặt mũi cũng chưa được nhìn thấy, trong chớp mắt cảm giác thống khổ nặng nề bao trùm cả hai người. Thậm chí Kỳ Canh có suy nghĩ, một cái tát vừa này thực sự là có chút nhẹ, nhẹ đến mức căn bản không cách nào bì nổi với một phần vạn của nỗi đau hiện tại.

“Sẽ không, nhất định phải có biện pháp, tể tự đại nhân cầu người suy nghĩ ra một vài biện pháp, vô luận muốn bọn con làm thế nào thì bọn con cũng sẽ làm tất cả!” Kỳ Canh quỳ xuống khẩn cầu, thật giống như làm thế này thì hài tử của bọn họ sẽ có một con đường sống vậy.

Kỳ Thạc cũng ngơ ngẩn mà quỳ xuống, siết chặt nắm tay, móng tay gần như đã đâm vào lòng bàn tay nhưng vẫn hoàn toàn không phát giác ra.

Liễu Mộ Ngôn chỉ lắc đầu, trong giọng nói lộ ra sự tuyệt vọng u buồn: “Tiểu Liễu Nhi là hài tử của ta, nếu như có biện pháp sao ta lại có thể không nói cho các người biết được đâu?”

Kỳ Thiên Hữu giống như là nhớ tới cái gì đó, lớn tiếng nói: “Có biện pháp! Mộ Ngôn không phải người đã từng đề cập đến chuyện trong Ma Long động có một loại quả xanh ngọc, là thánh phẩm an thai của tộc chúng ta sao, quả xanh ngọc kia có hữu dụng hay không?”

Liễu Mộ Ngôn như là được hần nhắc nhở, lùi ra phía sau một bước, nhướn cặp mày xinh đẹp lên.

Nhân khẩu của bộ tộc Kỳ Lâm rất thưa thớt, sau khi mỗi giống cái có thai, để chống cho quá trình sinh sản phát sinh ra các loại hư thai ngoài ý muốn, trong mỗi gia đình có sản phụ sẽ chuẩn bị một quả xanh ngọc để ngừa vạn nhất. Thế nhưng trong gần một trăm năm nay cái truyền thống này đã không còn ai kế thừa nữa, bởi vì quả xanh ngọc vốn có trong Kỳ Lâm động đã biến mất hầu như không còn, quả xanh ngọc được ghi lại là ngoại trừ có trong Kỳ Lâm động, chỉ có trong Ma Long động ở rừng rậm hư huyền, khoan nói đến chuyện Ma Long động thuộc về Ma giới, quanh năm có Ma Long trông coi, ngay cả rừng rậm hư huyền cũng là một địa phương nguy hiểm trùng trùng, trong trăm năm qua chưa từng có một tộc nhân nào đặt chân đến đó.

Bởi vậy tất cả tri thức về quả xanh ngọc của Liễu Mộ Ngôn đều là do lão tể tự nói cho y biết. Trước đây trong lúc vô thức y đã nói với Kỳ Thiên Hữu, hần thể nhưng lại có thể nhớ một cách rõ ràng đến vậy.

Thế nhưng chuyện này cũng không thiết thực, trong vòng 3 ngày đến Ma giới lấy một quả xanh ngọc, căn bản là chuyện ngàn lẻ một đêm!

Về mặt Liễu Mộ Ngôn thay đổi liên tục, cuối cùng vẫn là lắc đầu nói: “Cho dù quả xanh ngọc hữu dụng, ta cũng không thể để Kỳ Thạc Kỳ Canh đi mạo hiểm.”

“Không được đầu té tự đại nhân, cầu người nói cho bọn con biết chuyện về quả xanh ngọc kia đi. Chỉ cần có thể cứu Tiểu Liễu Nhi, có thể cứu hài tử, chuyện nguy hiểm nào bọn con cũng sẽ không e ngại!” Hai huynh đệ nói thập phần kiên định, ánh mắt lại càng thêm kiên định hơn, thiếu chút nữa bị mất đi vợ và hài tử đã khiến bọn họ gần như hoảng loạn, hiện tại bỗng nhiên nghe nói còn có hi vọng, sao có thể không buông tay mà đánh một trận chứ.

“Mộ Ngôn, người để cho bọn nhỏ đi đi. Nếu như Tiểu Liễu Nhi xảy ra chuyện không hay, người cảm thấy bọn nó có thể hảo hảo sống một mình hay sao?” Lời Kỳ Thiên Hữu nói ra xúc động đến cực điểm, cảm tình giữa các con và Tiểu Liễu Nhi hẳn là người rõ ràng nhất, so với cách nói thân thiết với nhau như tay chân, không bằng nói Tiểu Liễu Nhi đã sớm trở thành huyết dịch, quả tim của bọn nó rồi. Không có tay chân còn có thể sống, nhưng nếu như tim bị người khác cướp mất, máu bị rút hết ra thì còn có cách nào tham sống sợ chết cho được đây?

Liễu Mộ Ngôn hít sâu một hơi, nội tâm y vạn phần do dự, để cho bọn chúng đi, Tiểu Liễu Nhi cùng hài tử còn có một hi vọng sống mong manh, mà Tiểu Liễu Nhi cũng sẽ không bị lưu lại di chứng đáng kể nào cả. Nhưng chuyện đi này bọn chúng phải đối mặt với quá nhiều nguy hiểm, hẳn không nỡ lòng nào buông tay đánh cuộc, bởi vì vạn nhất thua toàn bộ, vậy thứ hẳn mất đi không chỉ là Tiểu Liễu Nhi cùng hài tử, còn có Kỳ Canh và Kỳ Thạc.

Nhưng lời Kỳ Thiên Hữu nói đã cảnh tỉnh y, nếu như Tiểu Liễu Nhi có chuyện gì, nhất định là hai huynh đệ không thể sống tiếp, loại kết quả này so với chuyện để cho bọn chúng đánh một trận rồi bị thua cũng không có gì khác nhau cả, bởi vì không dùng hết sức, nhất định hai đứa nhỏ sẽ càng thêm thống khổ hơn.

Giống như là đã suy nghĩ minh bạch rồi, Liễu Mộ Ngôn chăm chú nghiêm túc nhìn Kỳ Thạc và Kỳ Canh còn đang quỳ trên mặt đất: “Được, ta nói cho hai đứa biết, địa phương mà hai đứa sắp đi là cái dạng gì.”

39. Chương 38: Con Đường Dững Giả

Để có thể vừa đi vừa về chỉ trong vòng 3 ngày, hai huynh đệ trực tiếp dùng hình thú, chạy suốt đêm đến rừng rậm hư huyền.

Tuy nói rừng rậm hư huyền là lãnh địa của ma giới nhưng đồng thời cũng là nơi giao nhau giữa nhân gian cùng ma giới, là cửa vào và ra của hai giới. Trong toàn bộ rừng rậm không hề bắt gặp được sinh mệnh vui sống, chỉ có tử khí trầm trầm, cây cối âm u không ngớt, bầu dơi đầy âm khí, thức ăn hư thối của động vật mới có thể sống sót trong khu rừng tràn ngập chướng khí này.

May là cửa vào rừng rậm hư huyền không có ai canh gác, hai cự thú liếc nhìn nhau, một chút cũng không thấy sợ hãi rừng rậm nhìn qua tựa như đen tối lại biết ăn thịt người này, họ gật đầu một cái liền phóng vào trung tâm khu rừng.

Kỳ Lân là thần thú, cho nên khí thể tràn đầy khí độc đối với bọn họ cũng không có nguy hiểm trí mạng, chỉ có thể khiến cho bọn họ hầy khó chịu mà thôi, ven đường không ngừng có tiểu ma thú không hề có sức chiến đấu đến cản trở bọn họ, Kỳ Thạc Kỳ Canh vì muốn cứu người nên rất sốt ruột, không có thời gian để hảo hảo đánh nhau với bọn chúng, thế là một đường bên trái đều bị Kỳ Thạc dùng hàn khí đóng băng, bên phải thì bị Kỳ Canh dùng lửa của kỳ lân thiêu trụi, chỗ hai người đi qua bị biến thành một mảnh hỗn độn, nhưng như vậy cũng đã hao tổn không ít thời gian, khó khăn lắm mới có thể tiến vào trung tâm rừng rậm hư huyền.

“Tế tự đại nhân có nói Ma Long động có thể ẩn hình, trước hết phải tìm được Ma Long.” Kỳ Thạc trầm ngâm một chút, địa phương tử giới này không có một ngọn cỏ nào sống nổi, khiến cho người khác đặc biệt khó chịu.

“Ta dứt khoát đốt toàn bộ nơi này, để coi Ma Long không ra được hay không!” Kỳ Canh không kiên trì đi tìm từng tấc từng tấc một, cái gì mà ma long ma trùng, chẳng lẽ còn không sợ lửa sao?

“Không thích hợp, lỗ đầu đốt tới Ma Long động, đốt cháy cả quả xanh ngọc, người lấy cái gì về cứu người đây?” Vẫn là Kỳ Thạc tâm tư kín đáo. Đúng là nếu cứ tìm không mục đích như thế cũng không phải là biện pháp, dù sao thì bọn họ chỉ có ba ngày mà thôi!

“Nên làm thế nào đây! Nếu như ba ngày sau Ma Long không hiện ra vậy chúng ta phải mở to mắt ra mà nhìn con của chúng ta không còn hay sao?” Kỳ Canh nổi giận liền phun ra một đạo lửa, thiêu rụi hết toàn bộ cây cối trên đầu.

Vừa lúc đó, trên cây nhảy ra một loài giống như khỉ, bộ dáng so với khỉ thì xấu hơn nhiều, nó cười khệt khệt vài tiếng, sau đó chạy trốn sang một bên, Kỳ Thạc cảm thấy quỷ dị, ý bảo Kỳ Canh cũng đuổi kịp, đi vào nhìn xem một chút đến tột cùng là có chuyện gì.

Chạy chưa được bao lâu, con khỉ liền nhảy lên một thân cây, mà dưới tàng cây nghiêm nhiên lại là một con Ma Long đen như mực, đang ngủ đến chảy cả nước miếng.

“Kẻ nào quấy nhiễu mộng đẹp của bản tôn? Là muốn trở thành thức ăn của bản tôn hay sao?” Ma Long bị động tĩnh của Kỳ Thạc và Kỳ Canh đánh thức, vẻ mặt không kiên nhẫn nâng người lên, phả ra khói đen như mực, chọc cho Kỳ Thạc Kỳ Canh vội tránh ra.

“Ta còn tưởng là ai, thì ra là hai tiểu kỳ lân a, chắc là mới biến thân không bao lâu đi, đã như vậy còn can đảm chạy đến rừng rậm hư huyền, ha ha, kỳ lân đại bổ, hôm nay ta liền ăn các ngươi, để các ngươi hảo hảo học cách kính già!”

Hắn nói, thoáng cái thân thể thật dài như đang giãn ra, vọt về phía trước phát động công kích với Kỳ Thạc và Kỳ Canh.

Nếu so về hình thể, Kỳ Thạc và Kỳ Canh so với Ma Long thì nhỏ hơn nhiều lắm, giống như một con ngựa và một con rồng, cho dù là ngựa có cao to tới đâu, dù sao thì cũng không sánh bằng ngoại hình của rồng. Nhưng có thể là bởi vì biết nếu không đánh bại được con Ma Long này, bọn họ tuyệt đối sẽ không lấy được quả xanh ngọc, hai người liền ngưng tụ thần khí, đón nhận công kích của cự long.

Sau khi Kỳ Thạc và Kỳ Canh biến thân còn chưa từng thực chiến với ai, nhưng thân là thần thú, máu huyết chiến trong người đột nhiên tăng vọt, nên sức chiến đấu rất là kinh người. Sau khi trải qua vài hiệp, bên nào cũng không chiếm được tiện nghi, mỗi bên đều bị chút thương ngoài da.

“Ha ha tiểu tử không sai, còn có thể thương tổn được long giáp của ta.” Ánh mắt của Ma Long tối sầm lại, sau đó liền phát động đợt tập kích thứ hai.

Trong lúc nhất thời gần như rừng rậm hư huyền đều phong vân biến sắc, cũng không biết hai phe đã đánh nhau bao lâu, hai kỳ lân từ từ chiếm được thế thượng phong, đợi đến lúc cuối cùng ma long bị hấp hối, Kỳ Canh cũng bị trọng thương, ngã xuống một bên.

Kỳ Thạc phần nộ đến mức đỏ mắt, vừa muốn dùng băng chém qua thủ cấp của con Ma Long đáng ghét này, chợt nghe Ma Long dùng hơi thở mong manh nói: “Đừng giết, đừng giết ta...”

“Ban đầu chúng ta cũng chỉ là muốn lấy một viên quả xanh ngọc về cứu nường tử của chúng ta, người lại hung tàn như vậy, chúng ta không có cách nào giữ người lại được!” Kỳ Thạc còn chưa có chém xuống, Ma Long lại nói: “Quả xanh ngọc, ta nói cho các ngươi biết cách dùng quả xách ngọc, nếu như dùng bậy ngược lại sẽ hại đến tính mạng.”

Kỳ Thạc cẩn cẩn thận thận tiếp cận Ma Long, muốn nghe xem nó nói cái gì, nào ngờ Ma Long dùng một hơi thở cuối cùng còn sót lại, đâm thẳng vào một bèn tim của Kỳ Thạc, Kỳ Thạc né tránh theo bản năng, mặc dù là hụt, nhưng bả vai vẫn bị đâm thủng một lỗ chảy đầy máu.

“Kỳ Thạc!” Kỳ Canh kinh hãi, cũng không biết sao tự nhiên lại khôi phục khí lực, phát ra một cái tam vị chân hỏa, triệt để đốt hết hộ thể ma khí của Ma Long.

“Ta không sao, người xem, Ma Long động xuất hiện rồi.” Kỳ Thạc thở hổn hển kiềm chế sự đau nhức trên vết thương, mừng rỡ phát hiện trước mắt xuất hiện một huyết động, dù độ rộng chỉ cho phép một người đi vào, hiện tại thương thể của hắn nặng hơn Kỳ Canh, thế là sau đó bèn phân phó: “Người vào đi, chỉ có thể lấy một viên, nếu không sẽ kinh động đến Ma giới, hại Kỳ Lân Thôn không còn được thái bình nữa.”

Kỳ Canh thả hân xuống một cách nhẹ nhàng, gập đầu, tự mình vào động hái quả xanh ngọc.

Vết thương của hai người đều nghiêm trọng, vô pháp chống đỡ mà dùng tốc độ trở về như trên đường đến đây. May là còn đủ một ngày, tuy rằng tốc độ bị chậm lại, cuối cùng trong vòng ba ngày vẫn đưa được quả xanh ngọc đến tay Liễu Mộ Ngôn.

Thời điểm thú hình đã bị bịt kín vết thương, hiện đang khôi phục về hình người lại càng thêm nghiêm trọng, vô cùng thê thảm. Kỳ Thiên Hữu đỏ cả mắt, trước kêu Liễu Mộ Ngôn trị cho bọn họ một chút, nhưng hai người lại kiên quyết không chịu, làm thế nào cũng phải một trái một phải nắm lấy tay Liễu Nghi Sinh, thấy Tiểu Liễu Nhi ăn quả xanh ngọc mới bằng lòng chữa thương cho mình.

Liễu Nghi Sinh đã ngủ mê man suốt ba ngày, thế nhưng y ngủ đến thập phần không tốt, gần như mỗi thời mỗi khắc đều là ác mộng quần thân. Một hồi mơ thấy Kỳ Thạc Kỳ Canh bị cự long cắn bị thương, một lát lại mộng thấy mình không ngừng chảy máu, không thấy hài tử ở đâu nữa. Suốt ba ngày bị bóng đè dần vật khiến sắc mặt của y trở nên cực kém, ngay cả móng thịt vừa mới được bù lại gần đây cũng đã biến mất không thấy tăm hơi, nằm ở trên giường mà mồ hôi lạnh cứ ứa ra, môi đều trở nên trắng bệch.

“Bảo bối, chúng ta đã trở về, ngươi ăn quả xanh ngọc liền không sao.” Loáng thoáng nghe được thanh âm của bọn họ, giống như đang được truyền đến từ một nơi thật xa, nhưng lại giống như đang nhẹ nhàng dán bên lỗ tai, xuyên qua màng nhĩ, hơi nóng dán vào ngực mang đến nguồn sống, phảng phất như khí lực của y đều trở về rồi.

Liễu Mộ Ngôn dùng châm chọc quả xanh ngọc ra, đổ chất lỏng sáng bóng trắng tươi vào miệng của Liễu Nghi Sinh, hương vị của chất lỏng thật ngọt ngào, Liễu Nghi Sinh bẹp miệng, như là chưa ăn đủ, sau khi liếm hết một ngụm cuối cùng, lại lâm vào mê man.

“Được rồi, cũng không cần hai đứa trông chừng đâu, nó còn phải ngủ nửa ngày nữa, chờ đến khi tỉnh lại nhìn thấy bộ dáng này của hai con, hai đứa định dọa nó thêm nữa hay sao?” Liễu Mộ Ngôn vừa thốt ra lời này, hai người đành phải hảo hảo thả bàn tay đã chậm rãi khôi phục lại độ ẩm của tâm can bảo bối vào trong chăn, sau đó lại dịch hảo góc chăn, hiện tại mới chịu đi chữa trị thương thế của mình.

40. Chương 39: Tâm Sự Với Nhau

Vết thương của Kỳ Thạc Kỳ Canh khiến Liễu Mộ Ngôn tiêu tốn một phen công phu, cuối cùng cũng có thể cầm máu lại, bởi vì một mối và thương thế, sau khi thả Liễu Nghi Sinh ra hai người cũng lâm vào giấc ngủ mê man để nghỉ ngơi lấy lại sức.

Cũng may hai huynh đệ còn trẻ tuổi, lại có huyết thống Kỳ Lâm tốt nhất, dưỡng lại vài ngày sẽ không còn vấn đề gì nữa. Liễu Mộ Ngôn xử lý thương thế của bọn họ, cuối cùng trái tim treo cao ba ngày nay của y cũng được thả lỏng rồi.

“Mộ Ngôn, ngươi cũng đi nghỉ ngơi đi, ba đứa nhỏ để ta nhìn cho.” Kỳ Thiên Hữu đau lòng ba ngày nay Liễu Mộ Ngôn chưa từng ngủ được một đêm, đến cả bước chân đều có chút lung lay, sắc mặt càng thêm một mối bất kham.

“Ừm, hai nhi tử của ngươi, cũng không tệ lắm.” Hiếm khi Liễu Mộ Ngôn mới nghe lời mà mặc cho Kỳ Thiên Hữu dẫn mình tới trên giường, do một mối nên thần trí của y mơ hồ, trước khi ngủ chỉ nói có một câu, có thể là khích lệ duy nhất của đời này dành cho Kỳ Thiên Hữu.

Mặc dù là khen con hân, thế nhưng nhi tử không tồi không phải là lão tử cũng không tồi hay sao? Kỳ Thiên Hữu cười như một đứa ngốc, hôn một cái thật nhẹ lên trán của Liễu Mộ Ngôn đang ngủ say, vốn dĩ chỉ định hôn một cái mà thôi, thế nhưng miệng mồm lại không nghe theo sai sử của mình, hôn từ trán, xuống đến mũi, từ mũi, hôn đến khóe miệng, hôn hôn, nước mắt nóng hổi lần lượt rơi xuống, rơi đến gò má trắng nõn trơn bóng của Liễu Mộ Ngôn, chảy xuống dọc theo gò má.

Liều Nghi Sinh cảm thấy mình đã ngủ một giấc thật dài, nhưng trong giấc mộng đêm qua đã không còn những thứ ngổn ngang nghe vào liền rộn cả người kia nữa, ngược lại rất là ôn hòa, ấm áp, tựa như ngày ấy khi ngủ trên cái bụng ấm áp của Kỳ Canh, gối lên cần cổ mềm mại của Kỳ Thạc, một mảnh phong cảnh mỹ lệ, an tĩnh thản nhiên.

Y mở hai mắt ra, dùng sức ngưng tụ tâm trạng, thế nhưng nhìn qua vài lần đều không tìm thấy hai huynh đệ một tác cũng không rời y đi, bên giường mình, sao lại là Kỳ bá bá vậy nè?

“Tiểu Liều Nhi tỉnh rồi à, có đói bụng không?” Hiện tại nhiệm vụ chính của Kỳ Thiên Hữu là làm cơm cho già trẻ một nhà, đảm bảo bọn nhỏ vừa rời giường liền có cơm nóng hầm hấp ngon miệng, không đến nỗi phải chịu đói.

Liều Nghi Sinh lắc đầu, vừa mới tỉnh lại nên thật sự không cảm thấy đói. Y nhìn Kỳ Thiên Hữu hỏi: “Kỳ bá bá, Kỳ Thạc và Kỳ Canh đâu? Đi nơi nào rồi?”

“Gọi phụ thân a, đứa ngốc.” Kỳ Thiên Hữu yêu thương sờ sờ đầu của y nói: “Trước đó do bọn chúng quá mệt mỏi nên đã ngủ rồi, con không đói bụng, vậy để phụ thân nói cho con biết lần này con nghịch ngợm gây sự chọc ra bao nhiêu họa đi.”

Hắn kể lại những chuyện lớn nhỏ bắt đầu từ khi Liều Nghi Sinh hôn mê đến nay, nói một lần rồi lại thêm mắm dặm muối, đương nhiên, mấy chỗ thêm mắm dặm muối là hai nhi tử của mình lo lắng cho y như thế nào, dùng mãnh chiến đấu như thế nào, cuối cùng là sự tích thân chịu trọng thương mà quang vinh trở về.

Liều Nghi Sinh nghe thấy bọn họ mang cả người đầy máu trở về, vành mắt đã đỏ hồng muốn đi xuống giường thăm bệnh, lại bị Kỳ Thiên Hữu ngăn lại, hắn dùng khẩu khí nghiêm túc chưa bao giờ có để hỏi: “Tiểu Liều Nhi, trước đừng nóng vội, ta có lời muốn hỏi con. Ba người các người đã cùng nhau lớn lên từ nhỏ, Kỳ Thạc và Kỳ Canh có bao nhiêu thương con yêu con, không cần phụ thân nói thì con cũng đã quá rõ ràng rồi đi. Chuyện trước đây bọn nó làm khiến con mất hứng, nhưng hiện tại bọn chúng vì thân thể của con đều nguyện giao mạng mình ra, cũng đã như vậy rồi, con vẫn không thể tha thứ cho bọn chúng sao?”

Liều Nghi Sinh nghe xong lời này, liền không kiềm được nước mắt: “Ai... Ai muốn bọn họ giao mạng ra chứ, hai đại ngốc này. Con cũng chưa nói sẽ không tha thứ cho bọn họ mà, sao lại có thể không tha thứ được đây, bất quá là con còn chưa hết giận nên mới lần qua lần lại bọn họ mà thôi.”

“Tiểu Liều Nhi đừng khóc, vậy con nói cho phụ thân biết đi, có phải là con có thể tiếp thu chuyện ở cùng một chỗ với hai đứa nó, trở thành con dâu của nhà chúng ta hay không?” Kỳ Thiên Hữu đánh rần tủy con, thân làm phụ thân cũng phải tìm phúc lợi cho nhi tử chứ.

Liều Nghi Sinh giật mình, nhưng vẫn đỏ mặt mà gật đầu một cái. Cho tới hiện tại, y dù có muốn không đáp ứng chuyện này cũng không được, đối với mình hai người bọn họ quý giá tựa như sinh mệnh vậy, vứt lại bất kỳ người nào y đều làm không được.

“Ừm... Phụ thân, con muốn đi xem bọn họ một chút.”

Cũng không biết Liều Mộ Ngôn là cố ý hay là vô tâm mà băng bó cho hai người cực kỳ nghiêm trọng, dù sao thì đến khi Liều Nghi Sinh nhìn thấy bọn họ đúng là lại càng thêm hoảng sợ. Từ trước ngực đến bả vai Kỳ Thạc hầu như đều bị băng lại, mà thân trên của Kỳ Canh thì trần trụi, nhưng gần như cũng không còn một bộ phận nào hoàn hảo, tất cả đều là vết thương đã kết vảy, mỗi một đạo đỏ đỏ tím tím đều giống như là vết roi quất vào tim Liều Nghi Sinh, y còn chưa có tới gần nước mắt đã đảo quanh hốc mắt, trong lúc nhất thời càng thêm chân chừ mà không dám tới gần nhìn kỹ.

Cả đời này chưa từng có thời khắc nào khiến y thống hận bản thân mình như hiện tại vậy, dùng từ hối hận đến đứt ruột một chút cũng không quá đáng. Bởi vì bản thân tùy hứng, thiếu chút nữa đã giày vò cốt nhục trong bụng đến mất đi cũng chưa nói, ngay cả Kỳ Thạc Kỳ Canh thiếu chút nữa vì để cứu y mà phải bỏ mạng. Ở trong mắt y, Kỳ Thạc và Kỳ Canh vẫn luôn là sự tồn tại cường đại không gì sánh được, bọn họ võ công cao cường, vẫn luôn bảo vệ y thật tốt; bọn họ đối với y là cưng chiều vô độ, cho dù y nói muốn bầu trời ánh trăng bọn họ đều sẽ nghĩ biện pháp hái xuống cho y; bọn họ gần như là không gì không làm được,

lại còn ôn nhu sẵn sóc đến cực hạn, chỉ biết sung sướng mình hồng mình, cho dù bản thân y có cố tình gây sự bao nhiêu lần đi chăng nữa họ cũng sẽ không trách mình nửa phần.

Nhưng hôm nay, hai người đối xử với y tốt nhất trên thế giới lại bởi vì y mà mình đầy thương tích nằm ở trên giường. Liễu Nghi Sinh không thể nào tưởng tượng nổi trình độ ác đấu mà bọn họ đã gặp phải ra sao, sao lại có thể khiến bản thân bị thương thành như vậy, trình độ này so lần trước hai huynh đệ cạnh tranh với nhau đơn giản là cách biệt một trời một vực, y ngay cả tưởng cũng không thể tưởng, vừa mới nghĩ đến trong tim lại dâng lên một trận đau nhức, khiến y không có cách nào thở nổi.

“Tiểu Liễu Nhi, sao ngươi lại xuống giường rồi? Đã đỡ hơn chút nào chưa? Còn bị đau bụng không?” Kỳ thực Kỳ Canh Kỳ Thạc đã sớm tỉnh, thế nhưng tế tự đại nhân có lệnh, bọn họ phải nằm yên trong vòng ba ngày, ngay cả mặt đất cũng không thể bước xuống, qua ba ngày sau mới được phép đứng dậy hoạt động.

Liễu Nghi Sinh đứng ở cửa run rẩy sao bọn họ không phát hiện cho được, nếu không phải không thể động, hai người đã sớm kéo người vào trong lòng rồi.

“Bảo bối, đến đây.” Thanh âm của Kỳ Thạc có vẻ hữu khí vô lực, có lẽ là do mất máu quá nhiều lại bị mệt nhọc quá độ, so với thanh âm sinh long hoạt hổ trước đây là không có cách nào bì nổi.

Liễu Nghi Sinh ngẩn ngơ ngồi vào bên giường của bọn họ, nước mắt đã kiềm nén nửa ngày không thể nào nhịn xuống được nữa.

“Sao bé ngốc lại khóc nhè rồi? Ngươi đang chê chúng ta còn chưa đủ đau, cố ý muốn khiến cho chúng ta đau hơn nữa có phải hay không?” Kỳ Canh cúi đầu nguyên rửa một câu, để cho tâm can bảo bối thương tâm thành như vậy, bản thân mình thực sự là đủ vô năng mà!

“Đều do... Đều do ta không tốt... Làm hại các người bị trọng thương...” Liễu Nghi Sinh khóc đến mức không xong, nước mắt cứ như bạc trắng mà rơi thẳng xuống vạt áo của hai huynh đệ, y là vừa hối vừa hận, đã biết bản thân hư hỏng, sao lại còn khiến hai người kia chịu khổ chứ? Nếu ông trời có mắt thì phải để y lên núi đao xuống chảo dầu, chứ không phải là trừng phạt người y yêu thương như thế này đây.

“Không phải lỗi của Tiểu Liễu Nhi, ngươi đừng tiếp tục khóc nhè như vậy, ngược lại khiến chúng ta sốt ruột, vết thương nặng hơn thì làm sao đây?” Kỳ Thạc vừa ôn nhu nói, vừa giơ tay lên, dùng bụng ngón tay lau đi giọt lệ nơi khóe mắt của y, trong tim tràn đầy tình yêu dịu dàng tha thiết.

“Ta, ta không khóc.” Liễu nghi sợ bọn họ sốt ruột, vội vã lau hết nước mắt nước mũi. Mất mũi đều hồng hồng như bộ dáng của thổ con nói muốn có bao nhiêu chộc người liền có bấy nhiêu chộc người, y chỉnh đốn lại tâm tình, cắn cắn môi, thập phần nghiêm túc, lại có chút then thùng nói: “Sau này ta đều nghe lời các người nói, chuyện các người không cho ta đều không làm, ta biết mỗi ngày trước đây ta đều khi dễ các người, thế nhưng đây còn không phải là bởi vì các người khi dễ ta trước hay sao, ta phần nộ nên mới vừa đánh vừa mắng các người... Ta... Trong lòng ta thích các người, cho nên nhất định các người phải mau mau khỏe lên, không có các người chiếu cố ta, ngược lại là ta lại phải vừa ăn vào liền nôn, sẽ không có khí lực sinh cực cương cho các người.”

41. Chương 40: Tự Tay Mớm Thuốc

Nếu Liễu Nghi Sinh mà đã điều ngoa rồi thì không người nào có thể chịu nổi, thế nhưng hiện tại y có lòng hối ý, đương nhiên là ngữ khí vừa mềm vừa nhuyển, thốt ra lời tâm tình cũng là đáng yêu êm tai đến như vậy, tuy rằng thân thể của hai huynh đệ không có cách nào động dậy, thế nhưng chỗ đó lại bắt đầu rục rịch. Thật là muốn chết mà, lúc này có cảm giác, đừng nói đi giải quyết, ngay cả ngâm nước lạnh đều không được, thật sự là quá không đúng lúc mà!

Nhưng bọn họ là giống đực bình thường, bảo bối âu yếm của mình thổ lộ thâm tình như thế, xấu hổ ngân dài âm ra, vậy coi như là dù xấu hổ cũng miễn cưỡng tự mình nói ra lời yêu, cả đời này của bọn họ còn chưa từng nghe được lời nào êm tai như vậy, lại khỏi cần phải nói tới thể này đơn giản chính là trêu chọc vào điểm mấu chốt của bọn họ rồi.

“Có phải là sau này sẽ thực sự nghe lời bọn ta nói hay không? Bọn ta nói cái gì người liền làm cái đó?” Thanh âm của Kỳ Thạc mang theo một tia khàn khàn, hiển nhiên là đang cố nén ***.

Liễu Nghi Sinh vội vã gật đầu như giả vờ, bởi vì lần ngoài ý muốn này, tràn ngập trong tim trong mắt y đều là muốn làm chút chuyện để bù đắp lại nỗi khổ cực hai người đã chịu đựng, hiện tại muốn y làm chuyện gì cho hai huynh đệ y cũng đều nguyện ý, huống hồ gì y cũng tin tưởng rằng hai người luôn luôn đặt mình vào vị trí thứ nhất, làm gì sẽ đưa ra yêu cầu làm khó y cho được đây.

“Nói miệng không bằng chứng, Tiểu Liễu Nhi phải chứng minh như thế nào đây?” Làm sao Kỳ Canh không biết Kỳ Thạc đang tính toán cái gì cho được, ăn ý của song bào thai khiến hắn không cần lo lắng liền gia nhập vào hàng ngũ dụ dỗ người trong lòng.

“Này... Làm sao chứng minh đây?” Liễu Nghi Sinh nghi hoặc nhìn bọn họ, y thật sự không biết hiện tại nên làm cái gì mới có thể chứng minh thành ý sấm hối của mình được đây. Lẽ nào bọn họ muốn báo thù chuyện trước đây mình đã làm khó hai người hay sao, cũng muốn nửa đêm y thức dậy đi nấu ăn hả? Tay nghề của y không tốt đâu a, ngược lại là vết thương còn chưa có lành, nếu ăn vào bị hỏng bụng rồi thì chẳng phải là thương càng thêm thương hay sao?

Trong bóng đêm tròng mắt của y đen như mực, sạch sẽ lại sáng sủa. Ánh nến nhu hòa rơi lên khuôn mặt tinh xảo còn vương nước mắt của y, cặp mi dày chớp chớp, giống như đang cào đến trong lòng của bọn họ, hạ thân càng không thể khống chế được mà nhất trụ kinh thiên.

“Bảo bối giúp chúng ta sờ sờ, sờ tựa như lần trước lúc ở trong Kỳ Lâm động ấy, có được hay không?” Hai huynh đệ bị thương còn sắc dục huân tâm mà một người lôi kéo một tay của Liễu Nghi Sinh, bao phủ lên y phục, đặt trên phân thân xúc cảm mênh mông.

Hiện tại Liễu Nghi Sinh mới hiểu được bọn họ nói chứng minh là có ý gì. Tay như bị thứ nóng hổi đó đốt cháy, nhiệt ý truyền từ tay đến tim, lại thẳng một đường truyền đến trên mặt, ngay cả hai tai đều bị đốt nóng.

Đây... Đây là có ý gì? Tại sao muốn sờ cái chỗ này, không phải chỉ có thời điểm biến thân mới cần sờ thứ to lớn này hay sao? Hơn nữa tại sao y chỉ vừa mới chạm vào cách một lớp y phục thôi liền xấu hổ thành như vậy rồi? Lần trước sờ vào phân thân lúc bọn họ đang ở hình thú, so với thứ này còn trắng kiện hơn đâu, nhưng y cũng không có loại cảm giác này mà, phảng phất như trái tim bị nhéo một cái cực nhẹ, vừa ngọt vừa chua, bàn tay đang bao phủ lấy phân thân của bọn họ không ngừng run rẩy, nhưng lại không dám lấy ra, giống như rất sợ sẽ đánh thức hai hùng sư vậy, y ngơ ngác ngây ngốc mà đặt tay tại chỗ không dám động đây.

“Tại sao phải sờ ở đây?” Lại nói tiếp, tuy rằng Liễu Nghi Sinh đều đã mang thai hài tử, đường đường hoàng hoàng, vào lúc ý thức thanh tỉnh lại chưa có cơ hội nào được được giáo dục về chuyện trên giường của phu thê, bởi vì thân thể đã từng được khai phá, trải nghiệm tư vị tiêu hồn khi bị hai hùng thú cường tráng hung hăng giữ lấy, cho nên sẽ có chút phản ứng và xấu hổ theo bản năng, thế nhưng nếu xét về mặt ý thức, y ngay cả thân thể của chính mình cũng không hoàn toàn lý giải được, càng đừng nói chi đến chuyện thân thể của các nam nhân.

“Hiện tại nơi này của các ca ca bị đau nhất, người giúp chúng ta xoa xoa, có được hay không?” Cho dù nghiệt căn của Kỳ Thạc đã muốn nổ tung nhưng hắn vẫn cứ giữ cách nói chuyện không nhanh không chậm, chỉ sợ dọa người ta chạy mất thì một chút phúc lợi cũng không có đâu.

“Rất đau sao? Muốn xoa thế nào? Cách quần có khó chịu hay không, với vào xoa sẽ tương đối tốt hơn đi?” Đơn thuần như Liễu Nghi Sinh nghe bọn họ nói đau, cũng không thêm đoái hoài tới cái gì gọi là xấu hổ nữa, khẩn trương khẽ vuốt ve hùng căn của hai người, đồng thời lại sợ bọn họ khó chịu, đưa ra đề nghị càng thêm mê người.

“Vội vào rất tốt! Tốt nhất là còn có thể thổi một chút!” Kỳ Canh không ngừng bận rộn đón ý nói đùa, nghĩ đến bàn tay nhỏ bé non mềm của bảo bối sẽ chủ động bộ lộ hấu hạ phân thân của hắn, hắn đã sắp không kiềm được máu mũi.

“Được, trước để ta giúp các người cởi quần ra.” Liễu Nghi Sinh tin là thật, thật sự bỏ giày bò lên phía cuối giường, nghiêm túc cởi tiết khổ của bọn họ ra, bị hai cây gì đó khẩn cấp nhảy ra chào hỏi với y dọa cho sợ

run. Bọn chúng, tại sao lại lớn như vậy, hơn nữa lại còn không giống với của mình...

“Các người, sao lớn lên lại kỳ quái như vậy, là bởi vì bị thương hay sao?” Cũng không trách y đơn thuần được, lớn tới chừng này rồi cũng không có ai dạy y sự khác nhau giữa bộ phận sinh dục của giống đực và giống cái, y vẫn cho rằng giống đực đều sẽ trưởng thành giống như mình vậy. Lần trước khi thấy phân thân trần trụi của hai huynh đệ chính là lúc bọn họ đang ở hình thú, đương nhiên sẽ không liên tưởng đến hai cây của bọn họ lúc hình người là như thế nào, lớn hơn mình gấp mấy lần, thô thô trắng trắng cũng không nói, ngay cả hoa thần bên dưới phân thân cũng không có, so với y thì có nhiều hơn hai quả cầu tròn tròn nặng nặng, khiến y nhìn đến rất hiếu kỳ.

“Bảo bối, thân thể của người có thể sinh cực cứng cho chúng ta, đương nhiên sẽ không giống với chúng ta rồi.”

“Tiểu Liễu Nhi, không bằng người cũng cởi ra đi, ca ca dạy người đến tột cùng là tại sao lại không giống với bọn ta.”

“Kỳ Thạc nói rất đúng, lần trước cũng không có cơ hội hảo hảo dạy người, là chúng ta không có hoàn thành trách nhiệm làm tướng công của người.”

“Dù sao toàn thân của người đều đã bị chúng ta nhìn thấy hết rồi, không có cái gì mà hảo thẹn thùng nữa đâu. Bảo bối ngoan, người xem tay của chúng ta trên dưới đều không thể động được, đều đã như vậy rồi cũng không có biện pháp khi dễ người có đúng hay không?”

Hai huynh đệ người một lời ta một lời kích động bảo bối đơn thuần cùng bọn họ gặp lại nhau trong bộ dáng trần trụi, vốn dĩ Liễu Nghi Sinh không muốn, cho dù là không hiểu cũng biết cởi quần áo ra cho hai người xem thân thể là chuyện có bao nhiêu không biết xấu hổ. Nhưng lời bọn họ nói lại như là có ma lực dụ dỗ y vậy, y vừa hiếu kỳ tại sao thân thể của mình lại không giống với bọn họ, lại vừa nghĩ dù sao cũng đã từng ***, đúng là không có gì để xấu hổ nữa, huống chi phân thân của hai người còn đang nằm trong tay mình, đơn giản chính là “con tin” tốt nhất, đâu còn cần phải sợ bọn họ sẽ tác quái nữa. Thế là y dùng thanh âm run rẩy nói: “Vậy nếu như các người dám khi dễ ta, ta liền cho các người chịu đau, không giúp các người sờ sờ nữa.”

Nói xong liền mang theo hai lỗ tai đỏ bừng chậm rãi cởi quần áo ra.

Giữa ánh nền lập lờ, thân thể thanh lệ của thiếu niên liền thoải mái đập vào mi mắt, da thịt trắng nõn, đường cong duyên dáng, đầu nhũ hồng hồng tắn ra hương thơm mê người, không ngừng kêu gào khát vọng đòi bọn họ thương yêu.

Không có một khắc nào so với hiện tại Kỳ Thạc Kỳ Canh càng hận chính mình không thể nhúc nhích được như vậy, cho dù là tay có thể động, nhưng cũng chỉ có thể chạm vào vài bộ phận mà thôi. Bọn họ không có cách nào đặt người xuống dưới thân gặm cắn đầu nhũ và cặp môi thơm nức của y, vô pháp ôm y lên người để hai *** huyết tao lãng bất kham của y phun ra nuốt vào phân thân của bọn họ, không có cách nào để biến thành hình thú bắn trần ngập cả tiểu huyết của y, thẳng đến khi nơi đó không còn chứa nổi nữa, chảy ra một mảnh trắng đục, khiến đầy người y đều là vị đạo của bọn họ, chứng minh rằng y thuộc về hai huynh đệ bọn họ, từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới.

“Bảo bối đừng ngăn người, xoa người sờ hừng căn của bọn ta để nó hết đau, cái mông thì quay về phía bọn ta, ngoan a.” Hừng căn còn chưa có được hầu hạ đã trưởng thành như vậy, hai người càng ngày càng cực kỳ bất mãn đối với sự tự chủ của mình, hơn nữa lại bất lực, dưới tình huống ‘cá nằm trên thớt’.

Sau khi ghé vào lòng bọn họ, vênh cái mông quay sang phía hai người, trước mặt chính là hai phân thân bùng bùng sức sống, Liễu Nghi Sinh cũng không biết tại sao mình lại thấy xấu hổ đến như vậy, gương mặt giống như là đang bị thiêu đốt vậy. Nhưng là nghĩ đến mình vừa mới đảm bảo chắc chắn rằng mặc kệ bọn họ muốn làm cái gì mình cũng sẽ đáp ứng, tổng không thể nói không giữ lời đi.

Y cắn cắn thật thật vươn tay ra cầm lấy hai cái thứ hung hăng kia, đỉnh đầu lại càng thêm khí thế bất phàm, còn hưng phấn mà học ra bọt nước, hung ác tới mức như đang muốn ăn tươi người khác vào bụng vậy. Tuy rằng y đã thâm nhũ trong lòng, y chỉ sờ sờ nhằm giúp bọn họ hết đau mà thôi, hơn nữa cũng không phải chưa từng sờ qua, thể nhưng chính là lại không khống chế được trái tim đang đập loạn của bản thân, ngay cả móng tay cũng đều run run rẩy rẩy.

Y không biết là, bởi vì với thân thể đã không còn là xử nữ, hơn nữa đã mang thai hài tử của hai người, thân thể của y sẽ đặc biệt mẫn cảm đối với giống đực đang phát ra khí tức cầu hoan, để có phản ứng động tình, gần như rất khó cự tuyệt yêu cầu *** của bọn họ. Đừng nói tới chuyện y thương yêu bọn họ, hơn nữa còn có tâm tư hiến thân nữa mà.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hao-thu-thua-song>